

Necip Fazıl Kısakürek - Rapor Cilt1

www.kitapsevenler.com

Merhabalar

Buraya Yükleğim e-kitaplar Aşağıda Adı Geçen Kanuna İstinaden

Görme Özürlüler İçin Hazırlanmıştır

Ekran Okuyucu, Braille 'n Speak Sayesinde Bu Kitapları Dinliyoruz

Amacım Yayın Evlerine Zarar Vermek Değildir

Bu e-kitaplar Normal Kitapların Yerini Tutmayacağından

Kitapları Beyenipte Engelli Olmayan Arkadaşlar Sadece Kitap Hakkında Fikir Sahibi Olduğunda

Aşağıda Adı Geçen Yayın Evi, Sahaflar, Kütüphane, ve Kitapçılardan Temin Edebilirler

Bu Kitaplarda Hiç Bir Maddi Çıkarım Yoktur Böyle Bir Şeyide Düşünmem

Bu e-kitaplar Kanunen Hiç Bir Şekilde Ticari Amaçlı Kullanılamaz

Bilgi Paylaştıkça Çoğalır

Yaşar Mutlu

Not: 5846 Sayılı Kanunun "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler " bölümünde yeralan "EK MADDE 11.

- Ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim

ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü

bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail

alfabesi ve benzeri 87 matlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir." Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz. Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur." maddesine istinaden web sitesinde deneme yayınına geçilmiştir.

T.C.Kültür ve Turizm Bakanlığı Bilgi İşlem ve Otomasyon Dairesi Başkanlığı
Ankara

Bu kitaplar hazırlanırken verilen emeye harcanan zamana saydı duyarak

Lütfen Yukarıdaki ve Aşağıdaki Açıklamaları Silmeyin

Not bu kitaplar Görme engelliler için taranmış ve düzenlenmiştir.

Tarayan

Hasan Uslu

elhasenu@gmail.com

Necip Fazıl Kısakürek _ Rapor Cilt1

Çıkmayan Büyük Doğu'nun kapağı (bahsi sahife 14 - paragraf 3)

Bu Kitap

Kütüphanemize bağışlanmıştır.

Rapor

HOCA ÜVEYS KÜTÜPHANESİ

. yayınları 15

ALFABE SIRASIYLA KADRO

Fethi GemukluRiu Hasan Seyithanoğta

İbrahim Eken

Kadir Mıstrofclu

M. Akif İnan

Mehmet Soyak

Mustafa Müftüoğlu" Mustafa Miyasoğla Mustaia Yaisan Necip Fani K.saküre-k

Abdullah Saraçoğta Abdurrahman Şeref Lâç Ahsen Batur Ali Biraderofclu Ayhan Songar (Prof.)

Bahri Zengin Bekir Oğazbaşaran Cahit Zarifoiln Cemil Meriç Dnrali Yılmai Emin Bilgiç (Prof.)

Erdem Bey and Ergim

Nuri Pakdil O^man Turan (Prof.) Rasün Öidenörcn Recep Doksat (Prof:)"

Reşat Aksoy Sahahattin Zaim (Prof)

Saffet Solak (Prof.)

Sezai Karakoç .

Selçuk Özçelik (Prof.)

Süleyman Yakm (Prof.)

atVa.çmt Karah«yü«ü (Prof.)

) Tana tCT*

Tahir Büyükkörükçü

Nnri

Zühcyir Yetik

Sahibi ? Mehmed Kısakürek 1^.1T1:ZJT^ . vay.niar.na aittir

essen »c «,,...,_

Adres: Alayköşkü Caddesi 2-4 __o_. _ Dizgi: Uğur Matba., Baskı: Diner Matba., 15.2.1976

Çıkmayan

Büyük Doğu'nun ilân ve kadrosu

Büyük Doğu

KARAR

Dört-beş yıldır ?'şi kitaba döktükten sonra ani bir zevkle kanatlandım ve yakınlarıma Büyük Doğu'yu çıkarma kararında olduğumu bildirdim. Hattâ onun, son-radan radyo, televizyon, gazeteler ve afişlerle haberini du-yurmak üzere, karton üstüne basılı, vitrinlik ilânlarımı da yaptım.

Bir ân için eski tecrübe ve hatıralarımı unutmuşcası-

na, büsbütün gençlerden, olgun gençlerden ve orta yaşlı-lardan, hâsılı bizimle aynı kaynaktan su içmiş kalbur üs-tü kimselerden 35 kişilik bir de kadro tertipledim.

Daha ilk hazırlık tecrübelerimde aklım başıma geldi. Kanatlarım düştü, iç ve dış manzaramız bana dehşet ver-di. Altun dolu avuçlarımda birdenbire hiçbir şeyin kalma-dığı hissiyle rüyadan uyanmış gibi oldum. Bu defa hemen karar mührümü bastım:

— Büyük Doğu çıkamaz! Memleket ve meydan, Bü-yük Doğu gibi, 30 küsur yaşımda ele alıp 60 küsur yaşıma kadar sürdürdüğüm mekteplik çapta ve tarihî değerinde bir (organ) a lâyük şartların topuna birden veda etmiş bulu-

— 5 —

nuyor. Bundan böyle sadece kitap yayınlarına devam et-mek, iç ve dış halimizin korkunç bir (Kakofoni) ve (anar-şi) belirtici, düşük altı düşük seviyesinden korunmuş ve arınmış kalmak, başlıca şart... Büyük Doğu'nun sâni böy-le gerektirmekte... îslâmî Altun Ordu nizamının büyük kurmayı Büyük Doğu, günümüzün, silâh, teknik, (strate-ji) , ilim ve fikir yoksunu çapulcular furyası içinde boy gösteremez! Ortalık duruluncaya, selim akıl vahitleri, bir parçacık olsun, yerli yerine oturuncaya, içtimaî bünye cerrahî müdahale ve meydan dayağına tahammül kazanın-caya kadar Büyük Doğu susmalıdır! Bugünkü vasat, mü-cadelenin değil, kıvranma ve can çekişmenin zeminidir; ve bu ana-baba günü zemininde Büyük Doğu, görünmeye te-nezzül edemez.

BÜYÜK KITLIK

Tarihin efsanelik büyük kıtlık devreleri arasın-da manevî ölçüyle «en büyüğü» diye kaydedeceği bir «kaht» çığırı bu; (entellektüel-fikirci) kıtlığı...

Şöyle ki:

1971 de Örfî İdarenin ilâniyle beraber kapılarını ka-payan Büyük Doğu, o son 15. devresinde, birincisinden başlayıp kuvvetlene kuvvetlene gitmiş bir laboratuvar mü-şahedesinde bana, şu cayılmaz hükmü telkin etmişti:

1 — Olan olmuş, devrim dedikleri sam yeli ruh tar-lamızı kavurmuş, kurutmuş ve bu memlekette «aydın, ya-zar, düşünür» denebilecek hiç kimse kalmamıştır!

2 — İlminin vecdini yaşayan, hakikatinin namusunu

savunan bir dünya görüşü belirten, eli kalem tutar ve dili samimilik kokar, tek profesör gösterilemez! Bu ehliyete namzet üç-beş kişiyi ayırmaya değmez.

— 6 —

3 — Politikacıda dâva, ahlâk, irfan ve çilesi diye bir |şey mevcut değildir!

4 — Tıpkı «makineyi yapan makineyi yapamadıkça I makineleşmenin felaket olduğu» gerçeğine eş, Sultan Abdülaziz'den «Mekteb-i Fünun-u Bahriye-i Şahane» de sınıf arkadaşım, mektep künyesiyle «1033 Fahri Sabit |: Efendi» (Korutürk) e kadar bütün devlet reisleri boyunca, bütün partiler, Batının parti işportacılığı dışına çıkmamış ve bu âdi kopya hokkabazlığı seviyesini aşacak ve gerçek partiyi kuracak üstün ve aslî fikir temelini, inşa ve imal edememiştir.

5 — Arada, bir neslî kopuntusu olmuş ve Büyük Doğu su şebekesinin musluklarından gelenler, ancak kendilerinden sonra gelecekleri vadedici bulanık bir cereyan halinde akmaya başlamıştır. İşin en hazin tarafı şudur ki, bunlar «tavâif-i mülûk-küçük beylikler tafesi» halinde minik ve dar arazilerinin mutlak hükümdarları rolüne sevdalanmışlar, istiklâl ve nattâ isyanlarını ilân etmişler ve günümüzün güya sağcı aceze basınına denk soluksuz ve hareketsiz birer «cenin-i sakıt-düşük çocuk» mahiyetinde kalmışlardır.

Evet; bugün 7-8'e varan dergileri ve Beyazıt meydanının «esâfil-i şark» kahvehanelerindeki hırs, haset ve dedi-kodu meclisleriyle, kimi veli, kimi müçtehit, kimi reformcu, kimi müceddit ve hepsi birden mücahit geçinen bu kavruk gençler, buz dağlarını eritip elinde olmaksızın ortalığın çamura döndüğüne şahit olan Büyük Doğu'nun hilkat kanunu icabı, ibtidaî oluş habercisi düşük çocukları sayılabilirler. Bunların hiçbirinde dâvamızın gerektirdiği (ideolojik) bir dünya görüşünden, sanat ve (estetik) anlayışından, büyük irfan (kültür) edasından, soylu bir idrak çile ve hummasından, hususiyle dâva aşk, ahlâk ve-

namusundan, hem de en basit komünistin bile sahip bulunduğu iş ve (aksiyon' zekâsından zerrece alâmet yoktur. Öyle bir ruh karışıklığı içindedirler ki, konuştukları dil bile Türkçe değildir. Hepsi de, geceleri yorsan altında kendilerini kendi kendilerine teselli ettirici ve şiltelerinin nasıl olup da boylarını aştığına tahammül etmeyici, fikir ve şiir istimnacılarıdır bunlar... Ve zaferimizden doğma ilk hayat başlangıcı, gizli bozgun bayraktarları... Her zaferin içinde gizli bir bozgun vardır. "Ve bunlar odur!

Sade, tam alamadan ve olanımdan vermeye ve öldürmeye çalışan böylelerini değil, bugün Meclislerde elli küsur âzası bulunan bir partiyi de aynı teşhisin, alamadan ve olamadan verme ve öldürme yeltenişinin teşhis dairesi içine alabiliriz: Düşük çocuklar!...

Nihayet 6. madde:

Topyekûn, alet, yardımcı, işbilgisi yetersizliği ve manevî plânda, su, ekmek, şeker, tuz, hattâ çatal, bıçak, bardak, tabağa kadar, hailevî bir kıtlık, yokluk ve umumî iktidarsızlık tablosu...

Büyük Doğu harp yaptı, bunlar çapulculuk peşinde...

BU VAZİYETTE

Bu vaziyet, ah bu vaziyet!...

Muharrir beyninin her noktası yamalı bir otomobil lastiği gibi her defa yeni yamalara ve pompalamalara ihtiyaç belirttiği...

Profesörünün, kendisinde mevcut olmayan cevheri lütfen vermesi için, sizi, günde on defa kapısını çaldırarak dilencilığe zorladığı...

— 8 —

Bu dâvaya canına kadar her şeyini adanmış, fakat pratik iş dehâsı bakımından bir çivi çakmaya bile istidatsız, sâf ve masum Anadolu gençleri bir tarafa, hiç kimse'nin dâvaya yardımcı olamadığı ve palavracı kabadayılar gibi bol keseden atıp, daha zora gelmeden harp meydanından tüyüverdiği...

İslâmî neşriyatın, ağızındaki tiKaç sökülür gibi olur olmaz, esasta en mukaddes şeyleri tatbikatta en mülevves seviyeye düşürücü bazı âyet ve hadîs esnaflarmca, şurada burada, beyaz veya kara saraylarda pazarlandığı...

Matbaa, kağıt, şu, bu en hurda ve basit madde unsur-larındaki sıkıntının bile insanı boğmaya yettiği...

Bir vaziyet!!! Bu umumî akamet, iktidarsızlık, fesat ve çürüme vasatında, bu taaffün havasında, tefessüh ikli-minde ...

Büyük Doğu'ya ne düşerdi?...

Bütün bu menfiliklerle 40 yıl çarpışmış ve şimdi (fi-lârmonik) orkestranın «artık notası benden, çaldırılması sizden!» tarzında bir icracılar heyetine malikiyet hakkını kazanmış, fakat hâlâ yardımcılarını bulamamış biri olarak bana ne düşerdi?..

Mevlanâ'nın teşbihiyle «bahçeyi kargalar sarınca bül-büllere susmak düşer!» demek mi?..

Hayır! Ama muhakak ki, (kakafoni) panayırından uzaklaşmak, bir mahfaza içine çekilmek, sesini orada (izo-le-tecrit) etmek ve ayrı bir (fonetizm) üslûbiyle aziz şar-kıya devam etmek...

O, şeref ve hizmeti nispetinde belâlı ve metameli Bü-yük Doğu sevdasından vaz geçmek... «b. d. Yayınları» nı hızlandırmak... Vücut buluşu Büyük Doğu'ya göre pek

— 9 —

basit ,maddi geliri ise emin ve tesiri uzun vadeli bir fikir faaliyetinden ibaret kalmak... 33 yıl, trafik memuru gibi kol salladığım ve düdüğ öttürdüğüm ana-baba günü! man-zaralı meydan yerinden fildişi kuleye çekilmek... Ayrıca «Rapor 1-2-3» ismiyle, neşir zamanları belirsiz kitapçıklar çıkararak, müşahhaslar plânını ve günlük hadiseler çerçe-vesini de, yepyeni bir tarz getirici şekilde kucaklamak...

Yani, gırtlak veremi (kakofonik) korodan sultanî (solo) ya dönmek, Büyük Doğu musluğunun yağmur su-yu nesli zuhur edinceye kadar, sahtelikler dünyasından çekilmek, onun şamatasına kulak tıkamak ve bu hal üze-re gözlerimi yumacağım ânı beklemek...

O halde:

— Büyük Doğu çıkamaz! Ancak «Rapor 1-2-3» diye yeni bir tarz düşünülebilir!

«Babiâli» isimli eserimde faaliyet tarzım kısaca res-mettiğim Fethi Gemuhbioğlu... Bu zat; ortaya çıkmaktan ve meydan yerinde görünmekten çekinir ve evvelce belirt-tiğim gibi harp meydanının üniformalı askerlerine sırtın-da ne üniforma, ne birşey, levazım subayı vazifesini gö-rür bir mizaç... Çarpışanlara su, ekmek ve mühimmat ta-şır, hattâ talim ettirici müstesna bir zevk ve idrak sahibi ve bütün yarım oluşlardan tiksiniçi bu zat telefonla ken-disine Büyük Doğu'yu çıkartmaktan vazgeçtiğimi söyle-yince öyle bir mukabelede bulundu ki, beni hayran bırak-tı; başlıca hüznün ve inkisarımın illetini keşfetmiş oldu.

Dedi ki:

— Elbette çıkarmayacaksınız! Çıkaramazsınız! Orta-lığı bunca sahteliklerin ve satıh üstü kopyacılıkların istilâ

10

ettiği ve hiçbirinin sizden «icazet-yeterince oluş diploma-sı» almamış haylazların kapladığı bir zeminde Büyük Do-ğu görünemez! Bu sefalet ve akamet şartları altında, Bü-yük Doğu, bir ideal olarak hayallerde kalmalıdır.

Perçinlenmiş kararımı bir daha perçinledim:

— Büyük Doğu çıkamaz!

Fethi Gemuhluoğlu'nun gördüğü veya göstermek is-tediği nokta, işin yalnız bir köşesiydi. Onun gördüğü şey olma ve beslenme çığırını kapatıp kendisini verme ve bes-leme devresine ermiş hayal edenlerin sefaleti ve yolumuza engel oluşuydu; ve bu hal gerçekten akametlerin en kor-kuncu... Ve bütün sefaletler üstüste konulacak, çeki taşı kefesine oturtulacak olursa meydana çıkacak facia şu bir-kaç kelimeyle ifade edilebilirdi:

— Aman, fildişi kulene çekil, Büyük Doğu'yu helak etme!...

Evet ama:

Büyük Doğu'yu çıkarmamayı emredici sebepler karşısında, tamamiyle aksine, çıkarmayı emredici sebepler de aynı olarak gösterilemez miydi?

Denilemez miydi ki:

— İşte bu sebepleri ortadan kaldırmak ve maydanj temizlemeye davranmak için Büyük Doğu'yu mutlaka çıkarmak lâzım!...

Bu davet fevkalâde kuvvetli bir mantık ifade etse de, 40 yıllık mücadele hayatımda her ân alçala alçala giden keyfiyet ölçülerinin şimdi sıfıra indiği ve benim ihtiyarlık çağımda artık fikir vermekten ve plân çizmekten başka hiçbir işe ve bilhassa amelelik ve kalfalık faaliyetine tâ-

— 11 —

katim kalmadığı düşünülecek olursa, menfi karar, billur çizgiler şeklinde riyazî bir hak ve hakikat kazanıyordu.

Kulağımda acı bir ses:

— Büyük Doğu'yu çıkarına! Necip Fazıl bundan sonra hiç kimseden birşey beklemek ve ümide düşmeksizin birkaç yakını arasında yaşamak, (aksiyon)cu faaliyetini suyun kendilerinde büsbütün duru hale geleceği büsbütün yeni nesillere emanet etmeli ve bu gaye etrafında tarlasını kitaplık çapta bitkilerle donatmalıdır.

Yine Mevlânâ'nın bir sözü:

— «Katır iki ayağını açıp çukurumsu bir yere çişini koyuverir. Çukurda ki birikintinin üstüne bir saman çöpü

düşer. Çöpe de bir sinek konar ve kendisini deyada farzeder!»

İşte, kendilerini deryaya çıkmış farzedenlerle, deryada oldukları halde nefislerini havuz darlığı içinde görenler arasındaki rahatlık ve ıstırap farkı!...

Neler vardı?

KIRILAN HEYKEL

Mecnun bir heykeltraşın acı bir sanat esefiyle tepesine bir yumruk indirip ezdiği balçıktan bir şekil gibi, birkaç sayısını hazırladıktan sonra rafa kaldırdığım Büyük Doğu'da neler vardı?

Evvelâ, günümüzün umumî manzarasını rânalandırıcı bir başyazı: Bir hal ki...

— 12 —

BİR HAL Kİ...

Birkaç ay kadar önce bir ara seçim yapıldı. 15 yıldan beri | çeşit çeşit hükümet bunalımlarından sonra, netice, 1971 den bu yana, itam bir hükûmetsizlik, sahici bir hükümet kuramamak inkıbazı doktor I diliyle «muannid inkıbaz» şeklini aldığı için, bu ara seçimden milletin fikir ve temayülüne ait bir işaret beklemek yerindeydi.

Oldu ve işaret geldi.

Seçimin değer ölçüsü, pratik plânda orta sahifelerimizdeki «Ha-Idiselerin Muhasebesi» sütununa ait bulunduğu göre, nisbeten mü-] cerret fikirlere mahsus bu yerde, o müşahhas çerçeveyi fazla kurca-lamayacak ve birer kitap başlığı halinde memleket meselelerini nok-ftalamakla kalacağız:

Manzara karşısında toplu hüküm:

Türk milletinin asıl aydın, yahut aydınca ve seçim pazarlarında [açık artırma lâfazanlığından bezgin sınıfı ,daima olduğu gibi, seçime I katılmamış ve yüzde 40-45 lik, bence bazı mânalar

bakımından yüzde 50 nin üstündeki kitlesiyle, mevcutlardan hiçbirisine umut ve güven beslemediğini göstermiştir. Aralarında «neme lâzım?» cı hissizler ve alâkasızlar da bulunsa bu yığının gerçek vasfı, ümitsizler ve güven¬sizler... Türkün halis temsilcileri mevkiindeki bu yığın, derin bir ses-I sizliğe bürülü:

— ÜMİTSİZİM!. HİÇBİRİNİZDEN BİRŞEY BEKLENEMEZ! Diye haykırmakta, fakat seslisinden çok daha yırtıcı haykırışını [kimseye duyuramamaktadır. Bu bezgin yığın yeni ve tepeden inme bir «zuhur» beklemekte ve her ferdiyle kendi öz kabuğuna çekilmiş, öz başının çaresine düşmüş, gününü gün etmeye bakmaktadır.

Bir hal ki, bir ha! ki, demeyin gitsin!

Bu hal, tarihin çöküntü sahifelerinde kendisine misâl aramanın değil, tarihe destanlık çapta yeni bir felâket örneği vermenin mev¬zusu... Yine tıp tabiriyle (psikastenî-ruhî inhitat) halı...

Dış politikada manzara:

Zaten kendisi «muhtac-ı himmet bir dede» olan Doğu ve İslâm alemiyle, ruh muvazenesi allak bullak Batı ve Hristiyanlık dünyaları gözünde, kendisine karşı aynı teşhis; İtibarsızlık, iktidarsızlık, şahsi¬yetsizlik, ne olduğu ve ne olacağından habersizlik... Koptuğu âlemlerle, yapışmaya çalıştığı dünyadan herbirince reddedilme, muallakta kalma, boşlukta yaşama haline katlanmış politikası...

— 13 —

rağmen her sahada çö-

İç manzara: (Tek cümleyle) Her şehirde yükselen arsız gökdelenlere küş ve yere kapanış...

Iktisatta:

Açkıktan ölmek üzere bir delinin, önündeki pilâvı kaşıklayıp ağzı¬na mı, kulağına mı, ne tarafa götüreceğini bilmediği, ancak yatalak etmeye yarar hesapsız yatırımların saadet, montaj sanayiinin de ma¬kineleşme sanıldığı doktorsuz bir tımarhane...

İdarede:

İç ve dış, şu veya bu darbeye en elverişli zemini besleyici; ve millet emrinde Meclis, Meclis emrinde hükümet hükümet, emrinde icra kuvvetleri şeklindeki devlet ehramını hâlâ tepetlak tutma zorundan kurtulamayıcı kırık çark...

Partilerde:

Kel kafalara türlü saç üretme ilaçları veya akimlere «adem-i ik¬tidar» hapları satan, «sağ» ve «sol» dan gayri bir sınıflandırma ve (6) ile (9) arası maddelerle yaftalama hünerinden başka bir şeye akli yet¬meyen, sefil, cüce politika işportacılığı...

Maarifte:

ilk mektebinden üniversitesine kadar, insan memuriyetini, vazife¬sini, eserini, hedefini, gayesini, kısaca vücut hikmetini en kaba tara¬fından bile göstermek liyakatinden mahrum yetiştiriciler elinde, ecza-hane vitrînlerindeki «müstahzar» lar gibi yalnız etiketleriyle ezberlenen bandrollü bilgi esnafılığı; ve ruhta nur yerine nefste çamur yuğurma zanaati...

Ya bütün sahaları içine alan ahlâk?.. Onda nasılız?..

Buyurun:

Emekli Hâdimünnâs Efendinin resmen ayda 1500 lira gelir belir¬ten, hakikatteyse gideri 15000 liraya varan evini, biri Gülây, öbürü Tülây adlı iki bekâr kızı karşılar... Hangisi dişi ve hangisi erkek, far-kedilemez, üstüste binmiş gençler, havada, suda ve yerde pervaz eder, durur... Alâkalı kişi, yüzlüğün ucunu görmedikçe dosyayı rafın¬dan indirmesiz... Üniversite giriş imtihanlarında milyonlar döner ve ça¬lınmış veya alınmış sualler bakkal dükkanında satılır... Para basma makinesi, elini uzatmadan ceplerdeki nakitleri insafî nishetinde (35 yılda bire 400 fark) eritmeyi bilir... Bankalar loteryacılık yapar ve key¬fiyetten kaybetme pahasına kemmiyet köpürüşlerini terakki diye gös-

terir... Kasap her sabah etiket değiştirir, dilenci bile sadakaya zam ister... Politikacı, doğruyu söylemeyi, donuna etmişçesine bir ayıp sa-yar... Profesör, güneş tepe noktasındayken «vakit gece yarısı» fetva-sını basar ve Batı ilim adamlarından arakladığı eserleri tertip yanlış-larıyla birlikte adına mal etmekten utanmaz... Talebe, kopya çekme-yi zekâ, boşluğa yumruk sallamayı da ideal kabul eder... Gazete umumhane ve beyin yıkama işletmeciliğini döndürür; TRT ise, şiir sa-nat, fikir ve kültürü kendi nefsanî ölçüleriyle yerlerde süründürür... Köylü, şehirliye atmadığı madik ve giydirmedeği külah bırakmaz... İşçi ve sendika, en zalim patrondan daha sömürücü ve kan emici sah-te hak simsarları marifetiyle eşkıya çeteciliğine zorlanır...

Neticede:

Fuhuş, şehvet, hırsızlık, rüşvet, sahtekârlık, kalpazanlık, yalan, riya, cehalet, şirretlik, küfür, gaflet, yaftacılık, gözbağcılık, samimi-yetsizlik, adaletsizlik, her işde rezalet ve her noktada kepazelik, gün-de 20 bin ton kazurat ve yılda 1 milyon baş nüfus fazlasından ibaret hasılayı yürütmekte ve bu hal, başını almış 50 yıldır terakki ede ede gitmekte ve nihayet rekor seviyesine ulamış bulunmakta... Ve... Ve gün geçtikçe his ve anlayış kütleşmekte... Tek kelimeyle, idrak yok olmakta...

Müslüman ağlar, yahudi güler, devrimci hırlar, politikacı havlar, komünist zıplar, tarih sızlar, fikir inler. Ve bir ses: Büyük Türkiye!

Herbirî kitaplık çapta birer tahlil ihtiyacında acı hakikatlerin kuş-başlı terakibini ve öz olarak demetlenişini gösteren bu hükümler öyle bir hal belirtmektedir ki, düzeltilmesi için hiçbir ümide yer kalmadığı ve herşeyin millete sahip çıkacak yepyeni bir zuhura ismarlanması gerektiğini ihtar etmekte...

Ve bir makale daha... Nihat Erim'in başbakanlığı devrinde kaleme alınıp bekletilmiş ve o gün, bugün asla (aktualite) sini kaybetmemiş bir yazı...

BAŞIMIZDAKİ BELA

Bu belâ, kargaşalık, eşkıyalık, baskın, soygun gibi mefhum-ların çok üstünde... Başımızdaki belâ yarım asırdır birbirinden farklı olmayarak Türkiyeyi idare eden ve hep aynı çizgi üstünde gislevî hü-kümetlerin artık eşya ve hadiselerle tahakküm kudretini topyekûn kay-betmesinden doğma feci netice...

— 14

15

Kolera salgınından mikrop mes'ul değildir; onu besleyen ve geliş-tiren pislik vasatı sorumlu... Bunun gibi, başımızdaki belânın küllî mes'ulü 27 yıllık şekavet idaresinden sonra, cebrî (demokrasi) şırınga-sıyla bütün recüliyet iktidarını kaybeden işte o ruh!.. Vatana sopayla hükmettiği devirde ruhları ve mideleri aç bırakan, sonra da bu açlığı sadece maddeyle gidermeye çalışmaktan başka bir tedbire akıl erdire-meyen ve arada bazı göstermelik değişmelere rağmen daima üzerinde gittiği sabit ve müşterek çizgiyi bir türlü kıramayan bu ruh ve onun rejimi, nihayet demokrasinin kurbanı oldu. Batı dünyasının, güya mil-let bahçesini sulaması için verdiği hortum, onun elinde patladı ve bi-çare, ne suyu kesebildi, ne de hortumu tamir edebildi. Halk Partisinin 27 yılda oraya yığıdığı vebali teslim alan Demokrat Parti, onu temiz-lik amelesine havale etmedikçe bizzat yüklenmiş olacağını bilemedi; Adalet Partisi de, kendisine vücut veren milli inkisar ve ıstraba kıyar-casına bir tavır aldı ve muvazaacı bir lider elinde gününü gün etmek-ten, her zaafî beslemekten ve her mikroba giriş kapısı açmaktan baş-ka birşey yapmadı; ve işte güneşlerin Türkiye ufukları üstünde simsi-yah doğmaya başladığı gün geldi! Yarım asır önce çekilmeye başlayıp şimdi güneşi tamamiyle kapatan kara perde...

Bugünün küllî mes'ulü bilmem kaç koldan yürüyüşler gösterme-sine rağmen hep aynı yön üzerinde giden ve yekpareliğini daima mu-hafaza eden ve ne kadar sulandırılırsa sulandırılınsın, mutlaka dipte kalan o ruh!... Hep o, daima o, mutlaka o!... Kaç kılığa bürünürse hü-rünsün, birbuçuk asırlık sahte Avrupalılaşıma ve sonunda iflâsa sü-rüklenip kalakalma cereyanının 50 yıllık mostrası fikir ve mâna cel-lâdı C.H.P. markalı ruh...

Demokrasi dediler, yalnız Allaha ve Resulüne sımsıkı kapadıkları kapı ve pencereleri başkalarına açık bıraktılar. Giren de girdi! Ve ba-şımızdaki belâ, dasitanı, efsanevî bir başsızlık, sahipsizlik halinde te-celli etti. Sopası kırılan rejim, onsuz idareyi bilmediği ve idrakine en uzak şey demokrasi olduğu için, öz sopasıyla dayak yemeye başladı ve hükümet mefhumunun bu türlü, yerlerde sürünmesini demokrasi sanmak dalâletinden kurtulamadı. Ve kimse farkına varmadı ki, Cum-huriyet devresini yirmibeşer yıllık iki çığıra bölecek olurlarsa görür-ler ki; çürütülen ruh ve ahlâkın ilk çığırda atılan tohumları, mahsulünü ikinci çığırda verdi ve büyük hasadını da son yıllara sığdırdı.

Artık akıl, kültür, idrak, ahlâk, terbiye, anane, mantık, muvazene, her şey müflistir; dünyada eşsiz bir keyfiyet olarak, Meclis kendisine rağmen getirilmiş hükümetlere itimat reyî vermekle mükellef tutulmuş-

— 16 —

tur ve hükümet de alacağı tedbir ve çıkaracağı kanun üzerinde akıl almak için Avrupadan mütehasşıs getirmek ihtiyacındadır! Bir zaman-lar da Osmanlı devleti, kendi öz valisinden (Mısır Valisi Mehmet Ali Paşa) yakasını kurtarması için Ruslara el açmıştı. Fark nedir acaba?..

Millî dehâya, millî kalkınış ve silkiniş hamlesine bu kadar uzak hükümetlerden isterlerse her bankanın kapısı önünde bir manga, her. sokak başına da bir makineli tüfek bölüğü yerleştirsınler, hiçbir şey beklenemez. Ve başımızdaki belâ müthiş bir yangın gibi alevlerini gö-ğe yükseltirken hemen işe başlaması gereken bir itfaiyenin işi yeni teslim aldığı ve biraz düşünmeye muhtaç olduğu tarzında bir mazeret-ten daha fecii hayal edilemez!!! Ve işte, görüldüğü ve olduğu gibi, giz-li ve sistemli kuvvetler, eski hükümetin zamanından daha atılgan ve gözükara şekilde ortaya çıkar ve Süleyman Demirel'e «oh!» dedirtir-cesine yapmadığını bırakmaz!

Biz, nasıl olup da Kandralı Nihat Beyin örtülü ödenek miktarınca bir fidiye mukabili kaçıramadığına ve Merkez Bankası banknot matbaa-sının basılmadığına hayretteyiz! Hem de nefrete kadar varan hayreti-mizin şiddetinden, «bunca ele geçmez sığınağı, kimsede bulunamaz silâhı, kimsece gösterilemez cesareti ancak devlet çapında bir teşki-lâttan başka kim ve ne sağlayabilir?» diye sormayı haysiyetimize ay-kırı buluyoruz.

Bu evi, yalnız Türklük temelini yerinde bırakarak mahzeninden ça-tısına kadar yıkıp yeniden yapmadıkça, içinde kimseyi oturtamazsınız! Ya bunu yapacak ve herşeyden önoe hükümeti kurtaracak hü-kümet gelir; yahut Kandralı Nihat Beyin aradabir maharetle kullan-dığı bir samimiyet şivesiyle «yapamıyoruz, millet başının çaresine baksın!» denilir ve elde siyah (fötr) şapkalar, merdivenlerden tıpış tı-pış inilir, gidilir.

Aslında 4-5 yıllık hadiseler bilançosunun ilk kayıtlarını çerçeveleyen ve o gün, bugün hiçbir şey değişmedi-ğini gösteren bu yazıdan sonra, işte çıkmayan Büyük Do-ğu'nun neşredilemeyen «Hadiselerin Muhasebesi» sütunu:

16. DEVRE

İşte 16. defa su yüzüne çıkıyoruz! Ama bundan böyle bir de-nizaltı macerası sürmeye gönüllü değiliz. Suların çekildiği bîr zemin

F : 2

17 —

üzerinde 33 yıllık mücadele semeresi olarak haşmetli bir ada haline gelmek dileğindediz. Zirvesinde Büyük Doğu kalesi yükselen ve büs-bütün çekilecek suların meydana vuracağı ovayı kontrol altında tuta-cak bir tepe... Artık böyle olmalıyız!

12 Mart hadiselerinden sonra Örfi İdarenin ilân edilmesi ve ko-münistlerle müslümanları, kurt ve kuzuyu aynı kümeşte toplarcasına işe girişilmesi üzerine sona eren 15. devremiz, ancak 4-5 yıl sonra 16. devresine kavuşmuş bulunuyor. Bu 4-5 yıl içinde hadiseleri uzaktan ve sesimizi yükseltmeden ibret ve dehşetle seyrettik ve toplu kıymet hükümlerimizi gösterebilmek imkânını ancak bugün elde edebildik. İn-şallah bu elde edilmiş bir daha elimizden çıkmaz.

TOSLAMALAR

Daha önce alt perdeden başlayıp gittikçe tonu yükselen ve niha-yet (kreşendo-müzikte ses yükselişi) ni son haddine vardırıan hadise-ler, işçi kışkırtmaları, banka soygunları, adam öldürmeler ve kaçırma-lar, türlü tedhiş ve tahripler, komünistlerin Moskova sevk ve idaresin-de ihtilâl talim ve temrini, prova ve manevralarından başka bir mâna-ya yorulamaz.

Davranış, denizin dibini iskandil edercesine üzerinde mihlanıp kalacağı son noktaya kadar denemesini sürdürmüş, plânlı bir «taarru-zî keşif» hareketidir ve hangi noktada zaif, hangi noktada kuvvetli ol-dukları üzerinde bir tecrübe mahiyetindedir. Öyle bir ders ki, onlar-dan fazla bize nasip olmak gerekirken aksi oluyor.

Cevaplarını almak istedikleri, sualler, şunlar olmuştur:

— Bu memlekette mevcut olmadığını gördüğümüz hükümetten eser ne kadardır? Tepeden inme bir komünist darbesine karşı, ordu ve halkın tutumu ne olabilir? Ya işçilerin tutumu?

İşte aldıkları cevaplar:

— Hükümet, gerçek (otorite) mânasına yok; Fakat ordu ve halk Türk ruhunun izlerinden çok şeye malik... Dış destekle karışık, ordu ve halktan ufak tefek istinatlara sahip bir yükleniş olmadıkça Türks-yede «sob un zaferi hayal edilemez! İşçi sınıfının ruh kıvamı henüz istediğimiz ve beklediğimiz dereceye ulaşmamıştır. Kısaca Türkiye-de bir komünist ihtilâli olamaz, sadece yıpratışı olabilir.

(Lenin) de Rusyada 1905 darbe teşebbüsünün kanla boğulması üzerine demişti ki:

— 18 —

— (Burjuva) ve başıboş işçi sınıfına dayanmayı istemekle ne bü-yük hatâ işlediğimizi anladık. Bu teşebbüs bizim için ilerisi bakımın-dan bir manevra olmuştur!

Evet:

Emekçiler sınıfı ve sendika isimli, işçi hakkını mübalağa ve ser-maye nefretini istismar ve bu yalûan güdücülüne menfaat sağlama organları, hakikatte bir komünist darbesine destek olabilecek kudret-te değildir; dikkat edilirse 1973 umumî ve 1975 ara seçimlerinde so-la verilen reyler, Zonguldak ve Karabük gibi işçi havzalarından değil, İstanbul'da Beyoğlu, Şişli, Moda ve Kadıköy, Ankara'da da Yenışehir, Çankaya gibi züppe, favorilî, keçi sakallı ve mini etekli veya (blucin) pantolonlu gençler panayırı, kökünü kaybetmiş muhitlerden gelmek-tedir.

Bilançomuza, usule ve dış görünüşe ait bu noktaları kısaca özleş-tirdikten sonra içten ve esastan devam etmek üzere, haber verelim ki, şimdiye kadar manevra sahasında boy gösteren komünist tosla-malarını asıl bundan sonra beklemek ve bu defa işe çok kanlı bir is-tidat ve ihtimal biçmek gerekiyor. Şimdiye kadar olanlarsa, Moskova-cian emir gelinceye kadar, yerinde sus-pus oturamayan ve ihtilâlcilik oynayan haylaz çocukların henüz münferit ve merkez-siz davranışları-na benziyor. Moskova ise, elinde gong tokmağı, henüz hiçbir işaret vermeksizin bu hale uzaktan bakıp gülümsüyor. Bu bir (prelüd-başlan-gıç) tır ve buradan Moskovaya işarettir; ve kafalarına bir şahmerdan gibi inilmesi gereken saat, bu saattir!

PARTİLER

Son beş yıl arası birer yeni teşekkül belirten iki partiye şa-hidiz: «Demokratik Parti» ve «Milli Nizam» dan aktarma «Milli Selâmet Partisi»...

Değer ölçüsünü bundan önceki devremizin son sayılarında belirt-tiğimiz «Demokratik Parti», milletin A.P. ye bağladığı ümidi ve onda tecellisini beklediği, ıstırap ve inkisarı ve bu ıstırap ve

inkisardan doĝacak hamleyi, mahut partinin ilkleri ve halisleri sıfatiyle üzerine çe-kemeyince ve böyle bir çekiciliğin üstün (diyalektik) ve aksiyon ehliye-tini gösteremeyince bir kör bağırsak halinde çürümeye doĝru gitmiş; ve frenlerin (frazeolog) dedikleri, lâf ebeliğinde ve «dır-tır» zanaatında hamarat ve hır türlü nefis murakabesi ve müşahede haysiyetin-

— 19 —

den mahrum, inat ve ihtirası delice davranışlara kadar giden bir Ge-nel Başkan yüzünden, başına taş bile dikilmesi lüzumsuz bir çukura gömülmüştür.

Cumhurbaşkanı seçiminde kendi sayı imtiyazını ille andıranlarını muvaffak kılmamak için silâh diye kullanan, Halk Partisine karşı ya-malı bohça şeklinde bile olsa bütünleşme teşebbüslerine sadece ken-disinin var olduğunu, hayatta bulunduğunu göstermek için ayak dire-yen, inşaat kalfalarından hükümet kurmak istercesine (teknokrat) lardan kabine kurma iddiasına dek devirmediği çam bırakmayan ve nihayet sönüp giden bu Parti üzerine söylemeye değer tek söz, kendi içinden bir grubun, tekne tam da batmaya başlarken birer can kur-taran simidiyle kendilerini selâmet sahiline atmış olduklarını kaydet-mekten ibarettir.

Milli Selâmet Partisine gelince:

Büyük Doĝu ideolocya ve idealinin (aksiyon) plânına geçirilişinde kendi başına hareket ettiği, bir nevi düşük çocuk mahiyetinde kaldığı ve aynı ideolocya ve idealin fikir murakabesinden daima uzak durdu-ĝu ve ancak «dirayet» ve «kiyaset» mefhumlarınca ifade edilebilecek olgunluk ve erginliği gösteremediği kanaatinde olduğumuz bu Parti, mevkii ve hedefini tayin edememenin kurbanı olmak yoluna girmiş ve bu acı hakikat son ara seçimlerinde bütün acılığıyla ortaya çıkmıştır.

Bu Parti, 1973'de umulmadık şekilde meclise 50 mebusla gelince, Allanın kendisine meccanen ve en ince bir imtihan cilvesiyle lütfettiği tepeciği müstahkem mevki haline getireceğine, aşılmaz ve sarsılmaz istihkamlarla çevrili bir hisar yükseltip içine çekileceğine, hiçbir hü-kümete katılmayacağına ve zamansız hiçbir huruç hareketi yapmaya-cağına, daima ve topyekûn muhalefette kalacağına, bütün olamayış ve maydana gelemeyişlerin sırrını kendi (antitez) inde göstereceğine ve gerçek oluş anahtarının rozet yerine kafasında bulunduğunu ima ede-ceğine, ortada ne kadar zaaf varsa dâvası lehinde semerelendireceği, asla küçük ve bücür oluşlara ve erişlere yanaşmıyacağına, «hep» ci-likten vazgeçmiyeceğine, zerrece taviz vermeyeceğine, millet tarlasını genç fidanlar ve yeni ekinlerle donatacağına, yepyeni bir (diyalektik) ve muazzam bir kültür ve telkin savaşına girişeceğine, sır dolu bir (strateji) yolundan istikbalini hazırlayacağına ve gününü bekliyeceği-ne ve böylece 1977 seçimlerini kollayacağına; evet, yalnız bunları ya-pacağına, en hasis şekilde hükümet payları koparmayı kâr saymış ve

— 20 —

nihayet beliren yıpranma ve harcanma eşiğine ayak basmıştır. Bu da, murakabesiz şekilde Büyük Doĝu çeşmesinden su içerek gelişmiş ve yetişmiş olan Milli Selâmet Partisinin yüreğimizde açtığı en derin yaradır. İleride müstakil olarak ele alacağımız bu yaranın acısıyla, bu I sütunlarda koparabileceğimiz çığılık, şu ân için bu kadar!...

41 MİLYON

Nüfusumuz, içeride sayılmıyanlar ve dışarıda bulunanlarla beraber 41 milyona ulaşmış kabul edilebilir. 41 kere maşallah!.. Cum-huriyetin onuncu yılında «on yılda onbeş milyon» insanın yoktan var edildiği iddiasındaki teranelere karşılık, işte 52. yılındaki manzara!.. Şu var ki, bu 41 milyon, hakikatte «var» dan «yok» a giden bir yolun 52. kilometresindeki izdihamı ihtar ediyor ve Cumhuriyetin onuncu yı-lında yoktan var edilmiş olma iddiası, aradan 42 yıl geçtikten sonra «var» dan «yoksa çevrilme hakikatine çarpmış bulunuyor. Lisani, pa-rası, nizamı, muvazenesi, ruhu, ahlâkı yok edilsin diye kullanılmadık vasıta bırakılmayan bir milletin 52. kilometrede paramparça edilmiş ve ondan sonra sayıma tabi tutulmuşcasıncs bu çoĝalışı, aslında eksilmek-tir; ve keyfiyetle

dengeli oldukça en mesut neticeyi verecek olan bu kemmiyet cümbüşü, her ân kaybetmekte devam ettiği keyfiyet bakımından felâketten başka birşey değildir.

Yüzde 45 küsuru şehirlerde ve ancak yüzde 50 küsuru köylerde bulunan ve kilometre kare başına 50 küsur kişi düşen bir memleket-te, insan iş ve gücünü kıymetlendirememek yüzünden, nüfus kesafeti 4-5 misli ülkelere ham beygir kuvveti olarak insan kiralama politika-sı, yeni gelenlerin ve yetişenlerin istikbalinden ve nihayet vatanın aki-betinden en aol işaret!... Hangi dağdan iniyor ve hangi ovada yerleş-meye geliyor bu kalabalık?...

Yüzde yetmiş kadarı genç ve gerisi ihtiyar olduğu tesbit edilen Türk toplumunda, bu yüzde otuzluk kısım sifira iner inmez (10-20 yıl-lık mesele) bizi mazi ile istikbal arası köprüden geçirebilecek tek fert kalmıyacağı besbelli!.. Bu korku yüreklere inmedikçe ve ona göre mahşeri bir şahlanma meydana getirilmedikçe, kaydettiğimiz gibi, yıl-da bir milyon çocuk ve günde 20 milyon kilo kazurattan ibaret bir toplum hasılası içinde boğulup gideceğimizden hiç şüphemiz olma-sın!..

Bereket ki, biricik tesellimiz, sayısı bugünden birkaç milyonu aşan

1 — 0-1

yeni ve Anadolu Büyük Doğu neslinteridir. 1*16 yapılmak gefekecekse o düşünecek ne yapacaksa o yapacaktır.

TRT VE...

Fiilî ve ruhî kadromuzdan Prof. Nevzat Yalçıniaş'ın TRT başına geçirilmesi, arkasını dayayabileceği hükümet, emirlerini dinletebileceği kadro, sesini duyurabileceği basın, derdini anlatabileceği kanun mercii yokluğu ve nihayet bugün bu yokluklarla savaşabilecek zatî mizaç eksikliği yüzünden beklediğimiz neticeyi verememiştir. Eski Mili Eğitim Bakanı bir Mustafa Üstündağ ve Eski TRT Umum Müdürü bir İsmail Cem'in kendi iş çevrelerinde ne korkunç bir gözükaralıkla hareket ettikleri düşünülecek olursa bizden veya bize yakın şahsiyet-lerin bu yatalak halleri karşısında küçük dilimizi yutmamız gerekir. Vâkıâ MİSli Eğitimde eskisinin ezdiği ve dağıttığı mânaları toplayıcı ve yerli yerine oturtucu bir gayret görünmekte ise de, bu gayret müsta-kil ve şahsiyetli bir (tez) ve plân halinde mi, yoksa öbürünün yaptıkları-ya karşı bir (ami tez) olarak mı meydana gelmekle, daha belli de-ğil... Halbuki bizim gözlediğimiz ve özlediğimiz, (anti tez) olmak yeri-ne, zıttarını silip süpürücü muhteşem bir (tez) ve plân...

TRT ise bu kadarını bile yapamamış ve dostumuz ve ümidimiz Yalçıniaş's boşlukta tutucu ve belki eskisinden beter şekilde «Bildiği-ni okuma» ve güya yaklaşılacak kıymetleri, içinden çürütme havasını estirmeye başlamıştır. Başta Nevzat Yalçıniaş, kimse bu oyunların faikinde olmamıştır.

En ince teferruatına kadar dosyalamış bulunduğumuz ve tam ih-tisas dairemiz içinde kabul ettiğimiz bu dâvayı, dostumuzu kırmamak için neticeyi alacağımız güne kadar erteliyor ve Yalçıniaşa daha bir-kaç ayhk mühlet tanıyoruz.

Başta kabul etme dedik, etti; sonda, istifa etme de-dik, etti! İhtilâlcî ve inkılâpçı bir ruh taşımayan ve ancak medeni, yerli yerine oturmuş nizam dünyasında iş görebilecek olan Yalçıniaş işi de böylece bitti. Yenisini tam biz-den biliyor, fakat bu işin dehâsına ne nispette uyabileceği-ni henüz kestiremiyoruz.

— 22 —

İŞÇİ-SEMDİKA

Kapalı bulunduğumuz devre içinde işçi ve sendika belâsı, türlü grevler, yürüyüşler, direnişler destanlık derecelere ulaştı. Öyle ki, ken-disi hiçbir şeyin farkında olmayarak istismarcı güdücüler elinde işçi, zulüm gördüğü iddiasıyla en gaddar patronun bile erişemeyeceği bir zalim haline getirilmek istendi. Bu hal, top saçlı, favorili, karga bu-runlu, yayvan ağızlı, belagat işportacısı, şirret ve yüz­süz liderler elin-de öylesine köpürtüldü ki, nasıl Anayasa Mahkemesi, Meclis; Danış-tay da hükümet rolünderse, bunlar da kendilerini bizzat millet zan-nettirmeye kadar gittiler.

Böylece, sendikalizm denilen demokrasi aleti, bizde, masum ve mazlum iş zümrelerinin hakkını arıyacak teşekküller olmaktan çıkıp bizzat bağılı oldukları iş bünyesini tahrip edici içtimaî

suikastçılar olmaya doğru habire mesafe aldılar; bir türlü durdurulamadılar ve li-derleri, Türkiye Büyük Millet Meclisi azasını tayin edecek kadar bü-yük bir se'ahiyet edasına bürülü, sömürülen sınıfların hakkı adına, sömürülenler ardında, onlar, hakkı ve mânaları sömürmekte meydanı boş buldular.

(Sendikalizm) in bu şekli, aynı uzviyet bütünü içinde elin boğazı sıkıya ve topuğun kafayı ezmeye davranmasından farksızdır. Bütün kıymet hükümlerinin yerlerinden oynatılmış ve hiç kimsede hak ve ha-kikat (barem)ine ait bir ölçü kalmamış bulunduğu bir hengâme, bu...

KIBRIS

Kıbrıs meselesi üzerinde M.T.T.B. organı «Millî Gençlik» dergisi-ne, tam da hadisenin civcivli zamanında verdiğim beyanat, o günle-rin en ince düğümünü lif lif gösterirken, basın ve politika dâhilerinden (!) hiçbirinin gözüne hiçbir hakikat çizgisi görünmemişti. Belki de bu dâhiler meseleyi görmemezlikten ve onu ortaya atan şahsı gösterme-mezlikten geliyorlardı. Her zaman bir sümüklüböcek seviyesinden sey-rettikleri dünyaya karşı bilgiç görünme haysiyetleri böyle gerektiriyor-du.

İşin özü şudur:

Kıbrıs Türkiye hesabına ne (Jeo-stratejik), ne (jeo-ekonomik), ne

— 23 —

de (jeo-etnik), yani sırasıyla askeri, iktisadî ve kavmi bakımlardan bir kıymet ifade edebilir. O, sadece ve zoraki şekilde millî haysiyet hali-ne getirilmiş (fantezik) bir hedef ve bugünkü şartlarda altından kalkıl-maz bir yük olmaktan başka mâna sahibi değildir.

(Stratejik) kıymeti yok; zira bağlı olduğumuz siyasî cepheye göre oradan Türkiyeye bir taarruz düşünülemez. Kıbrısın (stratejik) kıymeti ancak taarruz plânı gütmekle olabilir ki, bu da Türkiye için çok uzak... Hem 12 Ada ve Ege kıyıları dururken müdafaa (strateji) si olarak Kıbrısı ele almak (komik) olur. Kıbrıs müdafaa değil, ancak ve ancak Amerika ile Rusya arası taarruzî bir siyasetin istinat taşı olabi-lir ve hayatî kıymetini bu noktada toplar. Onlar için de, Kıbrıs, yük olmak yerine erişilmez bir servet ifade eder; ve her fedakârlığa lâıyk kabul edilebilir. Nitekim Amerikalıların Kıbrısa «Batırılmaz bir uçak gemisi» gözîyle baktıkları malûm... Şu halde Kıbrısın Türkiye ve Yu-nanistan arası bir bütünlük ve yekpareliğe erdirilmesi her iki ülkenin de bağlı bulunduğu Amerikan politikası icabınca herşeyden evvel bir Amerikan dürtükleyişiyle olmak lâzım gelir ki, bunun tamamıyla aksi olmuş ve Amerikalılar bu dâvada Yunan teşebbüsüne zemin açarken, mukabil Türk teşebbüsünü kösteklemek durumuna geçmişler ve ne yapacaklarını bilemez hale gelmişlerdir. Ve karşılıklarına som ve şahsî-yetli bir Türk politikası çıkamayınca inatlarına devam etmişler, duru-mu sinsi sinsi takib eden Rusya karşısında açık verme vaziyetine düş-müşlerdir. Kıbrıs meselesinin başından bugüne dek Sovyetlerin sükûtu Amerikan şamatasından daha manalı olmuştur.

Gelelim yine Kıbrısın iktisadî değer ölçüsüne:

İktisadî kıymet bakımından da sıfır... Zayıf bir narenciye mahsu-lünden ve pek fakir maden unsurlarından başka birşey yok...

Kavmî bakımından ise, 60 milyonu aşkın Türk, Rusyada, Çin şura-da ve burada esir hayatı yaşarken Maltızlaşmış ve Türk kavim cevhe-rinden bir hayli uzaklaşmış 70-80 bin türkü idealleştirmek «Dostlar alışverişte görsün!» tesellisinden başka birşey olamaz.

Bir zamanlar Moskova prenslerine kuklalık ettiren Altun Ordu cengaverleri, İstanbul fâtilhleri, Mohaç ve Mısır kahramanları soyun-dan gelen bir ordunun boş ve müdafaasız bir arazi üzerindeki başarılı hareketini zafer diye istismara kalkmaksa, tek kelimeyle ayıptır.

Bugün Kıbrıs meselesinin halli ancak haysiyet kırıcı olmayan bir — 24 —

fedakârlığa rıza şeklinde Amerikayı uyarmak ve onu kafa sahibi ol-maya davet etmekle yerine getirilebilir.

KURBANLAR

Viyana ve Paris elçilerimizin üstüste öldürülmelerindeki sır, poli-tika dedi-koducularını meşgul ede dursun... Bu işin bize muhakkak görünen tarafı, onda ne ermeni, ne de yunanû parmağının bulunduğu-dur. Ermeni ve yunanlı üslûbu bu değildir ve onların bu yoldan dev-şirebilecekleri bir (avantaj) hayal edilemez. Böyle olunca mesele sa-dece komünistlerle Amerikan C.İ.A. teşkilâtına kalıyor ki, ihtimal âle-minde bütün ağırlık sonuncusunda tecelli ediyor. Çok defa kendi öz devletine karşı da hareket edebilen O.İ.A. bu işi niçin yapsın?

Cevap-

— Sırf manevra ve talim bakımından bile böyle şeyler yapmaya I hazır olan bu teşkilât, Türkiyede bir dehşet havası estirip bizim Kıb-İris müzakere masasına sesi kısık ve kanadı kırık şekilde oturmamızı I sağlayabileceğini ürnid etmiş olabilir. Bu bir hayaldir; fakat hayâllerin gerçeğe en yakın olanı... Nitekim görülecektir ki, bu hayâli yalanlıya-biiecek hiçbir ipucu bulunamayacaktır.

OLULER

Kapalı bulunduğumuz devre içinde ölenler... İsmet İnönü, Yakup Kadri, Fikret Âdil, Arif Nihat, Reşat Ekrem, Nurettin Topçu, Bedri Rah-mi, Nihal Atsız ve daha birkaç isim sahibi...

Muhterem eşi Mevhibe hanımefendi tarafından kefenine Tevhid Kelimesi yazılı bir hamail konulan ve böylece Anıt Kabre lâyük görü-len İnönü; ve son günlerinde televizyonda «Aerşeyi yendim ihtiyarlığı yenemedim!» buyuran Yakup Kadri başta olarak o diyara gidenlerden bir haber gelseydi oradaki rütbeleri ve halleri üzerinde tahminimizi doğrulayabilecek bir vesika gösterebilirdik. Ne çare ki, hesap dünya-sına göç edenlerin akıbetine dair vesika bu dünyada kalanlara göste-rilmiyor. Aralarında Arif Nihat, Reşat Ekrem ve Nurettin Topçu'ya ait iyi hâl vesikalarından söz edilebilirse de gerisi hakkında sözümüzü lâtif bir (espri) ile mühürleyebiliriz:

— 25 —

Bir generalin cenaze namazında, imam «er kişi niyetine!» diye se-sini yükseltince cemaatten biri haykırmış:

— Ayol, imam efendi, o er değil, general! Bunlar da müslüman değil, şey...

NEFS MUHASEBESİ

Evvelâ 24 soru ve cevaplar :

35 yıldır büyük bir ruh ve ahlâk çöküntüsü için-de miyiz? (1) Mutlak! Şüphesiz!

Bu çöküntü, kökümüzü çürütmeye bıraktığımız son yarım asrın eseri mi? (2)

2 asırlık, satıl üstü garplılaşıma gayretimiz, neti-cede bizi, ne Batılı, ne Doğulu, ölü noktada mı bırak-mıştır? (3) Öyle!

Bugün dış politikada mahkûm edildiğimiz acı yal-nızlık, kökümüzle Doğudan kopup dallarımızla Batıya ilişmemekten mi geliyor? (4) Evet!

2 asırdır içimizden Doğu - Batı arası mahsup sır-rını çözebilen gerçek ve soylu bir inkılâp kafası yeti-şebilmiş midir? (5) Asla!

Tanzimattan bu yana, olmak istediğimiz şeyin, hakikî maarifini, talim ve terbiye sistemini kurabildik mi? (6) Ne gezer!

Tanzimattan bu yana, körpe ruhlara dünyasını anlatan özlü bir okuma kitabı, sahici bir tarih olsun, Yazabildik mi? (7) Katiyen!

50 yıldır, sanki bir sam yeli esmiş de her şeyi kurutmuş gibi, fikir ve sanatta kavruk nesillere yol açıldığı meydanda mı? (8) Açık!

Profesörlerimiz, umumiyetle, esersiz, çilesiz, şah-siyetsiz, samimiyetsiz ve en aşağı seviyede kopyacı tipler mi? (9) Tam!

Uydurma dil ve harfle millî kültür ve tefekkür barıştınlabiiiiir mi; Rus, Japon, Yunanlı ve Yahudi, dil ve harflerini değiştirmiş midir? (10) Hayır! Hayır!

Öğretmen ve öğrencinin ruhu aç olduğu, çatışmanın ideal açlığından ve gıda tercihi savaşından geidiği bedahet mi? (11) Bedahet!

Neticede, devrimler, ilkeler, ülküler nesli diye or-tada hiçbir şey kalmadığı ve olanca dâvanın sağ ile sol arasına sıkıştığı hakikat mi? (12) Hakikat!

Devrimler, ilkeler, ülküler dedikleri kuru nakarata bir ideolocya kıymeti ve dünya görüşü mahiyeti veri-lemeyeceği aşikâr mı? (13) Aşikâr

Liberalizma ve demokrasinin, ömrünü doldurdu-ğu ve insanlığın yeni bir nizam beklediği bu dünyada her türlü varlık şuurundan yoksun muyuz? (14) Her şeyden yoksunuz!

Bir asırdır, Batılı ithal malı fikir işportacısı par-tilerden ruh kökümüze dayalı tek örnek gösterilebi-ler mi? (15) Hayır!

Manzaramızın, giden, dehlenen ve yerine birşey getirilemeyen ruh sahasında; ve dizginleri tutulama-yan madde çerçevesinde çizdiği, tam bir iflâs tablo-su mudur? (16) Kat'î İflâs!

Ruhi sefaletimiz yanında, iktisadî bilgi ve tedbir olarak, kaşığı kulağına götüren bir akıl hastasından farkımız var mı? (17) Yok!

Montaj sanayiinin, asıl sanayii, endüstri dehâ ve istidadını öldüreceği, millî iktidarı hadım edeoği, bunun da Batılının bize son oyunu olduğu malûm mu? (18) Müthiş bir oyun!

Cüzdanlara el sürmeden çalmak mânasına ge-len enflâsyon yoliyle, helakten başka bir yere varıla-bilir mi? (19) Ölüm yolu!

Enflâsyon parasiyle yatırım, mevhum bir istikba-lin güreş şampiyonunu bugünden verem yatağına dü-şürmek olmaz mı? (20) Doğru!

— 26 —

— 27 —

Değerlendirilemeyen insan gücünün ham beygir kuvveti halinde Avrûpaya ihracını ve sonra onların dövizlerine el açılmasını yüz karası bulmaz mısı-nız? (21) Yüz karası!

Halkın iradesine tâbi olmaktansa, halkı iradesi-ne tâbi kılacak bir hak ve adalet rejiminden başka kurtuluş yolu düşünülebilir mi? (22) Olamaz!

Toprakla arası açılan köylü, şehirleri bozar, ziraî temeli sarsar, sınaî temel de kurulamazken bu hal, bünye ihtilâline varmaz mı? (23) Oraya varır!

Allah demenin kanunla yasaklandığı (163) bir ül-k«de hürriyetten ve hattâ lâiklikten bile bahsetmeye imkân var mıdır? (24) Nasıl olur?

Bu yaman sualler, aslında, öğrenilmek istenen basit şeylerin ba-sit soruları değil, bütün bir dünya görüşünün (tez) leri ve (anti tez) teriyle kendisini belirten, kabul edilmeye zorlayan ve zıt düşünenleri meydana çıkmaya davet eden «Nefs Muhasebesi» şeklinde (manifest) dir; yanlarındaki cevaplar da, zaten soru üslûbundan anlaşılacağı gi-bi, Büyük Doğu kadrosunun topyekûn karşılıkları... Soran da o, cevap-landıran da... Şu var ki, sualler, cevaplarını öz kadromuzdan, Büyük Doğu kurulandan beri a'.mış ve şimdi karşı taraf için, karşı tarafın perişanlığını göstermek için tertiplenmiştir. Bu bakımdan, karşı tara-fin hiçliğini ve yüzdeyüz fikirsizliğini göstermeye yarar birer öksedir onlar, birer kepçe; ve bakın, bu kepçeye ne türlü balıklar dolmuştur!

Cevapları almaya memur arkadaşlarımıza dedik ki:

— Birçoğu bu suallere cevap vermez. Ama cevap vermezken yi-ne birşey söyler veya bir tavır takınır. O zaman, cevaplardan daha kıymetli olarak, siz, bu sözleri ve edaları kaydedersiniz. Daha güzel ve zengin olur. Hattâ, cevap vermeleri imkânsız bazı makam sahip-leri için «cevap

vermemiştir» diye yazmanız bile yeterlidir. Care yok; ya konuşacaklar, yahut sükûtlarıyla da olsa, meydana çıkarılmaktan kurtulamayacaklar!..

sola yayıldılar ve zıt-

Arkadaşlar, ellerinde iğneli sualler, sağa

larımızdan kime dokundularsa onun dehşet içinde kaldığına ve hiçbi-rinde fikrî bir tamamlık bulunmadığına şahit oldular. Birini sathî solcu-lar, öbürünü de havaî ilericiler diye sınıflandırabileceğimiz iki zümre-li zıtlarımızdan, şaşkınlık geçirmeyen, sadece solcular oldu; öbürleriy-se uykularında dürtülmüş olmanın öfkeli tavrını takındılar.

İşte «Nefs Muhasebesi» dürtüklememiz, zıtlarımızı içyüzleriyle bel-li eden bir (defile) şeklinde, halk teftişi sahnesine çıkarılmış zümrele-rin imtihanına güzel bir vesile oldu; ve Büyük Doğu'dan vaz geçilince «Rapor» a sermaye teşkil etti. Bunlardan, sınıfının (prototip) i mev-kiindekilerden numuneler derledik.

İcabında sükûtlarını da kıymetlendirme taktiğimizi suallerimizi yönelttiklerimiz arasında elbette ki Cumhur Reisi bulunmalıydı.

Cumhur Reisinin alâkâli bürosundan gelen cevap: «— Sayın Cumhur Başkanımız, TRT'den başka hiçbir neşir orga-nına cevap vermiyorlar.»

M.S.P. Bakanları da dahil, Bakanlık seviyesinde kimseden cevap yok... Yalnız M.S.P. nin saffet örneği Çalışma Bakanı Tevfik Pâksu aynen Büyük Doğu ölçülerini benimsemiş, bu arada eski remziyle Şe-hadet parmağı, yeni alemiyle de Anahtar, kendi Partisini temize çı-karmayı unutmamıştır.

Prof. Fahir Armaoğlu:

«— Meşgulüm! Yakında yurt dışına çıkacağım! Sonra görüşürüz!»

Türk-İş Genel Başkanı Halil Tunç'un sekreteri:

«— Vakti yok!.. İleride bir gün cevaplandırmaları mümkün...»

Eski Başbakan Nihat Erim:

«— Hele Dergi çıksın da görelim! Ondan sonra cevaplandırırım!»

«Millî Birlik Komitesi» âzasından ve ihtilâlin (1) numaralı bildiri-siyle Büyük Doğu'yu kapatanlardan Ahmed Yıldız:

«— Büyük Doğu'nun eğilimi nedir, bana bu konuda bilgi verir misiniz?»

Ankara İktisadî ve Ticarî İlimler Akademisi Başkanı: «— Üstadım, ne olur, beni affetsin! Cevaplandırmaya fırsat bula-mıyorum! Talebe hareketleri malûm... Onlarla uğraşıyorum!»

— 29 —

Danıştay Başkanının sekreteri:

«— Anketinizi Başkan Bey tetkik ettiler. Cevap vermeyeceklerini ifade ettiler.»

Anayasa Mahkemesi Başkanı:

«— Böyle bir röportaj için size teşekkür ederim. Ancak bulundu-ğumuz mevki herhangi bir beyanat ve röportaja cevap vermeğe mü-sait değildir. Bizim kanaatlarımız kararlarımızda tezahür etmektedir. Size başarılar dilerim.»

Prof. Bülent Nuri Esen:

Tam da ve şüphesiz en menfi tarafından cevap vereceği gün, hesap verme dünyasına seyahate çıktığı haberi gelmiştir.

Orta Doğu Teknik Üniversitesi Rektörü:

«— Özür dilerim efendim. Cevaplandırmak mümkün olmayacak!»

Senato âzası Bahriye Üçok:

«— Ankete verdiğim cevapların yayınlanmasında ve imzaman kul-lanılmasında benim için hiçbir mahzur yok. Ancak, yayın halinde bü-tün cevaplarımın aynen yayınlanmasını rica ediyorum. Cevaplarımın bir kısmının yayınlanması, bir kısmının yayınlanmaması gibi bir durum olmamasını istiyorum!»

Bu Hanımefendi veya bağlı olduğu devrimlerin diliyle «Sayın Ba-yan» suallere numara sırasıyla aynen şu cevaplar vermiştir:

- 1 — Değiliz! (Yani ahlâk buhranı çekmiyoruz!)
- 2 — Bir çöküntü olduğu kanısında değilim. Tersine son yüzyılların en güçlü dönemini Atatürk zamanında yaşadık.
- 3 — Cumhuriyetten sonra sanat ve fikir hayatında Batılılaşmaya başladık.
- 4 — Politikacıların tutumlarından, ekonomik güçsüzlükten, ne zaman serbest düşünceye yeterince tahammül gösterirsek o zaman Batı düzeyinde uygar bir ülke oluruz. Herhalde henüz o noktaya ulaşamadık.
- 5 — Atatürk'ü inkâr mı ediyorsunuz?
- 6 — Kurduk ama siyasete kurban edildi.
- 7 — Gerçek ve meipdj tarihler Tanzimattan sonra yazılmıştır.

8 — Fikir ve sanat asıl 50 yıldan bu yana yeşermiştir. Yunus Em-re gibi birkaç şairimiz ve Sinan gibi bir iki mimarımızın dışında geç- aratan ne varki?

S — Bir ulusun kültür kaynaklarını besleyen değerlerine böylesi |bir iftirayı reva görenlere karşılık vermek, ona bir gerçeklik tanımak I olur.

10 — Yabancı sözcüklerle düşün yaşamı geliştirilemez. O sadece jbir saray çevresi diliydi. Harflere gelince, Arabm harfleri bizim düşün yaşamımıza, dil ve hançere yapımıza uygun olsaydı, bin yıldan bu yana j dünyanın en uygar ulusu olmamız gerekirdi. Kaldı ki, Türklerin kendi alfabeleri de Uygur ve Orhun alfabeleridir.

11 — Çıkarıcıların zehirli tohumlar ekmelerinden...

12 — Hayır!

13 — Bu sorunuzdan «uydurma dil» dediğiniz dili benimsemiş ol-duğunuzdan başka birşey anlamadım.

14 — Sorunuz muğlak... Liberalizm, çağını çoktan doldurmuştur. Ama demokrasi için bu hiçbir zaman söylenemez.

15 — Parti de ithâl malıdır.

16 — Son yıllarda devrimlere karşı yapılan suikastlerle gerçekten bir iflâsa gidiş görüntüsü doğmuştur.

17 — Ruhsal çöküntüler her çağdakinden daha ilerde değil. (Ba-kınız: Tesavir-i Rical)... Sorunun ikinci bölümüne «evet karşılığını vermek de mümkün...

18 — Doğru olabilir.

19 — Ekonomistlerin ancak uzman olanlarının gerekli gördükleri ve doğru uyguladıkları enflâsyon, söylediğiniz sonuçları doğurmayabi- lir.

20 —? Doğru; olur!

21 — Üzücü bulurum!

22 — Önerdiğiniz kurtuluş yolu mümkün değildir. Halk iradesine dayanmayan âdil bir rejim düşünülemez.

m —

31 —

23 — Önlemek için toprak reformu gerçekleştirilirse, varmaz!

24 — Allah demek hiçbir zaman kanunla yasaklanmamıştır. 163. maddeyi okumadığınız anlaşılıyor. Ancak her türlü fikir özgürlüğünden yana olduğum için, bu özgürlüğü kısıtlayan bütün maddeler gibi 163. ünde kalkmasına karşı değilim.

(Virgülü ve noktasına kadar aynen gösterdiğiniz bu cevapların be-lirttiği anlayış zaaflarını vasıflandırmaktan utanırım!...

* **

Müflis Demokratik Parti'den tam zamanında can kurtaran simidiy-le suya atlayıp kurtulmasını bilen ve Adalet Partisinin kuruluşundan beri ümidimizi heykelleştiren Dr. Sadeddin Bilgiç ise, aynen neşredil-meye lâyük olarak madde madde şu cevapları vermiştir:

1 — Maalesef evet!

2 — Kökümüzden kopmağa çalıştığımız bir gerçek... Elbette bu-
nun da milleti getirdiği nokta anarşi olmuştur.

3 — Evet!

4 — Dış politikadaki yalnızlığımız, ister Doğu, ister Batı olsun, kendilerinin şahsî hesaplarından da ileri gelmektedir.

5 — İki asırdır Doğu-Batı arası mahsup sırrını çözmüş bir inkılâp yapılabildiğini kabul etmek mümkün değildir.

6 — Kuramadık!

7 — Yazamadık!

8 — Maalesef, evet.

9 — Zaman zaman içlerinde gayret gösterenler bulunmuştur. Fa-

kat Millî bir maarif sistemini gerçekleştirememiş olmamız neticesi, millî bütünlüğümüzü sağlamamıza yardımcı olacak kadroların' yetişme-
sine imkân vermemiştir.

10 — Türk dilinin asırlar boyu gerçek Türk dili olarak ifade edil-
memiş olması, nesilleri sık sık birbirinden koparmaya ve mazisi ile irtibatlanmaya imkân vermemiştir. Değiştirmemişlerdir!

11 — Evet!

12 — Evet!

13 — Aşikârdır!

14 — Liberalizmanın ömrünü doldurduğu fakat bütün kaideleri ile tatbik edildiği takdirde demokrasinin bugün de en geçerli rejim oldu-
ğu inancındayım.

— 32 —

15 — Partilere vücut veren şahıslardır. Bu şahıslar millî ruh kökü-
nüze dayalı olarak yetiştirilmediğine göre partileri suçlamak bizi he-
defe götürmez.

16 — Tam iflâs değilse bile iflâsa yakın bir durumdadır.

17 — Ruh yapımız ve ekonomik bilgilerimiz yönünden millî bünye-
uygun bir kalkınma içinde olmadığımız gerçektir.

18 —

19 —

20 — Enflasyon baskısı altında kalmadan kalkınma sağlamak ter-

ecine şayandır.

21 — Memleket içinde Türk vatandaşlarına iş sağlamak elbetteki şayan-ı tercih ve arzudur. Ancak ekonomik kalkınmasını sağlayamamış memleketlerde işsizliği hafifletmek için dışarıda da olsa işçilerimizin istihdam zarureti vardır. Bunların döviz gelirlerini millî kalkınmada çok dikkatli kullanmak gerekir.

22 — Halkı iradesine tabî kılarak ortaya çıkan sistemler maaleşef daima halkın aleyhine neticelenmiş ve sonunda büyük mücadelelerle uzaklaştırılmıştır. Halkın gerçek iradesi ile ortaya çıkan sistemler bütün zaafalarına rağmen diğerlerinden faydalı olmuştur. Şahsî inancım bu...

23 — Maaleşef varır.

24 — T. C. K. dan 163. maddeyi, mutlaka kaldırması lüzum ve zarureti inandırmaktayım.

Bakan, başkan, profesör, senatör vesaire, daha ziyade Ankara çevresi aydın bilinenlerinden gelen bu (tipik) ve Cumhuriyet münevveri fikir seciyesini bütün yaralarıyla teşhir eden cevaplardan sonra, daha felâketli bir muhite, İstanbula dönelim:

PROF. TAKİYETTİN MENGÜŞOĞLU

1 — Hayır! (Ruh ve ahlâk çöküntüsü yoktur!)

2 — Hayır! Çürüme yok, sağlamlaşma var. Kendi kendimizi bulmuşuz.

3 — Taklit yoktur. İki asır önce devlet olmamız bile söz konusu değildi. İngiliz, kafası kırılrsa. Türk mahkemesi değil, İngiliz mahkemesine gidiyordu. Kopyacılık yok, yaratma vardır. Dil yok, tarih yok; coğrafyayı Faik Sabri Fransızcadan tercüme etmiştir. Dil Tarih Coğrafya Fakültesi... Eksik olan bunlar... Tarih, Ali Reşatın Fransızca'dan tercümesi... Hepsisi böyle... Şunu ilâve edeyim: Atatürk'e dokundunuz mu ben orada yokum! Benim için yakın tarihte iki büyük devlet adamı vardır: Birisi inkılâpçı olan Atatürk diğeri büyük bir devlet adamı olan İnönü. Prensibim şahıslarla uğraşmamak-Necip Fazıl Bey'in şahsına birşey söylemiyorum.

— 33 —

4 — Hayır!

5 — Soru yanlış... İlim evrenseldir. 50 senedir çok... Evveli bize ait değil... -

6 — 1950 ye kadar evet... Sonra dejenere olmuştur.

7 —

8 — Doğru değil, yanlış...

9 — Hayır; inceleme ister.

10, 11, 12, 13, — Hayır! Onlar değiştirmemişler, fakat bizim değiştirmemizde büyük isabet vardır. Bunun faydaları bugün görül-düğü gibi, yarın daha fazla görülecektir. Bizdeki Arap harfleridir. MÜSLÜMAN OLDUKTAN SONRA HERŞEYİ KAYBETMİŞİZ. Durun, Osmanlının yaptığı büyük işler de var. Mesela askerliği bizden almış-lar Avrupalılar. Şimdi biz onlardan tekrar alıyoruz. İslâmın, Türklük-ten gelen asıl kıymetlerimizi kaybettirmesi birkaç asır sürmüştür. Cumhuriyet Türklüğe geri dönüştür. Bugün Arap harfleri kalsa idi, okuma yazma bilen kalmazdı. Türk dili büyük bir ilerleme ve geliş-me kaydetmiştir. Uydurma dil diye birşey yoktur.

14 — Dünyada demokrasi ve liberalizm ömrünü doldurmuştur.

Bizde ilk adımı atmıştır. Şuursuz da değiliz.

15 — Atatürk ve İnönü devrindeki CHP, bugünkü CHP ve Ecevit...

- 16 — Hayır!
17 — Ariooloji yanlış... Evet!
18 — Hayır!
19 — Hayır! Batıda ve dünyada var!
20 — Çok edebî...
21 — Hayır! Ekonomiyle şimdiye kadar ilgisi olmayan bir millet için lüzumludur bu... İngilizlerin ve herkesin işçileri var...
22 — Evet. Bunun mânası diktatörlüktür.
23 — Araştırma ister; cevap veremem...
24 — Allah'ın Türkçe ismi Tanrı'dır. Ben de günde kaç kere Tanrı diyorum. Dini insanlar yaratmıştır. Din insanların bir başarısıdır. Dini, bütün kutsallıklarıyla insan yaratmıştır. Allah yok diyemem; çünkü varlığını ve yokluğunu bilmiyorum. Felsefe, ne dinin yanında
- 34 —

ne de karşısındadır. (Hegel) diyor ki: «Bir dinin halisliği devlet işleri-ne karışmadığı orandadır.» (Bu satırlar, Proföser sıfatını taşıyan birinde, sâf ve mücerret ilim, hattâ hadiselerle karşı en âdi bilgi kıymetinden tutun, ruh fey-zine ve meçhule hürmet edasına kadar neler eksilebileceğine, hayal yakıcı bir misal...)

MUHARRİR BEDİİ FAİK

— Beni mazur görün! Bu tarzda bir ankete cevap veremem! Evet veya hayır demek Necip Fazıl'a katılmak veya katılmamanın cevapları olur. Bunlar benim için ne evet, ne hayır!..

PROF. MUHARREM ERGİN

Yalnız birkaç suale cevap:

15 — Fakat devam etmeyecek ve asıl sanayie geçilecektir. Başlangıçta montaj da zaruridir.

21 — Avrupadaki Türk işçileri Türk milletinin yüksek yaşama gücünün yeni ve değişik bir tezahürüdür. Bundan Türkler mutlaka galip çıkacaklardır! Türk işçileri Almanyayı fethedeceklerdir.

İSMAİL CEM

— İlginç sualler.. Sualleriniz gerçekten önemli... Toplumumuzun birçok eksiğine, yanlışına işaret eden, onları ortaya çıkarmaya dönük sualler, gene! özellikleri itibariyle... Bîr tenkidim var; bir çok doğru noktaya temas etmenize rağmen bazı meselelere alâka az... Özellikle ekonomik, Avrupaya işçi ihracını tabî ki, yüz karası buluruz. Ama bugünün dünya şartlarına göre gitmemiş olsalardı hakikaten felâket olurdu. 500 bin işçi varsa hem 500 bin işsiz hem 150 bin kişi işsiz kalırdı. Enflasyon sualleri çok doğru. Hür teşebbüsün kalkınma modelinde enflasyon kaçınılmaz olarak var. Enflasyon kötü tesirine rağmen Türkiyeyi kalkındırmada büyük rol oynamıştır. 1950-60 dönemi... Batı konusundaki görüşlerinize katılıyorum. Bizim hedefimiz Doğu-Batı arası köprü rolü idi. Sonra Batıya yamanmak istenildi. Bu

— 35 —

bana göre yanlıştır. 1960 tan bu yana daha sağlıklı bir dış politika içindeyiz. Özellikle 1965 ten bu yana... Ruh ve ahlak çöküntüsü sayılaşmaya çalışan bütün ülkelerde var... Ekonomik değişmeyle alakalı...

Tanzimat yorumunuz çok doğru.

Katılmadığım, sağ ve sol arası sıkışma... Sağ ve sol, ekonomik ve sınıfsal bir meseledir.

Sol sizin yaptığınız bu tahlillere yıllar sonra gelebildi. Marksist kesim de öyle...

(Bir çok solcuda olduğu gibi «Büyük Doğu» fikir ve diyalektik ölçülerinin İsmail Cem gibi bir elde müdafaası ibret vericidir. Unsurlarımızı benimseyenler toplama da bize uydursalar mesele kalmaz.)

AZİZ NESİN

3 — Bizi ölü noktada bırakmadı ama taklitçi yaptı. Bu endüstri medeniyetinin ortaya çıkardığı Batı kapitalist düzeninin zorunlu bir sonucu idi. Batı kapitalist dünyası Türkiye'yi hem ekonomik, hem stratejik alanda bir sömürü ülkesi yapabilmek için kendi düzenini bize bazen zorla, bazen de benimseterek kabul ettirme yollarını aradı. Bunun sonucu olarak, Türkiye Batı taklitçisi değil. Batının egemen sınıfının sistemi olan kapitalizmin taklitçisi oldu. Kendisi kapitalist olmadan, kapitalizmin taklitçisi olmak, Türk kültürünü kendinden uzaklaştırdı, ve kendisini kendisine yabancı yaptı. Türk Aydınları bugün bunun acısını çekmektedir. Sevindirici olan şudur: Başka beşko açılardan baksalar da, Türkiye'de sağcısıyla solcusuyla aydınlar, kültür emperyalizminin etkisinde kalmalarının acısını çekmekte ve bunun bilincindedirler.

4 — Yalnız bundan değil... Çağdaş gidişin rayı dışına çıkmış bulunuyoruz. Türkiye'nin tutarlı bir ekonomik ve politik düzeni yok... Ne kapitalist yolu seçebiliyoruz - ki onu seçmek olanağımız yoktur ne de sosyalist bir yöntem seçebiliyoruz. Bu nedenle dünya kamplarına yabancı kalıyoruz.

5 — Bu sorunun cevabı inkılâptan ne anladığımıza bağlıdır. Ber» inkılâptan şunu anlıyorum: Bir toplumun toplumsal yapısının değişme-

— 36 —
sine inkılâp denir. Toplumsal yapı değişmedikçe inkılâp olamaz. Toplumsal yapının değişmesi de, bilindiği gibi, üretim ilişkilerinin değişmesi demektir. Türkiye'de bu değişiklik ne ikiyüz yıldır, ne de daha önce olmuştur. Türkiye'de inkılâp diye yapılanlar, Batı kapitalizminin etkisinde kalınarak ve taklit edilerek birtakım üst yapı değişiklikleri değil, biçimsel değişikliklerdir. Temelde bir değişiklik değildir.

S — Tanzimattan bu yana olmak istediğimiz şeyi zaten olamadık. GSamiyacağımız bir şeyin de eğitim sistemi olamaz.

7 — Bütünüyle yazamadık ama, parça parça, bölüm bölüm bu yazılabildi ve çok belgeler ortaya kondu.

8 — Hayır; hiç öyle değil... 50 yıl önce ne vardı da şimdi ondan daha kötüyüz? 50 yıl önce büsbütün çoraktı o yönden. Örneğin, Necip Fazıl, kendisi bile yoktu 50 yıl önce...

S — Bu öteden beri Büyük Doğu'nun iddiasıdır. Bir dönem için Büyük Doğu bu iddiasında nakli idi. O dönemde Türkiye'nin tek bir üniversitesi vardı. O üniversitenin de fakülteleri, kürsü sayıları azdı. Gerçekten de yabancı dil bile bilmeyen, kitapsız profesörler vardı. Ama bugün durum yeterli değilse bile eskiye göre çok umut vericidir. Kaç üniversitemiz olduğu sorulsa birden cevap verilemeyecek kadar sayıları çoktur. Bugün uluslararası araştırma profesörlerinin başında Türk profesörleri var. Az şey değildir bu.. 20-30 senedir gelişme var.

10 — Değiştirmeden amacınız ne? Arap harfleri de bizim değil ki... Orhon kitabelerini Arap harfleriyle yazmadık. Öz Türk harfleri olsaydı ve bu duyanın en kötü harfleri olsaydı ben onların değişmesine taraftar olmazdım. Arapça okurken de Arap harfleri derdik. Yeni kelimelerin eğer kökü bizdense... Zaten zorla olmuyor, toplum kabul etmiyor. Bu boşuna bir çabadır. Sağcıların en boş iddiası budur. Biz

onları dipçikle kabul ettirmiyoruz. Halk benimsemezse kusar, atar. Ben Türkiyede en çok satan yazarım. Buradan belli ki, bunu halk benimsiyor da alıyor.

11 — Gıda tercihi savaşımdan geldiğini kabul ediyorum. Manevî gıda filân değil, tabi besini, kastediyorum.

12 — Sorularınızdan öyle anlaşılıyor ki, önce bizim ortaklaşa sözlüğümüz yok. Aynı kavramlardan ayrı ayrı anlamlar anlıyoruz.. Bu sizin sağ sol dediğiniz şey, ilkelerden, maddi temeldeki çıkar ayrılıklarından ve bunların doğurduğu çatışmalardan ortaya çıkıyor.

13 — Hayır! İlkeler ideolojilerin formüle edilmiş yargılarıdır. Ba— 37 —

na göre Türkiyede devrim yapılmamıştır ki, yani toplumsal yapı değişmemiştir ki, bugünkü ideolojilerin devrimlerin sonucu olduğu söylenilebilir. Bugün sağ-sol kavgası, Türkiyenin toplumsal yapısını değiştirmek ve değiştirmemek kavgasıdır. Sağcılar üst yapısal bir değişim ile yetinmek isterler. Solcular temelden değişim, yani üretim ilişkilerinin değişmesini isterler.

14 — Bu, demokrasiye verilen anlama göre değişir, Liberalizmin gününü doldurduğuna ben de katılıyorum; ama demokrasi için aynı şeyi söyleyemeyiz. Kaldı ki, Liberalizm ile Demokrasi mukayese edilecek iki kavram değildir. Oysa demokrasi bütün toplumsal düzendir. Politik bir düzendir. Liberalizm doktrini tektir. Liberalizm iktisadi bir doktrindir. Oysa bugün dünyada çok değişik demokrasi düzenleri vardır. Ben demokrasiye karşı değilim.

15 — Bizim ulusal kökümüze dayalı gerçekten Türk halkının çıkarlarını savunan partilerimiz olmuştur. Ama söylediğiniz partiler toplumsal yapıyı değiştirmeyi amaçlayan bu partileri kendi çıkarlarına aykırı buldukları için türlü bahanelerle onları boğmaya, yoketmeye çalışmışlardır. Bugün de olmakta olan budur. Bir asırdır Batı işportacısı partilerden sözediyorsunuz. Daha önceleri de doğu düşüncesinin işportacısı olanlar Türk halkına egemendi. Gerçekte Amerika, İngiltere, Almanya bize ne denli yabancıysa, Arap ve İranlı da onlardan daha az yabancı değildi. Her iki yandan da elbette alacağımız, öğreneceğimiz çok şeyler vardır. Ama özümseyerek almamız kendimizin yapmamız gerekir.

16 — Hayır; iflas tablosu değildir. Böyle bir sorunun sorulabilmesi bile, bu düşüncenin olabilmesi bile iflâs etmediğimizi gösterir. Bizden sonraki kuşaktan bilinçli gençlerden çok umutluyum.

17 — Egemen sınıflar yani burjuvazi, kendi çıkarları açısından çok akıllıdır. Bu sınıf kaşığı ağzı yerine kulağına götürüyorsa hattâ —Lütfen kelimeyi aynen yazın— kaşığı ağzı yerine götüne götürüyor— sa bunda bir hesabı vardır. Bunu aptallık sanmak halkı yanıltmak olur.

18 — O kadar belli ki, siz bunu Türkiyede ilk söyleyenlerden biriyle konuşuyorsunuz. Montaj sanayii dış kapitalizme bağlı araçların, Milli olmayan burjuvazinin oluşturduğu emperyalizmin ve çok uluslu şirketlerin Türk ulusunu sömürme oyunlarından biridir ve endüstri sahı teciliğidir. Bunu yapanlara biz (komprador burjuva) deriz. Halkı kandırmak için en çok din, iman, vatan, millet diyenler bunlardır. Bunlar— 38 —

dan hiçbiri kendi çocuklarını İmam-Hatip okullarında okutmadıkları halde İmam-Hatip Okullarının durmadan artmasını, öğretmen okullarından Sanat okullarından daha da çoğalmasını isterler. Gerçek Müslüman olduklarından değil, İslâmlık ticareti yaparak, sahte MüsSüman olduklarından böyle yaparlar. Montaj sanayii yaratıcılığı önler. Bunun için iki şart lazım: teorik ve pratik... Biri

enstitüler, diğeri makineyi yapan makine... Endüstride yaratıcılık montaj sanayii ile olmaz. Bu-nun için makine üreten fabrikalar, makine yapan fabrikalar olması ge-reklidir. Bir ulusun gerçek bağımsızlığı da ancak böyle kurulabilir.

19 — Varılamaz!

20 — Doğru! Fakat bundan daha kötüsü var: Şudur; Dış borçlan-malarla yatırımlar!... Sorun, aslında çok uzun!... Enflasyonun nedeni yatırılan yabancı sermayelerdir. Enflasyonu bunlar yaratırlar, çünkü dışarıya daha çok kazanç kaçırmak isterler. Diyelim, bir yerli sanayi-ciye 100 bin dolar yabancı kredi açıldı. Bunun belli bir faizi vardır. Borçlu sanayici borç aldığı tarihteki kur üzerine borcunu öder. Yani dolar on lira ise on lira üzerinden faiz ve borcu öder. Türkiyeyi enflas-yona zorlayan çoğunun sandığı gibi iç etkenler değildir, dış zorlama-lardır. Çünkü bir dolar 15 lira olunca, borçlunun faiz borcu ve ana borcu kendiliğinden 1/3 artmış olur. Bu nedenle emperyalizm daha çok sömürsün buradan daha çok kazanç dışarıya aktarsın diye... Türkiye'de enflasyonun hızlanmasını ister. Elinde bunun için çok güç-lü bir müeyyide vardır. Türkiye Türk lirasının değerini düşürmek iste-mezse kredileri azaltıp, ya da keserek yarım yamalak Türk endüstrisi-ni baltalar.

21 — Evet!

22 — Benim düşündüğüm kurtuluş yolu bu söylediğinizin tam ter-sidir. Ancak halkı bilinçlendirmemiz, kendi gerçek çıkarlarının nerede olduğunu kendisine anlatmamız gerekir. Dünya tarihinde halkı kurta-ran olmamıştır. Olanlar halkı kurtarıyoruz diye belli bir sınıfı egemen kılmışlardır. Halk ancak kendi kendisini kurtarabilir. Namuslu aydınla-rın görevi bize göre halkı kurtarmaya kalkışmak değil, halkın kendi kendisini kurtarmasına yardımcı olmaktır.

23 — Bünye ihtilâli ne demek? Topraksız köylü büyük kentlere akmak zorunda kaldıkça ve gerçek endüstri de kurulamadıkça top-lum benliğinden kişiliğinden durmadan yitirir. Bunun sonu devrime varır mı? Sanmam! Çünkü bunu sefalet doğurur. Sefiller de devrim yapamazlar. Onların yarattıkları ancak kargaşalıktır.

— 39 —

24 — Ne Allah demenin ne de başka herhangi bir kelimeyi söy-lemenin yasak olduğu ülkede özgürlük ve demokrasiden söz' edilemez! İşte eski dostum Necip Fazıi'ia ayrıldığımız yer burası... O Allah denilmesinin yasak olmamasını özgürlük sayıyor. Ben de onunla birli-ğim. Allah yolunda her düşünce söylenebilmeli ki, özgürlük olabilsin. Ama bu, özgürlük için yeterli değildir. Tam özgürlük olabilmesi için bu düşüncenin tam karşıtı olan düşüncelerin de özgürce söylenebilmesi, savunulabilmesi gerekir. Necip Fazıl çok iyi bilir ki, karşıtı söylenilme-den söylenmiş olan bir düşünce eksik kalmış, yarım bir düşüncedir. Son sözüm: Her cevap ya olduğu gibi konmalı, ya da olduğu gibi çı-karılmalıdır.

(Aziz Nesin'in, olduğu gibi koyduğumuz bu cevapları üzerinde kıy-met hükmümüz, ismail Cem'e ait teşhisimize denk ve nihayet ek ola-rak, davet ettiğimiz dünyalarda tam zıt, fakat yerdiğimiz dünyalarda beraber olduğumuzdur.)

BURHAN FELEK

1 — Din ulvi bir meseledir; Allah'la kul arasında... Din meselesi anlaşılıyor. Genel olarak okuyucunun seviyesi, lise seviyesidir. Ba-kın bana şöyle yazan okuyucu var: «Eğer biz seni bilfiil bulamazsak bUs manen mezarına sığarız!» Kaç kişi için söylüyorsunuz, 40 mlyon

için mi? Ben nasıl cevap vereyim buna. Bütün dünyada bir keşmekeş var. Bütün dünyada maddî ve manevî kargaşalık var. Türkiye de bun-
dan payını alıyor. Ben zannedildiği kadar kötümser değilim. Dışta (şehirlerde) görünen karışıklık derinlerde (köylerde) aynı değil. Dün-
yanın bu kargaşası kalabalıktan...

2 — Türkiye 908'denberi dört büyük harp, 10-12 ihtilâ! geçirmiş-
tir ve cemiyetimiz bu yüzden kendisine çeki-düzen verme imkanı bu-
lamamıştır. Biz Akdeniz halkıyız; mizacımız onun tesirinde... Üç yanar-
dağı, bizim mizacımızda... Şimallerde bu görülemez. Bu muhtevaya iş-
tirak etmemekteyim. İsveç'te 300 sene harp olmamış, biz 13 senede
bir harp yapmışız.

3 — Batılılaşma yoktur. Medenileşme vardır. Coğrafi vaziyet ve
içtimaî büyük faktör olan din unsuru bazı noktalarda tam Batıya ben-
zememize mâni olmuştur. Buna da lüzum yoktur. Batının ilim ve fen-
ninden istifade edilmelidir. Buna da çalışılmıştır. Bizim gibi olan ülke-
— 40 —

terden ilerideyiz. Köylü ve şehirli uyanmıştır. İnkılâplarımızın tatbikatın-da yanlışlıklarımız
olmuştur. Herkeste olduğu gibi... Dâva cehaletle mücadele davasıdır. Bilmediğimizi bilmektir.

4 — Dış politika ile ilgim yok.

5 — Ben kafaların ölçüsünü bilmem. Ben orta halli bir gazeteci-
yim. Bazı liderler çıkmıştır. Ziya Paşa, Reşit Paşa, Agâh Efendi, Şina-
si... Mustafa Kemal yüzdeyüz kellesiyle oynamış adam... O'nu Fatih'le
kıyaslıyorlar. M, Kemal tek başına herşeye karşı çıkıyor. Dünyada en-
der gelmiş adam. Fatih'ten büyük iş yapmış adam... O İstanbullu alî,
Atatürk Türkiyeyi kurtardı. İnkılâpları tatbik edin diye verdi. Tatbikat-
ta hata yaptılar. Ben sıra adamıyım, büyük meselelere karar veremem
ben...

6 — Ben eski bir hocayım. Okuttuğum şeyleri iyi okuttum. Talim ve terbiye ayrıdır. Talim
mektepte olur. Terbiye evde, camide, kahve-de, her yerde...

Dil tecrübesi gazetelerde olmaz. Biz birbirimizi anlamaz olduk. Bu oldukça pürüzlü bir soru...
Üstüme gelme!... Buna cevap veremem!.. Ben ihtiyar adamım... Osmanlıca Enstitüsü kurmak
lâzım... Kütükler, crşiv!er, dolu... Haydi, git artık, yeter!...

(Yaş hastalığına müptelâ bir zatın cevapları...)

METİN ERKSAN (Rejisör ve Senarist)

1 — Çok büyük sualler... İddiası içinde... Ben, çöküntü tabirini kullanmayacağım. Bu duruma bir
buhran da demiyeceğim. Bence eili yıldır değerler kargaşası içindeyiz. Bilenler bildiğini söylemez.
Bilme-yenler susmaz. Her nesil, kendi değer ve kavramlarını kendi yaratıyor ve bunları gerçek
sanıyor. İşte kargaşalığın ta kendisi!... Gerçekler de değişir. Her zaman her kavrama karşı yararlı
bir şüphe içinde ola-cağız. Fakat bu inkarcılık olmamalıdır. Bir toplumun bütün canlılığını
meydana getiren unsur, nesillerden nesile intikâl eden değer ve kav-ramlardır. Bizim
toplumumuzdaki en belirgin kişi tipi bence şudur: Bir adam tasavvur edin; bu adam 1976 yılında
bir gemi ile Amerika'ya gi-diyor. Geminin burnunda duran bu adam, Amerika toprağı görünür
gö-rünmez «İşte Amerika!» diye bağırıyor ve Amerika'yı keşfettiğini sanı-

yor. Halbuki Amerika kıtasını hiç bilmeden (Kristof Kolomb) 1495 de keşfetti. İşte bence bizim
toplumumuzun en belirgin vasfı budur. Eğer nesiler boyunca üzerinde düşünülüp, taşınıp, bilimsel
yönden incele-nip ve ds Türkiyeli gibi düşünülüp bir ortak hükme varılmışsa sonra geien ües;I!enn
bu ortak doğruları kabullenmesi gerekir. Üçgenin ala-nı (taban X yükseklik/2) dir. Artık bunun
tartışması olmaz. Bu mutiak bir doğrudur. Bazı toplumsal doğrular da bu matematik doğru gibi tar-

tıslmaz. Ancak öğrenilir ve ezberlenir. Şimdi çevrenize bir bakıyorsa-nuz; her kafadan bir ses çıkıyor. 50 yıldır çıkmış bu sesler ve de so-nunda bu Sifir noktasına gelmiş... Kestirmeden bazı şeyler söylemek gerekirse şu örnekleri vermek isterim. Türk düşüncesinin bir bölümü Batı etkisinde kalmış, Batılının kendi toplumu için söylediği doğruları Türk toplumu için de geçerli sanmış... Bir kısım Türk düşüncesi de Doğunun etkisinde kalmış... Doğuluların kendi toplumları için söyle-dikleri doğruları da Türk toplumu için geçerli sanmış... Biz hem Ba-tıyı hem de Doğuyu bilmek zorundayız. Ama bilmek demek îakiid etmek demek değildir. Biz Türkiye meselelerine bir Türk gibi bakmak zorun-dayız. Daha doğrusu, metodumuz bu olmalıdır. Bence, bizim toplumu-muzdaki bütün değer ve kavram kargaşası buradan geliyor. Biz önce bir Türk gibi düşünmek zorundayız. Ama bu sözde kalmamalı... Çok meşhur bir yazarımız, 1943 de neşrettiği bir kitapta şöyle bir cümle yazmış: «Batılı olmanın ilk şartı, kendini, iliklerine kadar Türk hisset-mektir.» Yazarın bu cümlesinin bulunduğu kitap 1975 yılında ikinci bas-kısını yaptı. Baktım, kitapta aynı cümle aynen muhafaza edilmiş. Hal-buki bu yazar 32 yıldır gâvurca düşünüyor. Bir tek gün bile bir Türk gibi düşünmedi. Tabii ben böyle yalandan düşünmeyi kastetmiyorum.

2 — Hayır! Değer ve kavram kargaşası Tanzimatla başlamış...

3 — Evet!

4 — Evet!

5 — Tabii yetişmiştir. Kemal Tahir son derece özgür bir Türk dü-şüncesi getirdi.

6 — Hayır! Korkunç güzellikte bir soru... Bütün kerametini içinde saklıyor. Maalesef biz maarif olarak ilk öğretim meselesini bile halle-demedik!...

7 — Hayır! Yazamadık!

8 — Hayır! Bütün yollar Türkiye cinnet mustatiline içinde. Ben başta olmak üzere...

9 — Aralarında birkaçı müstesna, evet!...

10 — Dil inkılâbına karşı değilim, fakat dil inkılâbı eksik yapılmış-tır, ve bu eksiklik bizi milli kültürümüzden koparmıştır. Dil inkılâbıyla

— 42 —

birlikte bütün Türk ve İslâm düşüncesini, sanatını ihtiva eden kitapla-rın yeni dile tercüme edilmesi gerekirdi. Eğer, bu arada Türk dilini de kastediyorsanız; Türk Di! Kurumunu son zamanlara kadar Agop Dilaçar yönetirdi. Agob'un uydurduğu dil bu kadar olur.

12 — Evet! Kendilerine sağcı diyen bir gurupla, kendilerine soicu diyen bir gurup arasında kaldı.

13 — Aşikâr!

14 — varlık şuurundan yoksun olanlar aydın sınıf dedidiğimiz yö-neticilerdir. Ben Türk milletinin asli unsurunun son derece köklü bir varlık şuru içinde olduğuna kesinlikle inanıyorum.

15 — Hayır!

16 — Evet!

17 — Yok!

18 — Apaçık...

19 — Cüzdanlara el sürmeden çalmak tabiri dünyanın en güzel ta-birlerinden biri... Bunu ancak büyük bir akıl bulabilir.

20 — Öldürmek demektir.

21 — Büyük bir yüz karası...

22 — «Hiç bilenle bilmeyen bir olur mu?» Hadis-i Şerif... «Biri hay-ıvan, biri insan» M. Akif...

2<Ş — Bahsedilemez!

DOÇ. DR, HÜSEYİN HATEMİ (Hukukçu)

1 — Yalnız biz değil, bütün dünya bir «değerler bunalımı» içinde sayılabilir. Fakat bizde müesseselerimizin devamlılığı kesintiye uğratıldığı için belki bocalama ve ne yapacağını bilememe hali daha bariz bir şekilde görülmektedir. Sorudaki 35 yıl tahdidinin manasını iyi anlayamadım.

2 — Bu «çöküntü» nün başlangıcı çok daha gerilerdedir. Son yarı asrın eseri olduğu söylenemez. Olsa olsa yanlış tedavinin hastalıkları daha vahim hale getirdiği söylenebilir.

3 — Belki «ölü nokta» da kalmaya mahkûm değiliz, «ölüden diri çıkarır» sırrı tecelli eder. Fakat iç açıcı olmayan bir durumdayız.

4 — Ne olduğumuzu, ne yapmak istediğimizi bilememekten ileri geliyor. Sorudaki «Batı» ve «Doğu» kavramları yeterince açık değil... «Maşrik ve Mağrip Allahındır». Fakat mesele şuradadır ki, dış siyasetin tutarlı olması için iç siyasetin tutarlı olması gerekir. Başkaları bi-

— 43 —

ze niye güvensin; biz kendimiz ne olduğumuzu, ne yapmak istediğimizi bilemedikten sonra?...

5 — Maalesef yetişmemiştir.

6 — Raysrî

7 — Hayır!

8 — Evet! Fakat kesin bir ümitsizlik içinde değilim.

S — Kullanılan terimler biraz ağır! Fakat «umumiyetle» denilmesi, durumu hafifletiyor. Şunu da unutmamak gerekir: Akif'in dediği gibi: «Hangimiz başka meta'ız? Hepimiz TırhaUı!»

10 — Harf değişikliğinin, bir milletin ilerlemesi için etkili olacağı kanaatinde değilim. Fakat harf değişikliği, bir milletin geçmişi ile ilgisinin kesilmesinde etkili olabilir.

11 — Evet, bunun da büyük ölçüde etkisi var.

12 — Eskiden de -istisnalar ve bir «nesil» teşkil etmeyen ferdi kâmiller bir yana bırakılırsa- yoktu. Bugün de yok! Eskiden başka şeyler arasına, şimdi de «sağ» ile «sol» arasına sıkışmış olabilir.

13 — Sorudan bağımsız olarak şunu söyleyeyim: Dünya görüşü alanında hiç bağdaşmayan kişiler bile gereğinde kendilerini bu anlamda «devrimci» görebildiklerine göre, bu kişiler tek bir dünya görüşünde birleşmiş sayılamazlar. (Lâ palis) hakikati oldu ama ne yapahm!

14 — Bocalama ve kargaşa içindeyiz. Fakat varlık şuurundan bütününü ile yoksun değiliz.

15 — Hayır!

16 — Madde ve ruh Allah'ındır. Birisi mahlûku, birisi «emr» idir. İslâm için iflâs yoktur. Her «usr» da bir «yusr» vardır. Batıl yıkılıp gidicidir. Fakat Allah'ın kâinat için koyduğu kanunların ihlâli mutlaka müeyyidesini davet eder. Tam bir iflâs içinde olmasak dahi zarar etmek iyi birşey değildir.

17 — Yine sorudan bağımsız olarak şunu söyleyeyim. Bu sahada da uzun vâdesi ve sadra şifa olabilecek bir tedbir alındığı kanaatinde değilim.

18 — Doğrudur!

19—20 — Acı tecrübeler ve seyahatlerden sonra belki kıyıya varılabılır. Kumar oynamak gibi bir şey olur. Fayda umulsa bile, zararı daha çoktur.

21 — Evet, çok üzüünecek bir durumdur. Fakat düşünüp üzüüne-
ye bile pek halimiz kalmamıştır.

22 — Hakk her şeyin üzerindedir. Hakk'ın dışında kurtuluş olmaz.

23 — Yeni bir âmil işe karışmazsa, belli şartlar belli sonuçları doğurur.

24 _ «Allah» demek, ülkemizde yasaklanmış değildir. Fakat İslâma yöneltlen iftiraları cevaplandırmaya kalkışan kimselerin, müfterilerden daha fazla dünyevî endişeler ve engeller karşısında olduğu, bazen (Demokles) kılıcı altında oturdukları vakıadır. İslâm'ın getirdiği hükümlerin beyan edilmesi ve üstünlüklerinin belirtilmesinin hiçbir zaman suç olmaması gerekir. «Laiklik» ne demektir iyi bilmiyorum ama, aksi ihtimal fikir hürriyeti ile bağdaşamaz. Şu notu ilâve ediniz: cevaplarımın olduğu gibi neşredilmesi uygun görülmezse neşrinden tamamen vazgeçilmesini rica ederim.

(Bir laboratuvar tecrübesi halindeki bu cevaplar etrafında son ve toplu hüküm, bazı isnisnalara ve köşelerinde kıvranan soylu anlayışlara rağmen memleket (entellektüel) lerinin ne korkunç bir sefalet arzettiğidir.)

Doç. Dr. Hüseyin Hatemi'nin elyazısı ve imzası

ŞtMDt

Tam çıkmak üzereyken çıkmama kararını veren ve yerini, neşredilecekleri zamanlar belirsiz — belki ayda, belki üç, belki altı ayda bir— «RaDor» lara bırakan Büyük
— 45 —

Doğu'nun tasan halindeki ilk sayılarına ait muhtevastan bazı kısımlar gösterdik. Şimdi doğrudan doğruya «Rapor» umuzun maddelerine geçebilir ve son oluşlarıie hadiseleri ve meseleleri ele alabiliriz.

GENÇLİK

Baş mesele, orta tahsil kademelerine kadar sirayet halkasını genişleten yüksek tahsil çevresi içindeki, durmak, dinlenmek bilmez «depresyon»lerde...

Bunları, şu anda motoru tekrar işletilen bir iç ve dış teşkilâtın plânlı dürtüklemesine bağlamak yersizdir. Bunlar, sadece 1971, den öteye Sıkıyönetim boyunca teşkilâtlı biçimde yürütülen (anarşi) cereyanının başıboş çalkantılarından ibarettir. Bütün kuvvetlerini, ortada bir hükümet bulunmadığı hissinden almaktadırlar ve favori, papas saç ve sakalı gibi bir nevi moda gayretinden gelmektedirler... Kendisiyle hiçbir şey değil; fakat memleket halini, her türlü otoriteden yoksunluğu, hiçbir inzibat ölçüsüne güven kalmadığını, fikirle pençeşilecek her yerde sözü bıçakların ve tabancaların aldığı göstermesi bakımından herşey!... Cemiyette tefessüh ve iğtişâşm efsane çapma kadar vardırıldığını gösteren, iltihap kökleri 50 yıl öncesine kadar uzanan ve nihayet tedavisini her ân biraz daha zorlasıcı şekilde yeni idarelere devreden, yangını bizzat yakmamışken sönmeyememenin aczini en büyük mesuliyet halinde taşımaya mecbur, zavallı hükümetlere vücut veren bu hal, gerçekte Aksaray geçidi yangınından daha kısa zamanda bastırılması mümkün bir içoluk-çocuk oyunu... Tek maddelik bir kanun yeter:

«Her türlü mektep, üniversite ve talebe topluluğu mekânlarında her türlü çatışma ve fiilî hareket yasak-

— 46 —

tır; ve böyle davranışları, uzaktan seyredenler de dahil benimseyen her fert derhal bağlı olduğu tahsil ocağın—dan koğulacak ve askere alınacaktır!»

Ne sağ, ne sol diye bir ayırım... Böyle bir kanun sağcıya:

«— Uyuyan fitneyi uyandırma! Kendini ve gayeni icuza harcama!» Solcuya da:

«— Kökünden kazınacağıın şartlar doğuncaya kadar fsenden hiçbir kıpırdanış görmeyeyim!» Demek olur.

Daha nice tedbir, nice tedbir!... Kuyucu Murat, j Köprülü Mehmet Paşalardan, II. Mahmut hamlelerine I dek, şiddet tedbirlerinin en ağırları...

Bu satıh üstü, deri üstü tedbir alınsın, yeter!... 11-1 letin iç ve deri altı ilâcı, o büsbütün ayrı mesele!... Şim—dilic derinin üstü kurtulsun, razıyız?

SESEP

1968 den bu yana, gemi azıya almış, her ân artıcı bir hızla uçuruma doğru giden gençlik hareketlerine, açık oturumlarda, şurada burada, sebep, kendi deyimleriyle «neden» arıyorlar!...

Bilmiyorlar, anlamıyorlar ki, bu girift ve çok çizgili hareketin sebebi son derece basit, tek bir çizgiye irca edilebilir. O da gençliğin «devrim» ve «ilke» dedikleri masalla—ra artık karnı tok olduğu, gerçek ideal ve onun vecdine öle—siye acıkmış bulunduğu ve Samimiyetle inanacağı, başını yarasarlar gibi taştan taşa vurarak aradığı ve bu yolda birbirini yediğidir.

Öyleyse her taraf için sebep, açık ve bir: Yarım asır—dan beri kepek ve talaşla doyurulmaya çalışılan, çeyrek asırdan bu yana da ne türlü aç bırakıldığı kafalara dank etmeye başlayan Türk gençliğinin bu hale gelmesinde biri-

— 47 —

cik sanık ve «neden>>, hala kurtuluş çaresi diye gösterdik—leri 52 yıllık geliş ve gidiş, tek kelimeyle «devrim» efsane—sidir, ve artık kimsede (protein) yerine mideleri zehirli otlarla şişiren bu masala en küçük inanç kalmamıştır. Hisle—ri iptal ederek sürdürülen tokluk yalanı, son on yıllık dev—rede en yaralı açlık şeklinde patlak vermiş; ve cenneti arayanlarla cehennemi seçenler arasında, her iki tarafta gerçek ideale talip ve sahteliklerden nefret etmekte ortak olarak işte bu kanlı boğuşma doğmuştur.

DEMAGOCYA

Nedir şu, içinde kıvrandığımız (demagoji) bataklığı; ve fikrin ırzına geçme diye tarif edilebilecek demagocya zanaatı?... Ve onun becerikli hokkabazı, şiir ve fikirde kopyacılıktan bile âciz, yeni CHP kahramanına gösteri—len bu tahammül?...

Haya ve iman «birbirinden ayrılmaz iki birleşik» di—ye gösteren Kainat Efendisinin mukaddes ölçüleri önün—de bu yaratığa verilecek sıfat, kainatta hiçbir ferde nasip olmamıştır denilse yeridir.

Onu, geçen Ramazan ayında bir gazetede yayınladığı—mız, (satirik—acı mizah) ve hiciv üsluplu bir beyitte şöyle anlatmıştık:

Kıbrıs fatihidir o, ister mi, evet, ister! İrzini koruduğu anneden rüşvet ister!

Aslında bir yüzü zafer ve bir yüzü hezimet olan Kıb—rıs hareketinin peşinden bu demagocya ustasının hemen hükümet sofrasını devirmek MSP yi kadro dışı etmesi —neredeydi akli MSP nin?— ve iktidara geçeceği haya—liyle erken seçim istemesi, ırzını koruduğu yahut öyle zan—nedildiği anneden rüşvet istemesinden farklı mıydı?...

Ne ilk, ne orta, ne de yeniçağ Türkünün tek kelime-

— 48 —

sini anlayabileceği bir dille konuşan; ve geniş bir duvara kurşun sıktıktan sonra kurşunun değdiği yeri işaretleyip «işte hedefim bu noktaydı!» tarzında böbürlenebilen ve hadiselerin kendi kendilerine getirdiği «olanak» ve «olasılık» lan bu türlü sömüren bu adam, bugün muazzez Türk vatanındaki iğtişaşm —iğtişaş kelimesinin uyduruk—çasını bilmiyorum!— tek körükleyicisidir ve Ulu Hakan Abdülhamid Han tarafından «henüz bu millet bu dâvanın rüşd çağma ermemiştir!» hükmiyle kapattığı ilk meclis hikmetine zatiyle ve tüm kadrosuyla tam bir asır sonra parlak bir

«tesbit-saptama» unsuru mevkiindedir. Ve bugü-ne kadar bütün bu mânaları gözden kaçırıcı ve en aziz an-lamlara kıyıcı mânevi katliâmın eski ve yeni CHP'ler halinde biricik sorumlusudur. 52 yılda çalkalanan denizin getirdiği ölü nesne...

Ama ne anlıyan, ne soran!...

PARTÎ VE DAVA

Parti meselesini tekrar ele almaya değmez. Bu mese-le üzerinde, Batıdaki kaynağından Türkiyedeki mansabı-na kadar, olan ve olması gerekenle, neler olduğu ve bizi nerelere götürdüğü üzerinde fikirlerimiz malûmdur.

Fakat bunlar arasbıda bir tanesi var ki, vâdettiğiyle olduğu arasındaki uçurum, dâvamızı azîm bir tehlike kar-şısında bırakabilir ve «ya ol, ya öl!» ihtariyle ya Uludağ ağırlığındaki bu yükün altına girmesini, yahut onu beda-vaya harcamaktan vazgeçmesini meydan yerinde haykır-maya bizi mecbur eder.

Milli Selamet Partisi... Çıkmayan Büyük Doğu'nun

— 49 — F:4

«Hadiselerin Muhasebesi» sahifelerinde bu Partiye yö-nelttiğimiz tenkitlere ilâve edilecek noktalar şunlardır: Ne olmalıydı, ne oldu; ne yapmalıydı, ne yaptı?.. Bu Parti «Tanzimat-ı Hayriye» isimli «Tanzimat-ı Şerriye» devrindenberi ilk defa İslâm hakikatini en derin planda görme, gösterme ve getirmeye memur ve fevkalâ-de sarp bir arazide yol almakla mükellef bir teşekkül ol-duğunu bilecek, birbuçuk asırlık, yoldan saptırma hareket-lerinden sonra, en nazik çığıra ayak bastığını ve ona göre muazzam bir fikir ve (Strateji) ye muhtaç bulunduğunu takdir edecekti. Bu bilgi ve fikir olmaksızın zaten böyle bir parti kurulamazdı. İslama, dış ölçülerinden bağıllık id-dia etmek ve malûm cami halkına hoş görünmeye çalış-makla İslâm kurtarılamazdı.

Milli Selamet Partisi, bu derin bilgi ve takdir dışın-dan «alelacele» ve «sümmettedarik» tabirlerinin ifade et-tiği bir atılış olmak seviyesini aşamadı, ve işte bu yüzden-dir ki. Meclise girdiği andan bugünedek (strateji) sini maddeleştiremedi, dâvasını, (estetik), (diyalektik), (ideo-lojik) ve (politik) sahalardan hiçbirinde besliyemedi. oeklaştıramadı; «eski» yi değil, ebed boyu «yeni» yi gör-me, gösterme ve getirme cehdini belirtmedi. Zira kabuk tarafından aldığı Büyük Doğu gıda unsurlarının posasın-da kaldı ve günlük, fani siyaset bataklığında çırpınmayı ve kırmızı plâkalı otomobillerde boy göstermeyi marifet ve nailiyet saydı.

Başlangıçta hükümete asla girmeyecek, biteviye ku-maş olamayınca yamalık olmayı da kabul etmeyecekti. Da-ha evvel belirttiğim gibi, korkutucu ve düşündürücü bir hifiar içinde kalacak, bütün gücünü (tabire dikkat) üni-formalı ve üniformasız bir gençlik yoğurmaya yöneltecek,

— 50 —

olamayışları kendi tezine zıt gidişlerde gösterecek, böylece (antitez) lerine ve hasımlarına kendi kendilerini çürütme yolunu açacak ve gününü bekliyecekti.

Olamadı, yapamadı.

(İlk koalisyon) da CHP kargasının fiat zamları nota-sını bülbül gibi bizzat kendisi okudu. «Ben bu anlayışta değilim, kendin oku veya kendi bakanlarından birine okut!» diyemedi. Milli Eğitimde açıkça millî ruh katliamı-na girişilirken sesini çıkaramadı. Nihayet iş, Kıbrıs hare-keti gibi çöpçü Durmuş Ağa bile olsa aynı şeyi yapacağı noktaya gelince arsızlığı ve şımarıklığı yeni seçim isteme-ye kadar götürenlere fiilde asla karşı çıkamadı. Hükümet sofrasını nasıl olsa devireceği ortada olan kişiye tekad-düm edip sofrayı kendisi devireceğine, onun devirmesine ve kendisini açıkta bırakmasına razı oldu.

Şu oldu, bu oldu, CHP kargası kendi oyununa geldi ve ağızındaki peyniri başka bir kuşa kaptırdı; ayrı mese-le...

Ara, seçimleri, umumi seçim şansının bu ikinci kuşa doğru istikâmet değiştirdiğini ve MSP'ye 1973'tekinden daha zayıf ihtimal düştüğünü, çünkü iki yıllık devresinde onun, şiar ve mahiyetiyle

ahenkli bir iş yapamamak ve gerekli tavrı takınamamaktan yıpranmaya, başladığını gösterdi. Ama yine anlıyan olmadı.

Bu defa MSP, saksığan kuşunun emrinde, kendisine ötekinden daha hasis ve tuzaklı bir yuva verildiğinden habersiz ispinozlaşma durumuna geçti; ve daima açık veri-ci tarzda bülbülvâri ötmeyi maharet saydı.

Bu satırları MSP'yi kötölemek için değil, vazifeye da— 51 —

vet etmek için karalıyor ve onu muhteşem ve mukaddes idealimiz önünde ne kadar cüce bulduğumuzu, kaydetmek-le, başkalarının sefaletini onun ulviyeti lehinde sebep diye kullanmak gibi bir acze düşmeksizin, bir karga ve bir sak-sağın arasında dâvamızı kartallaşmış görememenin hüsrânını yaşıyoruz. MSP' nin mutlaka kavraması gereken kurmay sırrı:

— Ya dağda münzevi bir kartal gibi, kan rengi şafak vaktine ka-dar Meclisteki köşene çekilip için için çalışacak ve bekleyeceksin; yahut, hükümete rol aldıkça karga ve saksığandan birinin hizmetçi-si olarak kalacağını ve aziz dâvayı harcayacağını bileceksin! Gayrı sen sağ, ben selâmet!...

VE DÂVALAR

«—Keşke herkes fikirlerimizden faydalansa da bize birşey kalmasa!...»

Böyle demeliyiz!...

Hükümet başkanının, aynen Büyük Doğu (diyalektik) maddelerinden faydalanarak, Danıştayı hükümetin, Ana-yasa Mabkemesini de Türkiye Büyük Millet Meclisinin ro-lünde gösteren ve bunların devlet bütününde başlıca, tezat ve yerine oturamama âmili olduğunu ima eden sözü, be-lirttiği canhıraş hak ve hakikate rağmen, dâvayı her çiz-gisi ve köşesiyle görebilmekten uzaktır. Size herşeyden önce «çıkartmadığımız Büyük Doğu'-nun, küçültülmüş şekilde kapağını göstereyim.

— 52 —

Bütün demokrasilerde esas, iradesini milletten alan millet emrinde, millete tâbi meclis, meclise tâbi hükümet, hükümete tâbi ve onun emrinde icra kuvvetleri manzuma-si şeklinde dört kameli bir ehram belirtir. İhtilâller bu kademeleri bozar ve halk ayaklamış şeklinde olmayıp da sonuncu kademededen gelecek olursk, ehram tepe taklak olur ve zirvesi üzerine oturmaya, zorlanmış bir ehram man-zarasındaki abes meydana çıkar. İcra kuvvetleri emrinde hükümet, böyle bir hükümete tâbi meclis, ve böyle bir mec-lise temsil hakkını kaptırmış bir millet...

1960 gece baskını bir müddet için böyle olmuş, sonra yavaş yavaş kademeler arası dengenin kurulması için za-man denilen büyük tesviyeciden imdat istenmiş, fakat şu ân için her kademenin ayrı ayrı mevkiini kaybetmesinden ve ehramın bir döküntü haline gelmesinden başka bir ne-tice devşirilememiştir.

İşte, her bahada ne kadar akamet ve felâket varsa, meydan nice istismarcılara, çıkarıcılara ve millet haini ajanlara kalmışsa hep bu yüzden...

Bugün bir elbisenin doğru dikilip dikilmediğini model üzerinde tetkik edip yanlışları belli etmekten başka rolü bulunmayan Anayasa Mahkemesi, eğer elbisenin rengine, desenine, biçimine kadar el uzatıyor; Danıştay ise idarî mahkeme sıfatıyla günlük hükümet muamelelerindeki hak-sızlıkların ötesinde hükümet tasarruflarının topuna birden kargı çıkabiliyorsa, bütün bunlar, bir türlü düzelmeyen denge; ve yerine oturtulamayan ehram manzaralarından, tek kelimeyle rollerin birbirine karışmasından ve sınırla-rın bozulmasından doğuyor.

Bu arada Devlet Reisliği makamına ait bir dikkati de prtaya koymak lâzım:

— 53 —

Ba,zı kararnameleri yani hükümet tasarruflarını dur-durup uzun süre tatbik mevkiine çıkarmadığını duyduğu-muz sayın Fahri Korutürk'e huzurunda saygıyla eğilip söylenecek bir söz vardır:

«— Bütün demokrasilerde kanunlardan daha kuvvetli bir örf ve âdet icabı ve bedahet derecesinde emin bir anla-yış gereği olarak, devlet reisleri, her kademeyi aşıcı millî bir mesele zuhura gelmedikçe, ancak icra-yı devlet edebi-ler, icra-yı hükümet edemez! Eğer hükümet varsa olanca tasarruf haklâriyle vardır ve bu günlük ve tabii haklara müdahale düşünülemez. Sorumsuz bir makam, sorumluları güdemez!»

Görülüyor ki, herşey, 15 yıl önce geçirilen bir zelzele-nin getirdiği ve (demokrasi) derken (demokrasi) yi, hür-riyet derken hürriyeti, adalet derken adaleti zedelediği bir dengesizlik zemini üzerinde, mes'ulleri ve sebepleri gözler-den kaçırıp kakılmış, kalmıştır. Bu hava içinde ne devlet, ne hükümet teneffüs edebilir!...

Türkiyeyi, devlet ehramını, demir elle, demirden bir elle kaidesi üzerine oturtacak ve asıl ondan sonra inkılâp çapında yapılması düşünülebilir işlere iklim açacak yeni ve (dinamik) bir zuhurdan başka hiçbir şey kurtaramaz.

Hükümet güya emrindeki icra manzumesine «bana tâbisin ve ne irade edersem onu yapacaksın!», Meclis hü-kümete «teftiş ve murakabem altındasın!» Millet de Mec-lise «mutlaka dileklerimin tercümanı olmaya mecbursun!» diyemedikçe, ne devlet düşünülebilir, ne hükümet, ne icra kademeleri, ne de millet...

DİYANET

Bu tabirin, onu temsil eden şahıs ve makam hususiye-

— 54 —

tine izafetle tarafımızdan «cinayet» diye sıfatlandırıldığı fecaat dolu devreler olmuştur. Bu devrelerde, Allah için de-ğil de Allah düşmanlarını memnun etmek için fetva veren-ler, umumiyeti teşkil eder. Hususiyette ise, ya bu vebalin altında ezilip ne yapacaklarını bilemeyenler ve nihayet yüreği çatlayarak ölenler, yahut da böyle bir belâlı yükü, başlarına ne gelirse gelsin, omuzlamayı reddedenler, tek-tük bile olsa, görülebilmştir.

Umumiyet plânının menfî örnekleri arasında, Hasan Âli Yücel maarifine tam da denk, ismi tersinden mânalan-dırılmak üzere Şerefüddin Yaltkaya (1) numarayı tutar.

Mazlumlar kadrosu hususiyet plânına gelince, orada yalnız iki şahsı görüyoruz:

Ahmed Hamdi Aksekili ile Ömer Nasuhi Bilmen... Biri Mecliste bütçesini savunurken böyle bir makam tem-silciliği ıstırabiyle kalbine yıldırım düşerek ölüyor; öbürü ise «Millî Birlik Komitesi» nin süngüs'ü altında davet edil-diği halde buna «hayıf!» diyebilecek kadar hamiyet gös-terebiliyor. Gerisi, temsil etmekle mükellef buldukları ebedî hayat rejiminin ebedî kanunlarını, gözle görülür ve elle tutulur bildikleri fâni dünyaya feda edici ve «Hesap Günü» derken Hesap Gününe inanmadıklarını gösterici seciye-ler...

Bu seciyelerin (2) numaralı tipi de, şimdiki başkan...

Allah Resulünün mübarek kıyafetlerinden esasî bir unsur olarak özene bezene doladığı sarığını, kokteyller, müsamereler, kongreler, konferanslar, türlü devlet mera-s'im ve toplantılarında kendince bir mânâ ile göstermelik haline getiren, endamını arz etmek için hiçbir fırsatı kaçır-mayan, sırasında eski şeyhülislâmın beyaz cübbe kılı-

— 55 —

ğma da bürünebilen ve böylece «İşte Türkiye Cumhuriyeti Diyanet İşleri Reisi Böyle Olur!» demek isteyen bu yeni tip, şu bakımdan en tehlikelidir ki, gelip geçmişler ara-sında nihayet «matluba en muvafık» zat olduğunu ispat edebilme ve bu ispatını bazı devlet büyüklerine kabul etti-rebilme yolundadır.

Onu, üzerinden tüten bütün mânalarla, tavır ve edası-nı çerçeveleyici bir (enstantane) olarak takdim ettiğimiz (1) numaralı fotoğrafta tahlil etmeye çalışınız!

50 kûsür yıllık cumhuriyetin «Allahtan kork!» deme-yi bile suç sayan ruh kurutucu iklimi karşısında «biz ger-çek sesimizi cumhuriyet devrinde bulduk!» diyecek kadar Allaha isyan ve rejimine esaret halindeki bu kişi, bu defa da bir dergide okuduğumuza göre, kendisine defalarca

so-rulan «Şeriatçı mısınız?» sualine, «ben müslümanım!» di-ye cevap vermiş güneşi benimseyip ışığını tanınamazlık-tan gelircesine, şeytanı bile çatlatacak bir tavır takınmak-tan geri kalmamıştır. Bu suretle, rejime, şeriatın müslü-manlıktan ayrılabilceği gibi bir muhale imkân veren bir marifet sahibi olarak görünmeyi becermeye kalkmıştır.

M.T.T.B. VE JÜBİLE

Şu kıymet hükmünü tepeden inme bir eda ile ileriye sürmenin ve Müslüman geçinenlerin kafasına dank diye çarpmanın günü gelmiştir ki, bugün Türkiyede ve gerçek mânada devamıza bir yuva arayanlar, onu ancak Milli Türk Talebe Birliği mihrakında bulabilirler. Benim âciz şahsıma «manevî babamız ve ruh hamurkârımız» diye ba-kan bu teşekkür, Babîâli caddesinde, 6 OK'tan kinaye 6 bütünlü binasında halk partisinin yıllarca yoğurduğu, öz kökünü inkâr edici sahte ve artık tamamen silip süpürül-

— 56 —

müş gençliği, som ve halis Anadolu gençliği ile değiştir-miş ; ve heybetli bir sükûn ve sükût içinde her türlü ucuz-hareketlerden uzak kalarak vatana sahip olacağı günün çileli sabır ve tahammülü içinde bekleme sırrını çöze-bilmiştir.

Teşekküründe ve gelişmelerinde 10 yılı aşan bir devre içinde en büyük payı Büyük Doğu'nun temsil ettiği bu te-şekkür, 2-3 ay kadar evvel manevî babası adına bir (Jübi-le) tertipledi. Orada, olup bitenleri hikâye etmektense be-nim bir konuşmamı nazarlara sermek herşeyi gösterir:

«Mahcubum! Teşekkür ederim! Taşınmaz lûtuîları yükü altındayım! Bu hallerde insan ruhu, aklı, bir genç kızın, üzerine göz değmesinden çekindiği nisbette haya duygusuna gömülür. Öyle ama vazife hissini, haya duygu-suna takdim edeceğimiz yerler de vardır. İşte şu anda mahcupluğumu yenebiliyor ve konuşabiliyorum, bu saye-de...

Vazife nedir ki?.. Gerçek gayesine bağlı ise Allah için vazife... Hazzımız veya menfaatimiz, aklımız veya mantık kaygımız gereği değil... Eskilerin «Gâmıza» dedikleri bü-tün incelik, olanca sır bu noktada... Bu noktayı anlaya-bilsek, ismine «Uludağ» diyebileceğimiz idrak tepesinin zirvesine, ibadetlerimizin de gayesine yaklaşmış oluruz.

Sadece yaklaşmak; varmak nerede?.. Kulluklarını cen-net için yerine getirenler cenneti Allah ile aralarında perde, engel yaparlar. Bu inceliği işaret içindir ki, Allah'a erenler, şu ölçüyü koymuşlardır : «Hasenât'ül-ebrâr, Sayyiat'ül-mukarrabîn - Cennetliklerin iyilikleri, Allah yakınlarının kötülükleridir.»

Benim ellinci muharrirlik ve kırkıncı mücadele yıldö-nümüm münasebetiyle çatısında, nihayet 15 yıldır, ay-yü-dızlı bayrakla tevhid sancağının yan yana dalgalanışına

— 57 —

şahit olduğumuz, 6 oktan dönme 6 sütümû şu binada, su tertiplediği, verimini de naçiz şahsıma hediye ettiği mera-sim, vazife hikmeti bakımından üç cepheli bir tezahür be-katzlmamış mukaddesatçı ve milliyetçi Türk gençliğinin lirtiyor:

Birincisi, gençliğin kendi ruh harararkârlarııııı, hele tm iş çamur ve necaset hamurkârıııı haline getirildikten son-ra ORÎİ çirkeften çekip çıkarmaya ve zemzemle çitilemeğe bakanlara karşı vazifesi...

Bu vazife laiklere, dünyayı Allah'tan tahliye etmek isteyenlere değil, ancak lâyıklara yöneltilmesi ve üstüne maldan, terden, göz yaşından, kandan sonra canın da ek-lenmesi gereken bu vazifenin şimdiden vesilecilik ve ih-tarcılık makamına lâyıık görülebilirsem daha ne iste-rhn?..

İkincisi, hırsızlık malı gibi saklı, içine kapanık, her biri ayrı havada fertlere bölümlü ve yekpâreleşmek meca-linden yoksun, şüpheci ve yılgın İslâm sermayesine ve sö-kük mü sökük, pörsük mü pörsük İslâm içtimaî alâkasına diilşen vazife...

Heyhat! Bizdeki sermaye şuursuzluğu ve içtimaî alâka eksikliği, otopsi masasında bıçağa karşı ölü hissiz-liğinden beter! Yahudiye, komüniste bakın yeter!... Dik-kat edin, kafiyeler bile beni doğruluyor: Beter ve yeter!..

Ya üçüncüsü?.. O, vazifelerin, bana ve benim gibilere düşen en müthişi!..

Kaldırım taşına bile seslenirse onu sünger haline ge-tirecek bir «Narı beyzâ» fişkirtmek borcu 'altında Kal-dırımdan geçenlerin hiç birisinde taştaki kulak hassasiye-tini bulamamak nasibi önünde... Avrupa ansiklopedilerine «zindan hayatı, üniversitelerinden fazladır!» kaydını dü-

— 58 —

şürtücü, lafa sığmaz bir çile menkıbesi içindedir... Baba-dan kalma eski keçesinden, sağlığına, günlük nafakasına, çoluk çocuğuna ve haysiyetine kadar feda etmek memuri-yeti karşısında... Evet; belaların altında, önünde, içinde karşısında.. Asla yûmamak, yetinmemek, özür ve emeklilik tanımamak, ihtiyarlığa razı o'maraak; iki ezan arasında susmayı ve dinlemeyi bile küfür sayıcı bir ruh zehabıyla bütün bir ömür kaynamak, fıkırdamak, her en deri değişti-rerek tazeleşmek ve asla dibe çökmemek mükellefiyeti... Yerine getirebildiğimiz diyemiyorum; getirilmesi gereken vazife...

Bu üç vazife şekli arasında bir kıyaslama yapmak,

benden ve benim gibilerden başka herkese ait...

Vazifelerin en üstün ve çetiniyle, onu değerlendirmek hamlesindeki geceliğın üstün ve çetin vazifesini iç içe ka-bul edersek, bana ve benim gibilere şu sözden başkası düşmez; «Mukaddes davanın aynadaki aksi, İslâm içtimaî alâkasını bir gün çağlayanlaşmış görmek veya böyle gö-recekleri, ona erişecekten yetiştirmek ümit ve duasına sımsıkı bağlayınız; ve kefenimi, tabutumu, mezar taşımı ve o taşta bir nirengi noktası emniyetiyle uzanan yolumu, benim değil O'nun yolunu kâinata ölümsüzlüğü getiren kâ-inat Efendisinin yolunu size, İşîâmî vazife şuurunun ilk kamçılıyıcısı, yeni ve pak gençliğe ısmarlarım...»

Mahcubum! Lâyık değilim! Ancak liyâkatin ne de-mek olduğunu anlamak makamdayım. Teşekkür ede-rim!...»

DİN VE İDEAL

Dinin, (lâik) devlet plânında mes'ut temsilcisi, teo-risinki para gibi rejim aşkına harcayıcısı, hiçbir lügat ki-

— 59 —

tabma haline sıfat bulunamaz. Diyanet İşleri Başkanı bir tarafa; ortadaki manzaraya bakalım :

«— Şimdi geç bakalım, geçebilersen çamurdan!...» Bu tabir «Hesaplaşma» isimli konferansımızdan...

Şöyle demiştik:

«— 30 küsur yıllık mücadelemizde, küfür, din adına, hem iyi ve doğruya, hem de kötü ve yanlışa hayat hakkı tanımayan bir buz dağı mahiyetindeydi. Biz onu, soğuk-ta avuçlarımızı hohlarcasma, tek başımıza ve destanlık çileler pahasına nefesimizle erittik. Şimdi geç bakalım, ge-çebilersen çamurdan!...»

Buz dağı eridi ama, hemen ardından, o zamana kadar tahtakurusu sürfeleri gibi deliklerinde uyuyan birtakım haşarat peydahlandı. Bunlar, ortalık yumuşar yumuşa-maz, sanki meydan kendileri için temizlenmiş gibi, nefs-lerine tezahür, hattâ nümayiş ve tasarruf hakkı arayan, kılavuzluk ehliyetini yalnız nefslerinde gören cehalet ve hizmetlere ihanet grupları...

Başka eserlerimde, Büyük Doğu'larda, birçok kon-feransında ve «Rapor» un ba-şında dokunduğum bu grup-lar, bugün, yeni doğmuş bir bebeğin sağlık rejimi bakı-mından en tehlikeli düşmanı sayılacak ve onu yatağa dü-şürecek şekilde, dâvamızın, hikmet, hakikat, (estetik), (diyalektik) cephelelerini karartma; kısacası, bizim açtı-đımız ve en ince hendese dehâsı ve billur taşlarla döşe-meye çalıştığımız yolu tıkama rolünde...

Bunları, kendi içlerinde de türlü tezatlar ve ihtilâf-larla dolu, dört zümreye bölebiliriz:

En başta çıkarıcılar ve su katılmamış istismarcılar... Bunlar artık ellerindeki kelepçelerin çözüldüğünü ve ne

yazılırsa sökeceğini gördükleri din mevzuunda ister hak, ister bâtil, satış yapacak hangi kitapsa onu basarlar, tür-lü ticaret oyunları ve kıymet düşürme hilelerine girişirler ve okuyucunun fikir ve bilgi midasını fesada uğrattılar. Bizzat Allahm, Kur'ân'mda «âyetlerimle ticaret yapanlar» diye lanetlediği sınıftan olanak, üstünde hamalların ve ok-kalık iade denkleminin yattığı sahifelerini, aslî ve mukad-ides yazılarıyla ve sırf «bera-i ticaret» âyet âyet süsle-|mekten haya etmezler...

Sırası gelmişken parmağımızı basalım: — Büyük Doğu'larda veya herhangi bir kitabımızda, aslî yazmışıyla tek bir âyet, hadîs, hattâ mukaddes tek bir kelime gösterebilir misiniz? Bir zamanlar bazı mu-kaddesat esnafının yağmaladığı bazı kitaplarımızda, izin-siz neşredilen âyet ve hadîsler olarak meallerin asılları müstesna, yayınladığımız manzum öz harfleriyle hiçbir mukaddes ibare yoktur.

Aslî harfleriyle olmayınca da, malûm harflerle, bir âyet veya hadîsi, meal dışı seslendirmek, biraz evvel «cinayet» diye vasıflandırdığımız ürpertici iş olur. Ol-sa olsa, hususî bir ihtimama bağlı olarak bu işi levhalan-dırmak suretiyle yapmak mümkündür M, o da, şartları bambaşka ve bildiğimiz kitaplara uyamaz mahiyettedir.

Fakat bu inceliklerden kim, ne anlar?.. Cami köşe-lerinde yalancı dolma atıştırır gibi, şeriat ölçüsüyle açık bir haram belirtmese de ittika ve hürmet borcu bakımın-dan en ulvi bir yasak ifadesiyle derin ve gerçek mümin' lere bırakılmış olan bu işlerdeki lâubalilik, tiksinti dere-cesini bile aşmıştır günümüzde... Edep uçup gitmiştir.

Sade bu türlü yüzüzlük ve laubaliliklerle de kal-maz bunlar... Gerçekten büyük din âlimlerine ait eserler

yayınlarken, sadeleştirme ve tercümelerinde berbad eder-ler o âlimi; ve şahsiyetlerini, ruhlarını, iç dünyalarını gös-termek kabiliyetine yaklaşamazlar... Meselâ bir «İmamı Gazalî» serisi tuttururlar; o büyük zatın şahsiyet ve mahiyetini süzüp çıkaramazsınız bu sadeleştirme ve ter-cümeleriyle de yanlış ve kaba eserlerden... Ayrıca, doğ-rudan doğruya dine aykırı, birtakım (reform) ve kuru akıl budalalarının, her türlü ruh feyzi ve sır idrakinden yoksun ve ancak gençleri kendi başlarına davranmaya ve hüküm basmaya davet edici kitaplarını da (fabrika -imal etme) ye kucak açarlar...

Eğer Büyük Doğu hizmetini bir kal'ayı fethetme mu-vaffak askerî birlik olarak vasıflandırmak mümkünse, bunları da, yukarıda söylediğimiz gibi arkadan gelen «ça-pulcuLar» yığmından bir kol diye gösterebilirsiniz.

İkinci zümre, sahte velîler furyası... Herbiri öbürü-nün aleyhinde, herbiri muayyen bir içtimâî sınıfa hitap ve istinat edici; ötelere şeriat fezasının üçüncü mevki biletiyle değil de, yataklı vagoniyle gitmek hevesinde clanları bu umumî vasıttan da yoksun kılıcı velî tas-lakları ve tasavvuf (damping) çileri... Gerçek makamla-rını tenzih ve tebcil ettiğim ve gerçeklerinin eteklerine tutunmaktan başka kurtuluş yolu tanımadığım bu gibile-rin dâvamıza zararı ise, ölümsüzlük sevkıyatmda, müs-lüman geçinenleri ve bütün insanlığı şimdilik üçüncü mevki vagonlara yerleştirmekten ve sadece şeriatî ta-lim etmekten başka yol mevcut değilken, bizzat Peygam-ber bâtını tasavvufu zedelemeleri ve Allah yolunu kes-meleridir. Yarın ve yarınların son yarımında en büyük ceza bunlaradır.

Üçüncü grup, Vahhabîlik, kuru akılcılık ve İbn-i Teymiyye taslakları... Şeriatî, içi boş bir zarf gibi ele

alıp içindeki nuru yani Peygamber bâtını inkâr eden, böylece bir maddenin üç buudu halinde İslâmın derin-lik buudunu kaldırıp onu satıl haline getiren ve son yıl-larda İlahiyat Fakültesi, Enstitüler ve bazı mahfeller-de kendilerine yoldaş bulanlar... Bu müfsid ve fâsidler, içi ve dışıyla

gerçek şeriatin kendilerine gayet iyi bilenmiş kılıçtan başka mukabelesi olmayan muzahrafat örnekleridir; yerleri de, şadırvan taşları değil, kanalizasyon çukurları...

Dördüncü grup, üçüncüsüyle karışık şekilde, hem ve-lilik ve tasavvuf, hem de mezhepleri inkâra kalkınlar, , kendilerini müctehid ve müceddid sayanlar, (1) numara-lı zümrenin bastıkları dalâlet eserlerine uygun kitaplık faaliyetlere girişenler, carî fetvacılar, muvazaacı müftü-ler, (form) nedir bilmeyen (reform) cular... Yok (Ens-titü), yok (akademi) diye tepinmekten başka dâvası ol-mayanlar... Yok «Kur'ân Kursu», yok «İmam - Hatip» nârasıyla boğuşanlar... Birbirini «es'sâmü aleykum-ölüm sana olsun!» şeklinde selâmlamayan ve rejim aley-hinde şikâyet etmeye kadar alçalanlar... Birinin başını öbürünün kafasında kırmak gereken bu tipler, bütün an-dıranları ve şu, bu farklara rağmen aynı mayadan yağ-rulmuş bulunanlarıyla beraber, İslâm memleketimizde ilk doğuşuna ait, «düşük çocuklar» tablosunun can tırma-layıcı ibret unsurları...

MUKADDESATÇILAR KURULTAYI

Tam, yekpare ve teşkilâtli küfre karşı Türkiyede İslâmî inkişafın bu ilk, zaif, soluksuz, vecdsiz ve birbiri-ne umacı göziyle bakan hiziplerini kaynaştırmak ve on-ları tek bir ordu halinde birleştirmeye çalışmak için ye-

— 63 —

gâne rnetod, aralarında büyük bir nefis muhasebesi top-lantısına zemin açmaktır. Bu işi halis İslâmlığından baş-ka hiçbir taraflılığı olmayan M.T.T.B.'ye havale etmek, onun davetiyle ve «Mukaddesatçılar Kurultayı» ismiyle tarihî bir kongre tertiplemek...

Kongreye şu gruplar çağırılacaktır:

1— İslâmî yayın sahipleri... (Kitap, gazete ve der-çi temsilcileri)...

2— İlahiyat Fakültesi, Enstitüler, İmam - Hatip ve Kur'ân Kursları teşkilât temsilcileri...

3— Din görevlileri teşkilât temsilcileri...

4— İslâm mihrabı etrafında milliyetçi teşekküller, fikrî ve ahlâkî dernekler, faaliyet gösterici münferit şah-siyetler, şu veya bu isimle çerçevesi zümre bağlıları... (Nurcular, Süleymanlılar vesaire)...

Bunlar her gruptan 10-15 kişi olarak M.T.T.B. va-sıtasıyla ve isim isim seçilecek, ayrıca İslâm dâvasıyla alâkah aydın halk zümresinden ve gençlikten de dileyen-lere bellibaşlı bir had dahilinde kapılar açık tutulacaktır.

Belki bir Cumartesi günü yatsı namazından başlayıp sabah namazına kadar sürecektir olan bu toplantıda her şey canhıraş bir aşk, saffet, samimiyet üslûbiyle konuşulup karara bağlanacaktır.

Toplantıyı (otorite) ve idaresine bedahet derecesinde inanılmış bir başkan güdecek; veya böyle bir başkan «Fahrî Reis» sıfatıyla bir köşede, seçeceği herbiri söz sahibi hakemlerle oturup kongre başkanlığını formalite noktasından herhangi birine, meselâ M.T.T.B. Genel Baş-kanına yaptıracaktır.

Kongrede konuşulanları harfi harfine teypler kayde-decek ve sonra bu kayıtlar kitaplaştırılıp maliyeti fiya-tına bütün memleket umumî efkârına arzedecek ve ha-tiplerin öksürüşünden kekelemelerine kadar her şey, olanca gerçekliği ve açıklığıyla bu kitaba aksettirilecektir. Böyle bir kurultaydan ne çıkabilir ? Davetlilerden hangisi gelir, hangisi gelmez? Alâka-lanan veya yan çizenler kimler olabilir?

Birçoğu birbirinin zıddı ve düşmanı olan bu zümre-le-ri bir arada barındırmak ve birbirine söğüp saymaktan alıkoymak ve Allah aşkı etrafında birleşme ümidiyle nefis-lerini ekmeye davet etmek ne nispette mümkündür?

Bir karara varılsa bile onun zümrelerce kabulü nasıl garanti edilebilir ve bu bâbta hangi müeyyideye baş vu-rulabilir?

Nihayet, belki de İslâm safında bulunanların zaaf ve birbirini yemekten öteye topyekûn iktidarsızlığını ortaya vuracak olan bu toplantıdan ne faide beklenebilir?

Öyle değil!... Bütün bu şüpheli suallerin ihtimal alemindeki cevapları menfi de olsa, aziz dâvanın en büyük çapta nefslerdeki muhasebesinden öyle bir şerrâre fıskırtabilir ki, müzakere sonunda tanzim edilecek protokol milyonlarca müslümana takip edilecek yolları ve kılavuzluk iddiacılarından kimlerin hak ve kimlerin bâtıl temsil ettiklerini gösterebilir. Menfi ihtimali bile bu kadar vait-kâr olan bir «Mukaddesat kurultayı»nın, biraz uzak olsa da müspet ihtimalle, İslâm dâvası üzerinde, bu dâvanın bütün icapları mevzuunda tam birleşme olduğu takdirde de, zafer, güneşten İslâm dünyasına bir elektrik kablosu çekilmişçesine muazzam olur. Elverir ki, böyle bir kongreyi ister başkan, ister «Fah-

65 —

F: 5

rî Reis» sıfatiyle güdebilecek, kafa, ilim, irfan ve buluşta, hakkı bedahet çapında bir şahsiyet bulunsun...

Bizim aradığımız ve her zümreye başlıca şart olarak koştığımız, Allah ve Resulü huzurunda yakıcı bir aşk ve her enaniyete veda ettirici ve kavurucu bir vecddir. Bu (kalite) lerin sahibiyse, herhangi bir zümreden şu ve ya bu makamda sultanî bir fert değil, isterse basit bir itfaiye eri olsun, içi saffet ve samimiyet yuvası insandır.

İşte, «itfaiye eri» teşbihinin bize kaynağını veren muhteşem tabloya geldi sıra... Hususî bir kağıt üzerine basılı (2) ve (3) numaralı harikulade resimlere bakınız. Kitaba sığsın diye iki bölümlü olarak verdiğimiz bu resimler aslında bir bütündü ve çıkmayan Büyük Doğu'nun ikinci sayısına kapak resmi olacak ve belki de 15 devresi içinde bütün kapak resimlerimizin en çarpıcısını teşkil edecekti.

Bu, cidden harikalar harikası resme iki zıt göz zevyesinden bakılabilir...

Küfür gözü:

— Herife bak! Alevler göğe yükselirken adam yanına su sıkacağına, namaz kılıyor!

İman gözü:

— Aşkolsun, şu Anadolu müslümanı tipine!... Böyle bir anda bile, çizmelerini önüne perde etmiş, namazım kılmadan edemiyor!

Hakikat, iman gözünün gördüğü gibi olsa da, bu kadar yetersizdir.

İman gözünün en nurlusu şöyle görür:

— Yangına karşı vazifesini en titiz ölçüde yerine

— 66 —

getirmeyi ibadet bilen bu itfaiye eri, vazifelerin vazifesi namazını aynı titizlik çerçevesine sığdırırken belli etmektedir ki, ondaki vecd, Boğazda birkaç yalının değil bütün insanlıktaki ruh yangınına söndürecek kuvvettir..

Ve işte bize lâzım olan aslî vâhid de, dâvamızı bölüm bölüm dağıtanlar ve karıştıranlar yerine bu basit litf aye erinin tavrıdır. Asıl kesilecek ve birbirine iliştilip ?duvara asılacak resim de, gizlediği mâna bakımından, işte bu tablo...

Evet, inanmak... İdeal... İnanılan şeylerin ulvi man-Jzumesi...

Efendim ve mürşidim, bir gün bana, inanmanın mutlak hedefini mahfuz tutarak, sade o hedef hakkı için:

«— İnan da istersen bir odun parçasına inan!» Buyurmuştu.

Bizimse halimiz, bağlılık iddia ettiğimiz, mutlak iman hedefine inanmanın değil, onun etrafında dedi - kodu ve türlü sahtekârlıklar yapmanın edası...

Evet, ideal!... Şu devrimler devresinin köküne kibrit suyu döküp de hiçbir köke hağlanamadığı ve o yüzden bugünkü, hale düştüğü, her sahada bangır bangır iflâs ettiği, kendine göre bir (idealist) olan komünistin bile kargısında tökezlediği...

İdeal... Türk vatanında doğrudan doğruya küfrün «rekzedicisi - dikicisi» Halk Partisinin, ayakta durabilmek için sola kaymaktan başka çare bulamadığı, böylece kendi kendini, kendi yetersizliğini ele verdiği ideal...

Düneye kadar bir idealimiz vardı. İdeallerin ideali... Ölümsüzlük idealiydi bu... Dünyayı ve öteleleri fethetme ideali...

— 67 —

Bu ideal, Osmanlı devleti plânında 14 üncü Asrın başından 16. Asrın ortalarına kadar ikibuçuk asır, olanca revnak ve haşmetiyle devam etti. Bu çağır içinde ve bu ideal yüzü suyu hürmetine, üç kıt'ayı tevhid kısıpaciyle bitştirdik ve İslâm damgasiyle mühürledik. O devrin, nakil ve iâşe vasıtaları gibi dar ve kıt teknik imkânlarına pes de-dirtecek şekilde de, medenî dünyanın ancak 19 ve 20 nci asırlarda toplayıp yürütebildiği büyük ordulara vücut ve hareket verdik. Bu ordular, evvelki ve sonraki orduların saçkıran gibi en kıymetli eserleri yerle bir etmesine karşılık, geçtiği yollara, ardından nakış nakış bir halı sererce-sine kal'alar, hanlar, kervansaraylar, camiler, medreseler ferşederek yol aldı. Öz vatanını işgal altında tutan sürüler değil, o vatanın maddî ve manevî işgal ve istilâ hakkını temsil eden ulvi kuvvet manzumeleri...

Bizi dünya fâtihtliğine erdiren ideal 17 ve 18 inci asır-ları boyunca gölgelendikçe gölgelendi, aşk ve şevkini kaybetti. Bu hal ile beraber bozgun çığırımız açıldı, aşk ateşi kabuk bağladı ve meydan mukaddes ölçülerin kabuk teker-lemecilerine kaldı. Ve ordu, dışarıda düşmana mağlup, içe-rideyse milletine galip bir şekavet ocağına döndü. YANİ İDEAL SÖNDÜ.

Tanzimat sonrası, Batının madde dünyası üzerindeki nakışlarını, bu nakışları vücuda getiren ruhtan ve onun oluş seyrinden habersiz olarak dışmdan kopya etmeyi ideal zannedici, sığların sığı bir hareketti; ve dünyalar arası hiçbir muhasebe ve murakabeye girişemediği için, ideal getirici olmak şöyle dursun, ideal götürücü, mevcut ve pör-sük ideali büsbütün kaybettiricidir.

Bizde ideal ihtiyacının ilk sezildiği ve onauz hiçbir şey yapılamayacağı anlayışına varılır gibi olduğu ân, İttihat ve Terakki hengâmesi...

—' 68 —

İttihat ve Terakki komitecilerinin Türkçülük mefku-resi, topyekûn varlığımızı borçlu olduğumuz İslâm idealiyle bir deış - tokuş unsuru olarak, sırf onun yerini almak için getirilmiş; ve milliyetçiliğin özü ruhî muhtevada aranmak ve dine dayalı olmak gerekirken, başta fikirlerini devşirdikleri filozof (Dürkaym) bulunmak üzere bütün Batı mütefekkirlerine zıt yoldan ve tersine yürütülmüştür.

Böylece, hem ustasının fikirlerini tahrib etmesi bakımından ilmî, hem de zahirde saygılı görüldüğü İslâmiyete hakikatte düşmanlığı bakımından dinî iki büyük suç sahi-bi Ziya Gökalp milliyetçiliği, esasen bir (ideoloji) olmayıp bir (psikoloji) den ibaret bulunan ırkçılığın hiçbir zaman engin bir ideal ufku açamayacak dar ve inkisara akameti bir tarafa, çocuk oyuncağı bir fantazyayı aşmamış ve es-ki «Mehmed»ler, «Ali» ler, «Osman» lar yerine «Alp» li, «Tekinli» li, «Mete» li birtakım çeyrek aydınlara İslâm nefretini aşılamaktan başka bir şeye yaramamıştır. Yani kavmiyetçilik (milliyet, ruh birliği keyfiyetine ait İslâmî bir mefhumdur ve posacıların cevhere bağlı kelimeyi kul-lanmaya hakları yoktur) kendi basma bir ideal olamazken İttihat ve Terakki Türkçülüğü, asıl kurtarılması gereken idealler idealinin batması olmuştur.

Derken Millî Kurtuluş hareketi ve Cumhuriyet... Türk milletinin, idealler idealinden kalıntı halindeki İslâmî ruh-la şahlanması sayesinde mekân (madde) plânında kurtarılıp zaman (ruh)

plânında o idealden büsbütün koparılışı... Hattâ bazı devrelerde (İkinci Dünya Harbi ve Sonrası) maddede kurtarılmış bir milletin ruhta tam bir katliâma uğratılması ve batırılması... Cumhuriyet ne getirmiştir?

İdare şekli: Bu bir ideal değil, (manüel - basit bilgilerin el kitabı) seviyesinde kuru bir çerçevedir ve herşey onun içindeki mânaya bağlıdır.

— 69 —

Muasır Medeniyet seviyesine erişme dâvası: Bu, ger-çek ve eksiksiz bir dünya görüşünün hedefi olunca bir ide-aldır, yoksa dıştan kopya işi kaldıkça basit bir heves...

İnkılâplar: Hiçbiri ruha sindirilememiş ve süpürüp attığı şeylerin yerini tutamamıştır.

Demokrasi: Bizdeki şekliyle, maddî ve manevî bütün (otorite) lerin papueunu dama atmış olarak, en kanlı is-tipdatlardan beter bir başboşluk felâketi...

Netice şudur ki:

BUNCA TARİHÎ ÇİLE VE MACERADAN SONRA İDEALSİZLİK, SON DEVİRDE BÜSBÜTÜN ÜZERİMİ-ZE ÇÖKMÜŞ; SİYASÎ, İDARÎ, İÇTİMAÎ, İKTİSADÎ, AH-LÂKÎ, İNZİBATÎ, HARSÎ VE RUHÎ BÜTÜN İFLÂSLA-RIMIZIN, KÖKLERİ DERÎNLERDE TEK MÜESSİRİ OLMUŞ VE BUGÜNKÜ MANZARAYI DOĞURMUŞTUR.

Efendiler! Bu ana - baba gününde artık şu hakikati kafalara dank diye çarpmanın zamanı gelmiştir: İnkılâplarımızın hiçbiri, bir dünya görüşü, ideoloji, dolayısıyla ideal mahiyetinde değildir. Öyleyse, balığın su ihtiyacı gibi hayatî eksikliğinizi kabul edin de, ondan sonra bizim için millî idealin ne olabileceğini konuşalım!..

Birbirine dost idealler olduğu gibi, düşman idealler de vardır. Fakat bunlar birbirinin ideal olmak mahiyetini inkâr etmezler. Dünyanın en sefil insan ve cemiyeti, mide gurultusu ve apış arası merakından öteye geçemeyen ve 24 saatlik hayatını «gününü gün etme» tesellisiyle yaşa-yandır. Bu bakımdan biz, bâtıla inanana, meselâ bir ko-müniste şifası mümkün bir hasta göziyle bakarız da, hiç-bir şeye inanmayanı ve idealsiz yaşayanı sıhhatli bir leş kabul ederiz.

— 70 —

Bugünün devası bütün dünya demokrasilerinin aynı ideal yetersizliği illetini çektiğine ve ruhî müeyyidesini ne-rede bulacağını bilemez hale geldiğine göre, Batının hasta olmadan evvelki haline özenmek ve bu hale ideal göziyle bakmak değil, öz cebinde kaybettiğini arayıp bulmaktadır.

İdeal sıfıra inince, yerine «behîmilik-kaba madde işti-hası» geçer. İdealsiz insan hayvandır ve onu eezbedecek şey de, idealleştirilememiş maddesiyle kadındır.

Bugünkü (seks) faciamızı da böyle anlayınız!..

(SEKS) FACIAMIZ

Kadın bir fikirdir; erkekte fâtilik sembolüdür, İslâ-miyette de bu bakımdan, yani öz mahiyeti bakımından de-ğerce büyüktür. Kâinatın Efendisi «dünyanızdan bana üç şey sevdirdi; namaz, güzel koku ve kadın...» buyurmuş-lardır. Muhammedi hakikatte kadının mevkii, Şeyh-i Ek-ber Muhiddin-i Arabî Hazretleri tarafından değme idrakin ulaşamayacağı bir derinlikte mânalandırılmıştır.

Bize düşense yalnız şu kadarını belletmek:

Şehvanî his, helâlinden tatmin edilmek ve sımsıkı bir kontrol altında tutulmak şartıyla Allah Resulünün ulvi mizacına uygun ve dolayısıyla İslâmiyette makbuldür. Ka-dının erkek üzerinde rolü de Allaha erme yolunda yardım-cıdır ve bizde, papasvârf bir riyazet ve kadından mahru-miyet rejiminin hiçbir değeri olmamak şöyle dursun, kös-tekleyici ve tutucu bir tesiri vardır. Bütün dâva, nefsin, şeriatle kayıtlı hakkını vermekten ibarettir; ve büsbütün mahrumluk şeytanî bir sevk olduğu kadar, büsbütün ka-dından ve hayvanca bir şehvaniyetten ibaret kalmak da aynı derecede şeytanîdir.

— 71 — :

Şeriat ve tasavvufta derin bir sır belirten bu mücerret noktayı bir kenarda bırakalım da müşahhas dâvamıza bakalım:

İşte şimdi ülkemizi köpürten kadın alâkası, bu ikinci neviden şeytanî şevkin son kertesini gösteriyor. Öyle bir son kerte ki, onu gösterecek bir basınç aleti olsa, ibresi yerinden fırlayabilir.

Bu hal, büyük ideal yolculuğunun helâlinden kadını mânalandırması ve kendisine yardımcı kılması yerine, yüz-de yüz imansızlık ve ahlâksızlığın hiçbir hicap ve mâni dinlemez cinnetinden ibaret kalıyor; ve kedilerle köpeklerle re mahsus azgınlık devresinin topyekûn zaman ve mekânı kuşatması bakımından eşşeklere bile parmak ısırtıcı bir mahiyet arz ediyor.

Bu felâketin mikrobunu tayinde kat'î teşhis, riyazi bir emniyetle şudur:

Devrim dedikleri hadisenin, ulvi kıymetleri ezip tepe-lemesi ve ruhları bomboş bırakması yüzünden meydana gelen âfet!.. Artık susuz insana gaz içerek nefsinin tatmin-den başka yol kalmamakta; muvazeneli aşk yerine kuduz şehvet, ulvi zevk yerine süflî ihtilâç, hâkim erkeklik yeri-ne mahkûm takallüs geçmektedir.

Bu vaziyette, her şeyden evvel kaybedilen, olanca mâna ve esrariyle kadındır.

Dünkü ve bugünkü nesillerin kadına ne gözle baktığını ve onda ne gördüğünü, dünkü ve bugünkü ressamın çiz-gilerinde açıkça okuyabilirsiniz.

Dünkü kadın, mahfaza içinde mahfaza, perde ardında perde, binbir mefkûreleştirme vasıtasının sakladığı sonsuz bir kıymet gibi, erkek ruhuna nakşedilmiş, çözü-

— 72 —

mesi gereken bir şifre, bir bilmece, bir sırdı. Bugünkü ise 50-60 kilo, derisi yüzülmüş cılk et ve bütün tılsım nahiye-leri galîz birer maddecik halinde, sadece gaseyan ettirme-ye memur bir cifedir. Böyle olduğu içindir ki, ressamın gözünde, eski muhteşem muamma olmak haysiyetini kaybetmiş ve bıçakla yarıla yarıla boş yere cevheri aranan bir tohum gibi (dekompoze - terkibi altüst) bir mahiyet almıştır.

Bugün, devrim Türkiyesinde, büyük bir gençlik yığı-nının yalnız hazmî ve tenasülî cihazlarıyla yaşamamda-ki hiçbir şeyle kıyas kabul etmez müthiş felâket, çekilmiş bir su dibinden çıkan pislikler ve leşler gibi, iman denizi-nin neleri örttüğüne ve başını alıp gidince meydanı nelere bıraktığına en canhıraş şahittir.

Bugün, güya gasbedilmiş haklarını kendisine verdiği için herkesten fazla devrimci geçinen Türk kadını bilmeli-dir ki, aynı devrim, kendisine kadınlığını kaybettirmiştir.

Plâkalarında «İslâm» yazılı itfaiye otomobilleri ve on-ların gökdelenleri deviren hortumlarıyla bu yangının üzere-rine varmadan, Türkiye insan ormanlarındaki yangını söndüremezsiniz!..

#

**

Döndürüp, dolaştırdılar; 52 yıllık Cumhuriyetin son ikinci yarısında, mahsullerini kemaliyle elde ettiler. Bugün-nün delikanlısı, tarihine, ananesine, aile terbiyesine, müs-lüman anne sütüne, tek kelimeyle îslâma bağlı bir zümre müstesna, devrim mümessili olarak hastahanelik bir ör-nektir.

Şöyle:

Hazmî cihazı bir davul, onun altında tenasülî cihazı bir tokmak, hepsinin üstünde de dimağı cihazı, nohut ta-

— 73 —

nesi büyüklüğünde, dumura uğramış bir uzviyet. O davul ve altındaki tokmak bir iplikle bu nohut tanesine bağlı-dır ; ve onları taşıyan, nohut tanesi değil, asıl nohut tane-sini ardından sürükleyen, o davulla o tokmaktır.

Bugün bütün dünyanın, kaybedilmiş idealler ve onun neticesi ruhî nizam buhranı yüzünden, kaybettiklerinin bir nevi öcü olarak korkunç bir (seks) cinnetine düştüğü mu-hakkaktır. Fakat böyle hâile demlerinde milletler, kolera salgınına karşı aşı gibi, kendilerini millî sağlık (faktör)

leriyle, yani ananeleri, ahlâkları, imanları ve imanlarına bağlı kanunlarıyla müdafaa edecekleri yerde, bütün bu kurtarıcı (faktör) leri kaybetmiş olmaktan gelen bir ko-laylıkla hastalığın koynuna düşerken, Türkiye, devrimle-rinin bu şanlı mahsulü olarak mahut illet tarafından yu-tulmuş, hattâ illetin merkezlerinden biri haline getirilmiş-tir. Devrimciler, memleketi yükselttikleri «çağdaş uygar-lık» seviyesinden ötürü, tokmaklarını davullarına vura-rak böbürlenebilirler.

*

**

Bir, (Leonardo davinçi), (Mikelanj) gibilerinin resim-lerinde, bir de (Pikasso), (Goya) ve takipçilerinin tablola-rındaki mücerret kadm yüzü çizgilerine bakınız! Eskilerin kadm portrelerine nakşetmeye çalıştıkları ahenk ve ulvî-lik çizgilerine karşılık, yeniler, bu kıymetleri delik deşik eden birer (Morg) araştırmacısı...

Yenilerde çehre bütünü darmadağın edilmiş, parçalan-mış ve ondan sonra her uzvu hakikattekenden başka tür-lü bir terkibe sokulmak istenmiştir. Göz, o muazzam mâ-na yatağı, yerinden oynatılıp bir leke gibi şakağa sürül-müş, ağız çarpıtılmış, burun istikametsiz bir hedefe dön-dürülmüş, kafa önü, arkası ve yanları olmayan bir küreye çevrilmiş...

Bu, kaybedilen kadını kadında aramanın ve teselliyi ebedî bir kaybedişte bulmanın sanatıdır; ve Viyanah ya-hudi Doktor (Eroyd) vâri bir kıyasla erkekte (seks) cin-neti gözüne en çarpıcı misaldir. Hayatta her hamleyi insan ruhunda gizli şehvet ihti-baslarına bağlayan ve ilk olarak memedeki çocuğun anne-sine duyduğu şehvet hissinden işe başlayan, ulvî insan iti-kadlarını zedelediği için de nice intiharlara yol açan bu hain yahudi, şimdi sağ olsaydı, mukaddesata vurduğu dar benin tam semere verdiği bir hengâmeye şahit olur ve bu defa dehşetinden kendisi intihar ederdi.

ORDU

Ordu, milletin yumruğudur. Dimağ emrinde yumruk... Hem dışarıya ve başka milletlere doğru, hem de dışarıdan gelecek saldırıya karşı... Birinci halde taarruz, ikinci halde müdafaa... Bu vazifelerin ikisi de mübarek... Hat-tâ, birincisi, ikincisinden daha aziz ve mübarek... Elverir ki, millî menfaatlerle beraber, bütün insanlığa dağıtılma-sını hedef almış bir ideal emrinde bulunsun... Böyle bir ordunun, hattâ millî menfaat ve enaniyet hissini ayaklar altına alıcı, sırf insanlık hesabına davranıcı ve dünyaya ölümsüzlük rejimini yayıcı en ulvi örneği îslâmda... Kâi-natın Efendisi arkasında, Avrupa ansiklopedilerinin «dün-yanın en büyük generallerinden biri» diye, kaydettiği Hâ-lid İbn-i Velîd'in ordusu...

Şimdiden kaydedelim ki, işte bu Halid İbn-i Velîd, en küçük bir nefis ve benlik edası gösterir gibi olunca, Halife-ler Halifesi Hazret-i Ömer tarafından yakasına yapışılmış ve nefer rütbesine indirilmiştir.

Üstün gaye emrinde, ideallerin ideali ve erişilmez

— 74 —

— 75 —

ufuk noktası sahabîler ordusundan sonra, ordu yapısının ana dayanağı fikir alâkasını, o türlü veya bu türlü, şu ve-ya bu mikyasta, tarihte iz bırakmış bütün ordularda gö-rüyoruz. Büyük İskender sadece ordu için ordu kurmak-tan ve ham kuvveti kendi içinde köpürtmekten başka dâ-vası olmayan deli bir fâtihtir değil, Aristo'dan ders almış ve Yunan (Attik) medeniyetinin fetih hakkını harekete dök-müş bir kahramandır. (İmperium - Romanum) un, ardına Roma kaldırımlarını döşeyen ve bütün yolları o merkezde düğümleyen orduları, (stoisizm - cevri ve cefaya taham-mül) ahlâkına bağlı ve bugünkü Batı dünyasına örnek bir nizam temsilciliği içinde, haşîn bir ırkî nefsanîyet eseri ol-sa bile cemiyetçe benimsenmiş bir üstünlük ve imparator-luk mefkuresinin

dimağa bağı yumruğudur. Nitekim bu yumruk, cemiyette fesat yüz gösterip merkezî fikir ka-rarmaya başlayınca, kendi kendisini ve ham kuvveti met-kûreleştirmeye koyulmuş ve malûm generaller isyanı ve Roma üzerine yürümler devri açılmıştır.

Evet; fikir kopunca herşey kopuyor ve ham kuvvet, otoritesini kuramayan dimağa karşı, eksikliği, kendi mad-dî imtiyaziyle giderme yoluna sapıyor. Ve herşey alt-üst oluyor. Dünyada hiçbir askerî başarı gösterilemez ki, mil-lî dimağ emrinde yumruk kadar itaatli ve aynı fikir teme-li üstüne istinatlı ordular dışı, başıboş ham kuvvet manzu-meleri tarafından devşirilebilmiş olsun... Hattâ alet ve malzeme, yani madde gücü bile bu mevzuda ikinci plân-da... İşte Büyük Fransız İnkılâbının derme -çatma yalına-yak ve başı kabak orduları tarafından, mütereddi, fakat güya muntazam ve zengin teçhizatlı istilâ ordularına karşı elde edilen zaferler... Ve işte, birçoklarmca fetih için fe-tih dîvanesi ve gayesiz bir aksiyon şairi sanıldığı halde, en doğru izahı, Fransız İnkılâbının ruhlarda estirdiği yeni ha-vadan dünyaya hâkim yeni bir Fransa çıkarmak olan Na-

— 76 —

poiyon; ve onun, millî dimağa sımsıkı perçinlediği ordu-su!... Napolyon, 500'ler Meclisini basarken, ham kuvvet-ten başka dayanağı olmayan âsi bir general değil, bellibaş-lı bir ruhu nefhedeceği bir cemiyet ve ordu idealine sahip ve bütün bir hamle sanatkârıdır. Eksikleri sezen ve mu-vazene sırlarını bilen böyle sanatkârlara ise can kurbân!...

Bizim tarihimizde de aynı kanun... İçtimaî dimağ, onun âbideleştirdiği güçlü devlet, sonra o devlet emrinde, iki elin on parmağı kadar fikrî cihaza tâbi ordu... Bu mu-vazene unsurları yerinde kaldıkça şevket ve şehamet çığı-rımız devam etmiş, muvazene bozuldukça da alçalma ve çürüme halimiz derinleşmiştir.

Nihayet Yeniçeri!... Hudutta düşmanına mağlup, içe-ride milletine galip, bütün içtimaî alâkalardan azade, öz vatanının işgalcisi, tek dayanağı ham kuvvetten ibaret, hain ve rezil bir fikirsizlik ejderi... Bir zamanlar dünyanın en büyük ve en nizamlı fikir ordusunu heykelleştirmiş olan Yeniçerinin, sonradan, dünyanın en sefil ve denî şakîsi ha-line gelip, İkinci Mahmut tarafından, yuvasında top ate-şiyle gebertilmesi, bize, Batılı ölçüde nizamî ve mutî ordu-yu kazandırdıysa da, Cumhuriyete kadar, millî idealin di-mağ merkezine bağı yumruk olmak haysiyetinde bir ordu yuğurabilmemize imkân vermedi. Zaten Tanzimatla başlı-yan maymunvâri Batı taklitçiliği cereyanı böyle bir ideal ve onun koruyucusu bir orduya mutlak engeldi.

Cumhuriyeti doğuran İstiklâl Savaşı, ordumuza, mil-letin ölmek iradesini en üstün çapta temsil ettirdi ve sa-vaş sadece bu yüzden kazanıldı. Fakat bu kadarı bir fikir ordusunu kadrolaştırmak için yeterli değildi. Ölmek fikrinden sonra orduya, yaşamının, yaşanmaya değer ha-yatın fikrini benimsetmek ve o fikrin hendesî peteği içine bütün bir ruh balını doldurmak lâzımdı.

— 77 —

İnkılâplar bunu yapmadı mı?...

Ben, vatanı, mekân, yani madde sahasında kurtaran-ların, onu zaman, yani ruh sahasında kalkındırabildikleri-ni sananlardan değilim; ve itiraf etmek zorundayım ki, İs-tiklâl Savaşı gibi destanlık bir hamleden sonra Türk ordu-su, özlediği ruhî teçhizata nail olamamış, için için acıklı bir bunalım halinde süren bu hal, bilhassa İkinci Dünya Harbi devresinde su yüzüne çıkmaya başlamış, Demokrat Parti merhalesinde büsbütün derinleşmiş, hiçbir manevî sahabe erememiş ve nihayet yüzde yüz Halk Partisine ait bir vebalin Demokrat Parti üzerinde nişangâh teşkil etmesi suretiyle 1960 senesi 27 Mayıs hareketine yol açıl-mıştır.

Ordu mazurdur, bilerek veya bilmeyerek ruhunu ara-maktadır; ve onu kendisine vermek borcunda olanlardan hiçbir şey görmemekte, üstelik bir ucundan öbür ucuna kadar her sahada bütün hakları ve istihkakları çığnenen bîr vatana şahit olmaktadır.

1960'dan bu yana, 11 yıllık devre ise, sadece 24 saat-leri kurtarmaya bakıcı eyyamgüder ellerde yarayı o kadar azdırmıştır ki, usul ve şekil bakımından hareketlerini ten-kit ettiğimiz kuvvet kumandanlarının Eyyub sabrına hay-ret etmemek mümkün değildir.

1960 hareketi, hakikatte idealsizliğin öcünü aldı ama, onun yerine birşey getiremedi, hattâ birçok şey götürdü ve köksüz muvazeneyi büsbütün zedeledi. 1971 gayr-ı usu-lî, gayr-ı kitabî, fakat son derece medenî ve insanî davranışı ise aradığını bulacağına benzememekte ve orduyu, ister istemez, millî iradeye emir verme makamında tutmaktadır. Millî iradeye emir verme değil, ondan emir alma cihazı olan orduyu bu hale zorlamış olmanın suçu, ordudan baş-ka her tarafın, her makamın ve her devrindir. Orduya baş-

— 78 —

ka çare bırakılmamış ve kendi yumruğunu beyin kabul etmesi için ne kadar beyinsizlik varsa gösterilmiştir.

Şimdi ne olacaktır? Bu vaziyet böylece sürecektir ve devlet dimağına, yumruğu olan orduyu tasarruf edebilme kudretinin kendi kendisine gelmesi mi beklenecektir?

Hayır!

Biz orduyu fikrin manivelası bildiğimiz, ideaîsiz orduya inanmadığımız, fikir ordusundan başka birşey tanımadığımız, kuru bir (demokrasi) tekerlemesini de ideal saymadığımız için, muhtaç olduğumuz fikir merkezini ve yumruğa hâkim dimağı yine orduya ısmarlamak ve ondan beklemek mevkiindeyiz.

Yukarıdan beri belirttiğimiz şekilde, fikir ordunun sancaklarında tecelli etti mi, onun her hareketi meşrudur.

Şimdi bütün mesele şu noktada toplanıyor:

Hangi ideal?..

Ha şunu bilseydiniz!..

Bakın, ideal ordu mevzuunda dünya askerlik (otorite) leri ne düşünüyor:

«Biz harp fenni kaidelerini (harp tekniğini) askerlik ahlâkından ziyade kıymetlendirmeye başladık. Bu hal, her zaman ve mekânda mil-letlerin hezimetine sebep olmuştur.»

(Şamhöst)

«Bir hükümet, emniyet üretilmeyeceği da fesat ve ihtilâller çıkmasından kuşkulananca olursa ordu kısımlarını toplu bulundurmaya cesaret edemez. Zira, lehine olduğu gibi bir anda aleyhine çevrilebilecek bir silâhı, böylece, bizzat kendisi hazırlamış olur.»

(Von der Goltz)

— 79 —

«Prusya ordusunun ruhu subaylarındadır.»

(Rokel)

«Subaylar, ahâlinin en yüksek sınıflarından alınmalıdır. Prusya subaylar manzumesini kuran Büyük Frederik, bu manzumeyi o zamanın en kültürlü zâdegan sınıfından seçmiştir.»

(Von der Goltz)

«Subayda yalnız tahsil cihetine değil, bilhassa terbiye ve ahlâk noktasına kıymet vermek lâzımdır. Bir subayın, hizmet ve gayesi uğrun-da olanca şahsî menfaatini, kazancını daima fedaya hazır bulunması

şarttır.»

(Büyük Molteke)

«Subayın kalbi daima manevî bir şevk ile dolu olmalıdır. Başka türlü vazife yapılamaz.»

(Klâvzviç)

«Esir daima korkaktır. Geçim ve mâişet esareti ise en fecii... Su-baydaki vekar ve nefis emniyetini ezer. Subay, paranın yetişemeyeceği bir yerde olmalıdır.»

(Rokel)

«Askerin kudret ve liyakati kumandanların kudret ve liyakatine bağlıdır. Hangi orduda nizam ve gayeye bağlılık varsa orada iyi generaller var demektir. Nerede himaye, iltimas, hatır ve gönül işi,

günlük politika, siyasî partilere temayül, samimiyetsizlik ve dalkavukluk varsa, orada baş, yanî general yok, yetişmesi de pek zor...»

(Klâvzviç)

«Klâvzviç'in kalb kuvveti diye anlattığı subay hassası, vatan ve hamiyet duygusu, vicdan ve âlicenaplık seciyesi, ancak müşterek bir imanla elde edilir ve erden generale kadar, orduda, kademe kademe yerleşir.»

(Von der Goltz)

«Fransız miralaylarından (Düprel), bundan iki yıl önce (1880) neşrettiği eserinde, derin tarihî incelemelere dayanarak, büyük kumandanların kalblerinde, yüce duygularla beraber, aşağı insanlara mahsus merhametsizlik, güvensizlik, kıskançlık, tahakküm hırsı, nefis sevgisi, istikbal kaygısı gibi kötü ahlâka da yer bulunduğunu ispat etmiştir. Binaenaleyh, hazarda onları yükseltirken kendilerini manevî bir mura-kabe altında tutmak ve askerlik ilmi kadar bu noktalardan da muaye-neye tâbi tutmak lazımdır.»

(Prens Avgust) — 80 —

CERRAHÎ MÜDAHALE

Bu memleketi ancak cerrahî bir müdahale kurtarabilir. «Cerrahî müdahale» den kastımız bir ordu hareketi ve askerî ihtilâl değildir. Bu gibi hareketlerin «cerrahî» olduğunu kabul ederiz ama, şifa getirici bir «müdahale» olduğunu kabul edemeyiz. Kafatasından içeriye ulaşan kılıç şeklinde her neşter, oradaki uru temizleyemez; çok defa beyni büsbütün iptal eder, vücudu kötürüm eyler.

Bütün yeniçeri isyanları, tâ 1960 darbesine kadar böyle olmuştur. Yeniçeri misalinde, dış düşmana karşı milletini korumaktan âciz hale gelen ordu, meydan muharebesi kazanma hırsını öz milletine kılıç çekmek suretiyle gidermeye bakmış, düşman ülkesi yerine kendi öz vatanını işgal etmeyi marifet saymıştır.

Fakat bu hüküm, müşahhas misalini yeniçeride gördüğümüz, yumruk kuvvetinden başka bu imtiyaza malik olmayan ordulara göredir. Yumruğunun içinde beyin, beyninin içinde de yumruk saklayan ordular bu hüküm dışındadır.

Diyeceksiniz ki:

— Yumrukla beyin içice olunca, ikisi de öz keyfiyetlerini kaybederler, birbirinin hassalarını tüketirler... Yumruğa lâzım olan, kendisini idare edecek kadar beyin, beyine lâzım olan da, sözünü dinletecek derecede yumruktur. Bunlarsa ayrı şeyler... Esasta ordu yumruk, beyin de millî irade... Bu hassaların mükemmel bir (koordinasyon) ahengi içinde ayrı ayrı işlemesi ve âni gelince bölünmez bir terkip ifadesiyle muazzam bir vahdet arzemesi lâzımdır. Onun içindir ki, orduya, yumruğunun için-

F: 6

— 81

de bir nevi hükümet dimağı saklayarak, milletin siyasî, içtimaî, idarî, iktisadî, ruhî, ahlakî murakabe ve kontrolü hakkını tanıyamazsınız!

Doğrudur; ve bu fikir, muarızımın değil, bizzat be-nimdir.

Fakat aynı fikir, bellibaşlı bir ideolocya temeli üzerine oturtulmuş, her ferdinin tek kıbleye dönük olduğu, bütün iş bölümlerinin bir İsviçre saati intizamiyle çalıştığı, herkesin ve her işin maddî ve manevî hakkını tam aldığı, müesses ve mükemmel cemiyetler içindir. Yoksa İsviçre saati misalinde olduğu gibi, çarkları kopmuş, di-reği kırılmış, yayları fırlamış ve akrebi, yelkovanı düşmüş, bizimki gibi bir cemiyette, yumruk kuvvetinden, vaziyeti görece kadar beyin isteyip, pilâv yerken çatalı kulağına götürüsiye şuursuz bir beyni yenisiyle de-ğiştirmesini dilemek haktır.

Fakat ve yine, bu demek değildir ki, bizim özlediğimiz «cerrahî müdahale», askerî bir darbedir.

Asla!

Çünkü böyle bir hareketin, 4 asırlık tecrübelerimize dayanarak tespit edebiliriz ki, beyni ıslah etmek değil, büsbütün harap etmekten başka bizde bir verimi olamaz!

Öyleyse ne istiyor ve «cerrahî müdahale» tabiriyle ne murad ediyoruz?

?e

Açıkça ve riyazi bir ifadeyle bildirelim:

Ordu misalinden kastımız, onun, ideal şekliyle belirt-tiği nizam ve kuvvet tasarrufunu benimsememizdir. Ordu ruhu, yalnız kendi içinde değil, her yerde olabilir. Her yerde ve her zümrede... Hususiyle Büyük Doğu fi-kirler manzumesinin madde nakışlarında...

— 82 —

O halde «cerrahî müdahale» den kastımız, ideal or-du ruh ve nizamına malik bir fikir topluluğunun, devle-te kendi beynini (empose - zorla kabul ettirme) hamlesi-ne girişip, kanunun verdiği olanca imkânı kullanarak iktidar kapısı önüne dikilmektir.

«Zorla kabul ettirme» tabirinden de dehşete düşme-ye değmez. Bu zor, iktidara gelmeden, gelmek için kulla-nılacak bir metod değil, üstün kanunla, üstün kanun an-layışıyla elde edilecek bir iktidardan sonra kullanılması gerekli usuldür.

Zorla, fakat yine kanun yoluyla:

Köylü zorla toprağına iade ve onu verimlendirmeye memur edilecek...

Üniversite, kitabı, sistemi, profesörü ve talebesiyle zorla adam edilecek...

İşçi zorla çalıştırılacak ve patron zorla adalete da-vet edilecek...

Ahlâk zorla tatbik edilecek, her türlü ahlâk şubesin-de kötülük vasatları zorla tasfiye edilecek...

İnsan gücü zorla tasarruf edilecek ve her istidat ve kaabiliyet, büyük iş manzumesinde, yerini zorla alacak...

Hattâ zor vasıtası olan yumruk bile, ulvi mâna ve makamına zorla kavuşturulacak...

Hâsılı, hasta millete muhtaç olduğu ilaç zorla içiri-lecek...

Prensip dururken şube şube iş saymaya ne hacet; Türk milletini kurtarmak için «cerrahî müdahale» den başka çare bulunmadığım bildirmek yeter!..

Gerisini alâkahılar düşünsün!. _ 83 —

BATI MURADINA ERDİ!

Batı dünyası, muradına, ermiştir. Osmanlı İmparator-luğundan bağliyerek Türkiyeyi çürütmek, İslâmî ruh nescinden ayırmak ve çökertmek muradı... Batı dünyası şimdiki netice meydana gelsin diye bize hürriyet ve de-mokراسiyi aşıladı.

Netice, en zengin mikyasta işte:

Din, ahlâk, aile, cemiyet, terbiye, anane, kanun, ni-zam, ilim, idrak, hiçbir zabıta tanımayan başıboş bir nefis hürriyeti...Birbirini yiyen, kemiren, mıncıklayan, tartak-layan, yağmalayan, parçalayan, hayvanî sürüleşmelerden öteye hiçbir içtimaî bağı ve hiçbir üstünlük kademesine saygısı olmayanı, hakikatsiz ve samimiyetsiz bir kalaba-lık... Bu kalabalık bu hale zorla getirildi; üstündeki bas-kı kalkınca da halini kolayca ortaya döktü.

Batı dünyası, hürriyetini, «devlet benim!» diyen ve milletin canını, malını, ırzını, herşeyini mülkü sayan istibdat idarelerine karşı elde etmişti. Halbuki ondan asır-larca evvel «beni kime şikâyet edebilirsin?» diye çıkışan padişahına «seriate!» cevabını verecek kadar olgun ve ger-çek bir hürriyet havası içindeydi Türk milleti... Bu ol-gunluk ve gerçeklik, bir cemiyetin topyekûn bağı olduğu hakikat kutbu önünde her türlü tahakküm ve tasalluttan azadeliğini tespit edici ulvî bir mîzan sahibi olmaktan ge-liyordu. Batı dünyası, bir zamanlar Viyana önlerinde hak-kını arayan bu ulvî mîzan ruhunu zedeletmek için bize hürriyet ve demokrasiyi aşılamıştı; yoksa padişahları ve padişahlığı devirtmek için değil... Nitekim Ulu Hakan Abdülhamîd Han'dan sonra gelen taçsız sultanlar, Nem-rud'ları ve Piraun'ları bile gölgede bırakacak tahakküm

— 84 —

ve tasallut rejimleri kurdular ve böyleyken dudakların-dan «hürriyet, müsavat, adalet» teranesini düşürmediler.

Nihayet Tanzimattan beri hayat iksiri diye sinsi sin-ısi bize içirdikleri ölüm şurubu, Borjiya'ların yıllardan sonra tesir edici zehirleri gibi, tam bir asır ileride tesirini gösterdi (1839 - 1945); ve bu defa Amerikalılardan dik-te ile gelen cebrî hürriyet ve demokrasi (sanfransisko diktesi) tepemize binince, çeyrek asır içinde, birbuçuk asırlık Batılı gayret semeresini vardı. Bu gayret, bize hürriyet ve demokrasinin hakikatini getirmek yerine, İs-lâmî nizamın ruhumuzdaki ulvî mizanını çiğnetmek kas-diyle başlamış ve bu mîzan çiğnetilince de şekil olarak ge-len hürriyet ve demokrasi, başıboşluğumuzu ilân ve ifşa etmekten başka birşeye yaramamıştır.

Böyle oldu!

Zalim padişahlardan ve keyfî padişahlık rejimlerin-den kurtulma dâvası, arada misli ve menendi görülmemiş şekavet idarelerinden sonra, serbest kalır gibi olunca, maddî ve manevî tam bir zabıtasızlık, (otorite) sızlık, merkezî bir iman disiplininden niiahrumluk ve ana - baba gününden nişane bir (anarşi) noktasında sona erdi.

Batı dünyası, 9 uncu Asırdaki muradına ermiştir.

Ruh ve hakikatinden uzaklaştırılmış, Batı hesabına şifa, Doğu için ise zehir haline getirilmiş hürriyet ve de-mokrasî telkiniyle bu milleti, iç ve dış türlü ajanları, tam bir felâkete sürüklediler ve ona bütün inzibat, istihsal ve ibda. gücünü kaybettirdiler.

Ve işte kurtarılması çok zor, düzinelerle millî kahra-mana muhtaç bir vaziyet!...

— 85 —

Bu milleti, birşeye inandırmadan ve onun taş gibi disiplini ve alev alev ahlâkı etrafında toplamadan kurta-ramazsınız!

MAKİNE

Bir Başbakan şöyle bir lâf etmişti:

— Makineyi yapacak makineyi yapmak... Hedefimiz budur!

«Makineyi yapacak makine yapılmadıkça makinenin sömürücü ve öldürücü bir şey olduğu» tezi ve «makineyi yapan makine» tabiri doğrudan doğruya göstermemiş ol-masına rağmen Kandralı Nihat Beyin bu iktibası bizce memnuniyete şayandır. Keşke bütün Büyük Doğu ideoloc-yasını iktibas etse de kaynak göstermese...

Şu var ki, felsefî mânada makineye ait bu kültüre ulaşmış olmak makinenin mahiyetini kuşatan büyük kül-türe sahip bulunmak manasına gelmez.

Makinenin mahiyetini kuşatan ve kökünü Birinci Dünya Harbiyle atan büyük kültür şudur:

19 uncu Asrın ikinci yarısından sonra makine terak-kileri gitgide insan tahakkümünden çıkacak ve aksine, insanı tahakkümü altına alacak bir mahiyet göstermeye başlamış; ve insanoğlunun azat kabul etmez kölesi ma-kine, hususiyle Birinci Dünya Harbinin arkasından., çelik-ten o mankafa haliyle efendilik tahtına oturtulmuştur. Bu edebiyatı da, makineyi azizleştirme mânasına (mater-yalist) Moskof dünyası körüklerken, makinenin getirdiği ruhî «dacret - sıkıntı» ve hafakanı dile getirme ve ilâcı-nı arama bakımından da (kapitalist) ve (spritüalist) âlem köpürtmüştür.

— 86 —

işte Nâzım Hikmet:

Trum, trum, trum Makineleşmek istiyorum!

Ve işte Fransız şairi (Süperviyel): Binbir başlı ejderha, İnsan beyniyle doyan

Hakikat şudur ki, makine, eski beşerî muvazeneleri silip süpürür, el işini ve sanat emeğini çürütür, sınıflar batırır ve sınıflar çıkarır, bilhassa «mâverâî-ötelere bağ-lı» itikatları porsuturken, şaşkın insan ruhunda alabildiği-ne putlaşmış ve insan yapısı olduğunu unutturarak yeni bir insan sahibi zannedilmiştir.

Îlâhî nur yoksunu cüce şair Tevfik Fikret'in, insanı anlatırken:

Putunu kendi yapar, kendi tapar.

Dediği şey, gerçekte makineden başka bir şey olmaz. Fakat o nasipsiz, bunu, Allah için söylemektedir.

Makinenin doğurduğu buhran ona haddini bildirecek, onu zapt ve teshir edecek, hükmü altına alacak bir iman hamlesini davet ettiği halde bu hamle gösterilemedi, gösterilemeyince de putun şımarıklığı arttı; ve Almanyada filozof (Haydeger) (Angst filozof i - buhran felsefi) mektebini kurduran bu vaziyet Batı dünyasını bunalım-dan bunalıma sürükleyerek İkinci Dünya Savaşı kadar geldi.

İkinci Dünya Savaşı, faşizma ve nazizmanın, Batı dünyasını yeni bir ruh müeyyidesine kavuşturma, (Greko - Lâtin) medeniyetini yeniden eserine hâkim kılma hamlesidir ve basit siyaset plânında nasıl başlayıp nasıl bittiği malûmdur.

— 87 —

Buhran ise, bir yanda, kafası güya (anti materyalist), hayatı buz gibi (materyalist) Amerika bir yanda da kafası (materyalist) ve hayatı (mistik) Rusya, her iki ülkenin hem içlerinde hem de birbirlerine karşı beşirtti 'eri korkunç tezat ve sahte teselli arasında, aya kadar yak basma zaferine rağmen en cılk bir müzminlik içip e bugüne kadar geldi.

İşte, en ince ve mahrem çizgisiyle, 20 nci Asrın kıyın-ler tablosu, istinatsız (teknoloji) ve makine; ve işte, (Greko - Lâtin) medeniyetinin son merhalesi, imanını arayan mustarip insanlık!...

Gök gürlerken yere kapanan vahşiler gibi önünde dize geldiğimiz ve birbuçuk asırdır balını kavanoz camın-dan yalamaya çalıştığımız Batı dünyası, en halis teşhi-siyle budur; ve ne hazindir ki, biz, başboş (teknoloji) ve makine bakımından da onun hayatına ortak olmak mevkiinde değiliz.

Şu halde?...

— Evvelâ makineyi yapan makineyi yapalım, mon-taj sanayii maskaralığından kurtulalım ve gerisini sonra düşünelim!

Demeye getirdiğimizi mi sanıyorsunuz?

Hayır!

Böyle bir düşünce, alıştığımız soylardan bir başba-kanın görüşü kadar sığ ve basit olur.

Bize düşen ilk iş, makineyi yapan makineyi ezbere yapmak değil, bütün mes'ut ve bedbaht macerasıyla çiz-gi çizgi ve nokta nokta Batıyı tanımak, onun makineyi ve her şeyi nasıl yaptığını ve sonra eserine nas' mah-kûm olduğunu bilmek, bugün içinde çırpındığı ruh buhran-ını anlamak ve mahrum olduğu iman müeyyidesine sa-

— 88 —

hip ve ilâcına malik olarak (teknoloji) ve makineye ku-cak açmaktır.

İslâm emrindeki (teknoloji) ve makine:

«— Ben insanı, eşya ve hâdiseleri zapt ve teshir et-mesi için kendime halife olarak yarattım!»

Buyuran Allanın, kuluna, azat kabul etmez köle diye verdiği terbiyeli bir hizmetçidir ve insanoğlunu burnun-dan yakalayıp ruhuna putlaşma ihtimaline muhal dere-cesinde uzaktır.

İslama nüfuz etmeden bu âlemde nüfuz edebileceği-miz hiçbir şey yoktur.

YENİ GENÇLİK

BÜYÜK DOĞU gençliğin dergisidir. Bulûğ yaşından kırkbeşine, hattâ aynı kan ve cana malik olmak şartıyla seksenine kadar uzanan bir gençlik... Evet, fakat bu gençliğin madde ve kemmiyet mikyasiyle sınırı, 20-45 yaşları arasındadır. Bizim, ihtiyarlarla, ruhu pörsümüşlerle alâkamız yok... Bu, ruhu pörsümüşleri de, yine madde ve kemmiyet hesabıyla 45 yaşını aşmış bulunanlarda görü-yoruz. Bugün 65 lik bir ruhu pörsümüşle, 25 yaşındaki uyanık torunu arasında, ikisi de namaz ve niyazlarında ol-duğu halde âdi bir basma, ile, el emeği ince bir oya farkı vardır. Biri, ecdadından basmakalıp aldığı İslâm çizgileri-ni, ona reva görülen şu kadar yıllık meydan dayacağına rağmen üzerinde taşıyabilmekte fakat onu nefsinde muhafaza ederken cemiyette kaybettiğinin farkına varmamakta, bu çizgiler cüzzam karhalarımıyş gibi onları gizlemekte, göz ve hareket

plânından uzaklara kaçırmakta, böylece kuru bir ezbercilik tablosu halinde tuttuklarının hakkını yitir-

— 89 —

miş, ruhunu feda etmiş ve İslâm düşmanlarını murada erdirmiş bulunmakta... Öbürü, yani uyanık diye vasıf landırdığımız genç ise, yakın ecdadını, hattâ öz babasını bu hale getiren baskının yamyassı eseri olmaktan kurtulmuş, asırlar ve dünyalar arası muhasebeye geçmeyi başarmış, dost ve düşman kutupları ayırd etmeyi, suikastçı-larının karşısına dikilmeyi bilmiş; İslâm ezberleme ve g-eveleme klişe ölçüler üstü, bütün bu mukaddes ölçüler-den tütücü bir ruh ve kâinat murakabesi demek olduğu-nu anlamaya başlamış, yepyeni bir örnek...

İşte bu örnek, Allahın verdiği nimetleri dile getirmek borcu adına söyleyelim ki, yine Hakkın iradesiyle, doğru-dan doğruya bizim eserimizdir ve daima Hakkın iradesi icabı- biz olmasaydık, omları, dış yüzünden «ilm-i hal» bilgileriyle uyandırmanın imkânı bulunamayacak ve hep aynı yılgın, bitgin, süklünvüklüm ve yamyassı, sözde iman nesilleri sürüp gidecekti.

İşte bizim hesabımız, gözyaşı döke döke kayaları süngere çevirircesine bir yırtınıyla meydana getirdiğimiz bu gençliklerdir; muhabatımız da yalnız onlardır. Yalnız onlardır ki, bizim, en küçük cüzünü feda etmektense dün-ya ve «mâfiyhâ»yı kaybetmekten çekinmeyecek derecede şariat bağlığımızı bilirler, bu zamana kadar iman ve iti-kat bütünlüğümüzden (virgül) lük tâviz vermediğimizi takdir ederler; ve hususiyle, İslâmın dış çizgilere mihla-nıp kalan bir göz yerine aynı ölçülerden ışık alıcı ve bü-tün dünya ve feayı tarayıcı bir projektör istediğini, bu projektörün de bizde bulunduğunu ve şimdi ucuz tarafın-dan din satıcılığı gayretinde bazı kabalarla aramızdaki farkın bu olduğunu sezerler.

Bu gençliğin tohumlarını atmaya başladığımız 1943 yılının «Allah» demeyi bile yasaklayıcı şartlarını bilenler,

— 90 —

1

bugünün ruh ihtiyarları diye vasıflandırdığımız mahıyla hasis, eliyle korkak, diliyle muvazaacı ve gönlüyle halisi-yetsiz tiplerine bizi nispet edebilirler. Paltosunu bile rizi-koya sokmadan milyonlar kazanan müslüman tacir, ek-meğinden haysiyetine kadar herşeyini verdikten son -ra boynunu da ipin altına süren Büyük Doğu dâvasında kazancının kaç meteliğini ona tahsis etmek insafını gös-terebilmiştir? Bugün bizim mücadele metodumuzu şariat adına yerenlerse, o gün, bu mukaddes kelimenin (ş) harfi-ni olsun, dudaklarına alabilmiş midir?

İşte ruhu pörsümüşlerin hali!.. Herşey ueuzladık-tan ve ayağa düştükten sonra boy göstermeye kalkan bu tiplerle hiçbir işimiz kalmamış ve olanca takdir ve anla-yış ümidimiz, yeni gençliğe bağlanmıştır. Onlar yetişecek, gelişecek, kendilerinden daha hararetli çocuklara baba ola-cak, İslâm ateşiyle dolu ruhlarını dölleştirecek ve böylece yepyeni bir İslâm milletine tohumluk ve fidelik kuracak-lardır. Başka hiçbir yol yoktur!..

TAARRUZ

Meşhur askerlik yasası: «Düşmanı nerede ve ne vazi-yette görürsen, hemen ve bütün gücünle taarruz edecek-sin!..»

Hayatta yalnız taarruz var; hayat yalnız taarruz.. Herşeyden evvel çocuk, erkeğin taarruz mahsulü.. Dünya-ya bir taarruz eseri olarak ve taarruz etmek gayesiyle ge-liyoruz. Amma bu derin manayı anlamak ve onu kaba te-cavüzden ayırd edebilmek lazım.

Fitrat kanunu: Cemad cemada, nebat nebata, hayvan hayvana, insan insana ve herşey herşeye taarruz eder. Gü-zel san'atlar, şekle, sese ve manâya, taarruz, müsbet bilgi-

— 91 —

ler, eşya ve hâdiselerin birbiriyle münasebet sırlarına taarruz; ve hikmet, meçhule taarruz işidir. Bütün bunların müşterek âleti olan fikirse, insanda sadece taarruz ve fe-tih manivelası ve onun nimeti...

Şu halde, yapmak, etmek, olmak ve doldurmak yalnız taarruzla kabil... Herhangi bir şeye karşı «Ol!» isteği, o şeye taarruzdur. Duvara çivi çakmaktan, «Arz cazibesi kanunu» nu keşfetmiye kadar, böyle..

Şu kadar ki, hak ve hakikat yolunda getireceği yeni bir ifade, taze bir şekil, ayrı bir terki olmayan bir taarruz hareketi; düşen çığ,-saldıran kaplan ve yurya eden guruh gibi, mezbuh bir yıkıcı olur. işte, vakarla gurur ara-sindaki incecik hudud gibi, taarruzla tecavüz arasındaki minicik fark.. Taarruzun taarruz olabilmesi için, iman ve fikrin emrine girmesi, sistemleşmesi lâzım...

Sistemli taarruz!. Birbirini toslıyan cemiyetlerin bu-günkü dâvası!.. Bütün dünya, taarruza kabiliyetli cemiyet-lerle, kabiliyetsizler arasında iki bölüme doğru gidiyor. Zafer son taarruzu yapabilecek olanın..

Müdafaa ki, başkasının «ol!» dediği şeye sadece «ol-mam!» demektir; ne âciz silâh!. Onu olmak istemiyorsan, ne olmak istediğini söyle ve yalnız taarruz et..

Şu neye saldırırsa onu suya, ateş neyi yalarsa onu ateşe çevirmek isterken, insan acaba neye memur?.. Mut-laka hakkı bulmaya, herkesi hak sofrasında halkalama-ya ve bunun için taarruz etmeye...

Evvelâ buna inanalım: «Olmak mı, olmamak mı iş* te bütün mesele!» değil; mutlaka olmak ve oldurmak.. Amma, ne olmak ve nasıl oldurmak?.. «İşte bütün meşe" le!..»

Bu dâva taarruz ruhiyle zafere ulaştırılabilir. Bu dövizi unutmayınız!

— 92 —

AIXAHA ISMARLADIK!

«Rapor» için şimdilik bu kadarı yeter. Bu «Rapor» memleketin bütün meselelerini çerçevesiyor kanaatinde-yim.

Bütün bunlardan sonra, işi yine Büyük Doğu ile mü-hürlemek isterim:

Büyük Doğu'nun çıkarılmayışını mantık hüccetleri nin en güçlüleriyle haklı gösterdik ya; beili olmaz, ba-karsınız, karlı bir günde ve beklemedik bir saatte güne-şin birdenbire ışıldaması gibi çıkıverir. Hattâ, dâvamı-zın aksiyon ve fikriyatında en ince bir plân ve metod sa-hibi olarak, istikbale yol verici bir aşk, vecd, bilgi ve iş tekniği dehâsiyle «Büyük Doğu Fikir Ocağı» ismi altında, bütün Anadoluyu kucaklayıcı bir dernek de kurulabilir.

Allaha ismarladık! Her işde ve her şeyde...

— 93 —

İÇİNDEKİLER

1		
1	— BÜYÜK DOĞU	
Karar		5
Büyük kıtlık		6
Bu vaziyette		8
2	— NELER VARDI?	
Kırılan heykel		12
Bir hal ki	13
Başımızdaki belâ		15
16. Devre	...	17

Toslamalar	18		
Partiler	19		
41 Milyon	21		
TRT ve	22		
İşçi-Sendika	23		
Kıbrıs	23		
Kurbanlar	25		
Ölüler	25		
Nefs muhasebesi	26		
Prof. Takiyettin Mengüşoğlu		33	
Muharrir Bedii Faik		35	
Prof. Muharrem Ergin		35	
İsmail Cem	35		
94			
Aziz Nesin	36		
Burhan Felek	40		
Metin Erksan	41		
Doç. Dr. Hüseyin Hatemi (Hukukçu)		43	
NELER VAR?			
Şimdi	45		
Gençlik	46		
Sebep	47		
Demagocya	48		
Parti ve Dava	49		
Ve Dâvaiar	52		
Diyanet	54		
M.T.T.B. ve Jübile	56		
Din ve İdeal	59		
Mukaddesatçılar Kurultayı	63		
Seks Faciamız	71		
Ordu	75		
Cerrahî müdahale	81		
Batı muradına erdi	84		
Makine	86		
Yeni Gençlik ...	89		
Taarruz	91		
Allaha ısmarladık	93		
— 95 —			

Öz dekoru içinde Diyanet İşleri Başkanı. __ 1 __

Jübilede Adalet

Meşhur ressam (Goya) sanki Büyük Doğu adına taklit psikoioçyasını resimlendiriyor

RAPOR

Necip Fazıl Kısakürek _ Rapor Cilt1

www.kitapsevenler.com

Merhabalar

Buraya Yükleğim e-kitaplar Aşağıda Adı Geçen Kanuna İstinaden
Görme Özürlüler İçin Hazırlanmıştır

Ekran Okuyucu, Braille 'n Speak Sayesinde Bu Kitapları Dinliyoruz
Amacım Yayın Evlerine Zarar Vermek Değildir

Bu e-kitaplar Normal Kitapların Yerini Tutmayacağından

Kitapları Beyenipte Engelli Olmayan Arkadaşlar Sadece Kitap Hakkında Fikir Sahibi Olduğunda
Aşağıda Adı Geçen Yayın Evi, Sahaflar, Kütüphane, ve Kitapçılardan Temin Edebilirler

Bu Kitaplarda Hiç Bir Maddi Çıkarım Yoktur Böyle Bir Şeyide Düşünmem

Bu e-kitaplar Kanunen Hiç Bir Şekilde Ticari Amaçlı Kullanılamaz

Bilgi Paylaştıkça Çoğalır

Yaşar Mutlu

Not: 5846 Sayılı Kanunun "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler " bölümünde yer alan "EK MADDE 11.

- Ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim

ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin
bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü

bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek
gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail

alfabesi ve benzeri 87matlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler
alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde

satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz. Ayrıca bu
nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması

ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur." maddesine istinaden web sitesinde deneme yayınına
geçilmiştir.

T.C.Kültür ve Turizm Bakanlığı Bilgi İşlem ve Otomasyon Dairesi Başkanlığı

Ankara

Bu kitaplar hazırlanırken verilen emeye harcanan zamana saydı duyarak

Lütfen Yukarıdaki ve Aşağıdaki Açıklamaları Silmeyin

Not bu kitaplar Görme engelliler için taranmış ve düzenlenmiştir.

Tarayan

Hasan Uslu

elhasenu@gmail.com

